

Văn Công Võ Lược Chi Nhị – Nhân Duyên Thứ

Contents

Văn Công Võ Lược Chi Nhị – Nhân Duyên Thứ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	59
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	68
25. Chương 25	71
26. Chương 26	74

Văn Công Võ Lược Chi Nhị – Nhân Duyên Thứ

Giới thiệu

Edit: Băng Thiên Ly taBeta: tỷ tỷ Thiên DiThẻ loại: Cổ trang, cung đình, 1-1, anh tuấn công khả ái thụ, cường-nhược,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-cong-vo-luoc-chi-nhi-nhan-duyen-thu>

1. Chương 1

Gió xào xạc thổi, thổi tới trong sơn cốc, bên trong truyền đến âm thanh tiếng nước nở quỹ my.

Một bóng đen, đập lên lá cây, im lặng hạ xuống thác nước, đứng trước mặt hắc, cũng là 1 thân ảnh quần áo hắc sắc.

Người nọ đưa lưng về phía bóng đen, chỉ là thoáng nghiêng đầu, trong mắt hiện lên một đạo sát khí hàn lãnh.

Sát khí mãnh liệt, lao thẳng tới bóng đen, bóng đen đạm nhiên cười, băng lãnh trong tiếng cười, sát khí liền hóa thành vô hình, bị hắc bức quay về bên người chủ nhân.

” Nghe đồn các hạ là đỉnh đỉnh đại danh thiên hạ đệ nhất sát thủ Mị Ảnh?”

Hắc y nhân che mặt, xoay người, nhìn về phía sát thủ phía sau.

Sát thủ cười cười, rút kiếm của mình ra, kiếm kia toàn thân phát ra ánh huỳnh quang, vừa nhìn liền biết kịch độc.

Đây là kiếm của thiên hạ đệ nhất sát thủ, độc trên kiếm cũng là độc nhất vô nhị, giết người vô số, nhuộm máu ngàn người, làm hắc y nhân vô pháp tái hoà nghi thân phận của người tới này.

“Hảo, đây là tiền đặt cọc!” Hắc y nhân ném một túi vải, Mị Ảnh tiếp nhận, cái túi như vậy nhưng không có mấy trọng lượng.

Nhẹ nhàng mở ra, mới phát hiện, trong túi, cứ nhiên đều là ngân phiếu 2 trăm lượng! Chồng chất lên nhau, không biết nếu đem đổi sẽ có bao nhiêu ngân lượng!

Mị Ảnh giương mắt đánh giá người trước mặt, bản lĩnh cao cường, nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ, bất quá, hắc chỉ là một sát thủ, hắc không cần hỏi căn nguyên của đối phương, thăm dò căn cơ, sẽ vượt quá ranh giới, vượt quá đạo đức nghề nghiệp.

“Nội trong Ba tháng, ta tất hoàn thành nhiệm vụ...” Mị Ảnh có chút tự tin mở miệng, liền nhanh như gió bay đi, cuốn rơi vài chiếc lá xanh trên cây.

“Hừ...” Hắc y nhân phát ổng tay áo, nghiêng người, tiếp tục thưởng thức thác nước cao cao kia, trong lòng mừng thầm, liền phá lên cười, lộ vẻ điên cuồng.

...

Mấy ngày sau, Lãnh thổ nước Tây Nguyệt

Sa mạc khô cạn không có nửa điểm hơi nước, ánh mặt trời cường liệt như đốt cháy mặt đất, thực vật đều héo rũ, hữu khí vô lực, không có sức sống.

Lúc này đã qua giữa hè, bắt tri bắt giặc đã vào thu, thế nhưng vẫn như trước ngày hanh khô, nóng bức dị thường.

Trong thành bách tính môn đều trốn trong nhà tránh nắng, trên đường cái, cũng chỉ còn quân đội tuần tra một mỗi quanh quẩn trên đường.

Phụng mệnh đưa tướng quân lên trên tường thành quan sát, ánh mặt trời ác độc đem hắc phơi nắng đến cả người đỏ lên, mồ hôi tuôn như suối.

“Tướng quân, công chúa đặc biệt lệnh tiểu nhân đến đây, thỉnh tướng quân hồi phủ nghỉ tạm...” Một vị nội quan, một bên hướng tướng quân phía trước thi lễ, thì thào nói lý do mình đến đây, một bên liên tục lau mồ hôi trên trán.

Tướng quân dừng một chút, vẫn không xoay người, chỉ là lạnh lùng đích đáp: “Ta phụng mệnh ở đây chờ đội nhân mã đón dâu Đông Ly vương, phiền công công chuyển cáo công chúa, thứ ta khó tòng mệnh!”

“Tướng quân...Này...” Nội quan khó xử, “Cái này...ngày tội gì mà phải...”

“Người đi xuống đi, ta muốn một mình yên tĩnh một chút...” Tướng quân vung tay lên, nội quan do dự một chút, biết rằng tướng quân đã hạ quyết tâm không hề để ý tới, lúc này mới thở dài dậm mạnh chân, đi xuống cổng thành.

Tây Khuyết tướng quân tiếp tục đứng ở bờ tường canh gác, thế nhưng trong lòng, chính là nhịn không được đau khổ tràn ngập, công chúa sắp xa giá(1), hẳn quả nhiên là đã muốn một bước...

Lúc này, trên đại mạc, một đội nhân mã chậm rãi tiến tới, trên mặt mỗi người đích đều hiện ra thần sắc uể oải.

Huyền thân vương Bùi Thiên Huyền nguyên bản là cười trên lưng ngựa, thế nhưng bị mặt trời chói chang phơi nắng, Vương gia được nuông chiều từ bé sao có thể nào chịu đựng được, thiếu chút nữa là ngã trên lưng ngựa mà rơi xuống.

Sớm biết rằng như vậy, trước đây hẳn đã theo hoàng huynh tập võ... Bùi Thiên Huyền rất là chán nản, cuối cùng, y cũng chỉ có thể trốn vào kiệu hoa đỏ thắm nguyên bản là chuẩn bị cho tân nương tử, bị người khiển đi, dầu cứ trông chừng lác lư.

Một mặt liên tục dùng quạt để quạt, Bùi Thiên Huyền kéo kiệu liêm(2), gọi hạ nhân, hỏi: “Còn có bao lâu nữa mới đến?”

“Hồi bẩm Vương gia, đã có thể thấy biên thành lãnh thổ Tây Khuyết!” Hạ nhân mắt thấy trong sa mạc xuất hiện tường thành cổ xưa, vui mừng, này thật may mắn, bọn họ trên đường đã chịu không ít khổ cực, vừa muốn ứng phó hốt khí trời lúc nóng lúc lạnh, vừa phải chiều cố Vương gia mệnh mai tôn quý, quay về lại thêm 1 công chúa kim chi ngọc diệp, bọn họ đúng là khổ a, vẫn còn muốn duy trì hương quả nga...

Nhất thời nghĩ tới đây, hạ nhân trên mặt liền hiện ra một tia buồn khổ, Bùi Thiên Huyền cũng không quan tâm nhiều như vậy, nhìn tường thành Tây Khuyết dần dần đập vào mắt, y đầu tiên nghĩ đến, chính là nước mát lạnh cùng giường chiếu thoải mái, thứ hai nghĩ đến, mới là công chúa xinh đẹp tuyệt trần kia.

“Mặt tướng Cửu Viên, tham kiến Huyền Thân Vương!” Tây Khuyết Tướng quân vừa thấy đội đón dâu vừa tới, liền lập tức đi xuống cổng thành, quỳ một gối ôm quyền hành lễ, đã thấy từ cổ kiệu màu đỏ, 1 cánh tay trắng như tuyết vươn, một thanh âm cực kỳ êm tai truyền đến, “Miễn lễ, mau dẫn bản vương vào thành...”

“Vâng!” Cửu Viên tướng quân không suy nghĩ nhiều, liền kêu quân sĩ nhường đường, nghênh tiếp Đông Ly sứ thần vào thành.

Thế nhưng, cổ kiệu không phải chỉ dùng để tới rước công chúa? Cửu Viên buồn bực, nhưng lại không tiện hỏi, chỉ có thể dẫn Huyền thân vương cùng quân đội vào thành, mãi cho đến khi vào trong thành.

Cổ kiệu hạ xuống đất, Bùi Thiên Huyền từ bên trong kiệu chui ra, một đường mệt nhọc, làm y khốn đốn không ít, liền đuổi người, gấp một cái.

Cửu Viên lúc này mới nhìn rõ mặt Huyền thân vương, gương mặt trái xoan tinh tế, đôi môi đỏ hồng, da thịt nhẵn nhụi trắng như tuyết, dường như còn đang phát sáng, vừa nhìn là biết được che chở nuông chiều.

Nghe nói Huyền thân vương này được Đông Ly vương cùng tiên vương thương yêu, khó có được lần này Đông Ly vương nguyện ý để cho đệ đệ mình thương yêu nhất chịu gian khổ đến Tây Khuyết đón công chúa, coi như là Hương Hương công chúa hảo phúc khí a...

“Điện hạ, mời đi bên này...” Cửu Viên một bên suy đoán, một bên đưa Huyền thân vương vào phủ, trong phủ hạ nhân tất cả đều quỳ lạy ở tả hữu 2 bên.

“Ách, tướng quân, không biết trước tiên có thể cho ta tắm rửa thay y phục? Một thân đầy mùi mồ hôi thế này mà báai kiến công chúa, thật có chút thất lễ...” Bùi Thiên Huyền quay đầu lại, nháy mắt, hết sức tỉnh nghịch, giống như là thiên kim tiểu thư xinh đẹp.

Cửu Viên lập tức trả lời: “Việc này đã an bài từ lâu, điện hạ mời...”

Vừa nghe nói được tắm, Bùi Thiên Huyền nhất thời hài lòng cười đến mắt cũng muốn thành 1 đường cong(*), y một đường đi bị không ít khổ, trong lòng đã sớm quyết tâm như thế, cái tính khí khác thường này đã bị Đông Ly vương hoàng huynh của y mắng hàng trăm nghìn lần rồi, chỉ vừa nghe có thể ngâm mình tẩy rửa, y liền lập tức quên tiếp tục chửi bới, tâm từ lâu đã bay đến trong phòng.

Cửu Viên nhìn bóng dáng gấp gáp của Bùi Thiên Huyền, không khỏi buồn cười, Huyền thân vương này, đúng là vẫn chỉ là một hài tử...

Thế nhưng công chúa, kỳ thực chẳng phải cũng là một hài tử sao? Thế nhưng, chính mình không bảo hộ được hài tử kia, cuối cùng chỉ có thể mở to mắt nhìn nàng, nếu nói trái tim không đau, đó là gạt người...

Bùi Thiên Huyền một bước tiến vào phòng, đã thấy mộc bồn thật lớn được chuẩn bị tốt, vô cùng vui mừng, liền đuổi hết hạ nhân, đóng kín cửa phòng, rồi mới cởi bỏ y phục, chui vào trong nước mát lạnh.

“A...” Bùi Thiên Huyền thử 1 chút nước, cảm thụ sự kích thích lạnh lẽo, không khỏi thở dài, chưa từng nghĩ ngâm nước lạnh tắm sẽ thoải mái như thế.

“Ha hả...” Trong phòng không có người ngoài, Bùi Thiên Huyền ngậy ngốc cười, liền giống như một hài tử ở trong bồn tắm mà nghịch nước, làm bọt nước bắn lên rất cao, sau đó lại rơi xuống trên mặt y, thật là mát mẻ...

Y nhắm hai mắt lại, vươn đầu lưỡi, hưởng thụ cảm giác bọt nước rơi xuống, nước lạnh vào miệng, thật là vô cùng sảng khoái

“Phốc...” Bỗng một tiếng cười khẽ, làm Bùi Thiên Huyền hoảng hốt giật mình tỉnh giấc, vừa mở hai mắt, y mới phát hiện, bên trong phòng lại ẩn nấp một hắc y nhân! Mà lúc này, hắc y nhân đang che miệng, đỏ mặt, nhìn mình.

“A! ...” Bùi Thiên Huyền vừa định hét lên, hắc y nhân liền thu lại tiểu ý, bỗng nhiên phi thân xuống, bịt miệng của y, một mặt thấp giọng bên tai y nói rằng: “Không muốn chết, thì cầm miệng lại cho ta...”

“Ngô...” Bùi Thiên Huyền khó chịu ưỡn khuỷu đích gập đầu, một chút nước mắt đã lưng tròng, biểu tình rất giống hài tử, làm hắc y nhân cũng không hạ được độc thủ.

“Hừ...” Hắc y nhân bỗng nhiên lấy đai lưng của Bùi Thiên Huyền, đem cổ tay Bùi Thiên Huyền trói lại, lại cầm bít tất của y, nhét vào cái miệng y.

Bùi Thiên Huyền cau mày, tuy rằng bít tất của mình, nhưng bởi vì mấy ngày bôn ba mà trở nên dị thường khó gỡ, mà lúc này, tên ác tâm gì đó lại nhét vào trong miệng của y, làm y cảm thấy ủy khuất vạn phần, nước mắt lập tức rơi xuống, khóc thật thương tâm.

Hắc y nhân cau mày, cũng không biết tiểu tử trước mặt khóc cái gì, đem người cột chắc lại, hẩn cẩn thận đi tới cửa, tại giấy trên cửa sổ đánh(3)một lỗ, nhìn xung quanh một hồi, xác định không có người qua lại, mới thở phào nhẹ nhõm.

Lại đi trở lại bên cạnh Bùi Thiên Huyền, nhìn người nọ khóc đến lê hoa đái vũ(4), tóm lại là rất buồn cười, đưa tay mạnh mẽ nhéo nhéo mặt đối phương, khuôn mặt tuyết trắng nhất thời đỏ lên!

“Ô ô...” Bùi Thiên Huyền khóc lại càng thương tâm, 2 mắt đỏ bừng, dung ánh mắt cực kỳ oán hận nhìn hắc y nhân, làm hắc y nhân cảm thấy ngứa ngáy, như thể lại giết người, cũng không cảm thấy quá lạnh lẽo.

Thật giống như chính mình làm cái việc là hành hạ tiểu hài tử này đến chết vậy.

Chú giải:

(1)Xa giá: gả đi xa

(2)Kiệu liêm: màn kiệu

(*)Ta lại chém a^^

(3)Đánh: chọt lỗ a^^

(4) Lê hoa đái vũ: cái này ta cũng chỉ đoán thôi^^, cũng giống như là khóc cực kỳ nhiệt tình, nước mắt nước mũi tùm lum có lẽ thế a^^

2. Chương 2

“Được rồi, đừng khóc...” Minh Mị đi tới trước mặt Bùi Thiên Huyền, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của y, thế nhưng Bùi Thiên Huyền lệ vẫn như trước không dừng được, không ngừng rơi xuống đục dưng, ngày càng giống như mưa rơi xuống.

“Ai...” Minh Mị không khỏi phiền não, hắn làm sát thủ nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gặp sự tình như thế này, trốn trên xà nhà trong phòng mà còn để tiểu tử này phát hiện!

Tiểu tử này thoát nhìn là không biết võ công, chỉ là bởi vì thấy dáng vẻ nghịch nước của y, liền nhìn không được bật cười, mới có thể bị y phát hiện dễ dàng như vậy.

Dáng vẻ của y như vậy, rất giống với con chó nhỏ mà y đã từng nuôi, luôn luôn thích phe phẩy đuôi đi theo bên cạnh hắn với biểu tình vui sướng, mà vẻ mặt ủy khuất hiện tại cũng giống chó nhỏ bị hắn bỏ ở nhà cô đơn...

Minh Mị trong lòng đang chìm đắm trong việc nuôi dưỡng động vật khả ái, chờ hắn phục hồi lại tinh thần, thì tay đã chạm đến mặt đối phương.

Da mịn màng trơn nhẵn, do bị hắn đụng chạm, Bùi Thiên Huyền thoáng run rẩy, trên mặt đã đỏ lên, càng tăng thêm không ít kiều mị cùng khả ái, làm hại Minh Mị đích tình nhất thời mãnh liệt đập liên hồi, thiếu chút nữa do không thể đè nén lòng ham mê những vật đáng yêu, mà đem thiếu niên trước mặt trực tiếp khóa bao lại mang đi.

Thế nhưng, hắn cũng vẫn chưa quên ý đồ đến đây là gì, vẫn chưa quên thiếu nữ kia đau khổ cầu xin hắn.

“Ăn công, ta không muốn gả đến Đông Ly... Van cầu người, dẫn ta đi...”

Lúc đó chính là một lúc nhẹ dạ, chịu không được bị thiếu nữ quấy rầy, mới tạm thời quên đi nhiệm vụ nguyên bản, cố mà đáp ứng nàng, thế nhưng không nghĩ tới, thiếu nữ kia thân phận lại đặc thù như thế! Căn bản không phải là người hắn nói bất cóc liền có thể bất cóc!

“Ta buông người ra, thế nhưng người không được kêu loạn, bằng không...” Minh Mị thoáng phát ra một tia sát ý, ánh mắt hung ác độc địa ra lệnh làm Bùi Thiên Huyền sợ đến sắc mặt trắng bệch, chỉ có thể liều đem cái đầu bé nhỏ của y mà gạt như gà mổ thóc.

Minh Mị tuy rằng biểu hiện hung ác độc địa, nhưng động tác lại phi thường cẩn thận, nhẹ nhàng lấy vật trong miệng Bùi Thiên Huyền ra, không nghĩ tới thiếu niên tuyệt không tuân thủ lời hứa, lập tức hét lên: “Đến...”

Chỉ một chữ, còn chưa đủ khí lực, mũi cùng miệng đã bị bàn tay to lớn của Minh Mị bịt kín, Bùi Thiên Huyền lập tức giãy dụa, hoa chân múa tay loạn xạ, làm bọt nước văng tung tóe.

Gắt gao bịt kín miệng thiếu niên, Minh Mị nhíu mày, người trong giang hồ trọng nhất chữ tín, thế nhưng tiểu tử này lại dám lật lọng, vừa mới cầu xin tha thứ, nháy mắt liền bội ước kêu cứu, may là hắn tay mắt lạnh lẽ! Như vậy thật là tiểu nhân đê tiện, không bằng cả mình...

Sát khí ngoan độc bốc lên đầu, Minh Mị đưa tay kia bóp cổ thiếu niên, Bùi Thiên Huyền mặt đỏ lên, ngẩng đầu, tội nghiệp nhìn nam tử đang cướp đoạt hô hấp của mình.

Minh Mị cuối cùng, cũng chưa dùng sức bóp chặt khí quản của y, chính do thiếu niên trợn to hai mắt đầm lệ, nhìn qua thật đáng thương...

Đối phương bất quá chỉ là một tiểu quý, hà tất cùng hắn so đo? Minh Mị nghĩ thông suốt, lực đạo trên tay cũng giảm bớt, thế nhưng thiếu niên dần dần khép hai mắt lại, cả người đều chìm xuống nước.

Minh Mị kinh hãi, vội vàng đem Bùi Thiên Huyền kéo lên, mới phát giác y sắc mặt tái nhợt, hô hấp yếu ớt, đại khái là bị bàn tay hắn ngăn chặn hô hấp mà dẫn đến hít thở không thông ngắt đi...

Dò xét hơi thở đối phương, Minh Mị một tay ôm lấy người trong nước bế ra, đặt trên giường, 1 tay bịt mũi y, 1 tay khai mở đôi môi y, cúi xuống thổi khí vào yết hầu thiếu niên.

Hấp khí, thổi khí... Như vậy lại làm vài lần, thiếu niên rốt cục ho ra thanh âm, tiếng nói phát ra khàn khàn rên rỉ.

Minh Mị như trước môi vẫn kề môi với Bùi Thiên Huyền, cảm giác mềm mại làm hắn không khỏi có chút quyền luyến, chỉ hy vọng thiếu niên có thể chậm 1 chút hãy thanh tỉnh.

Bùi Thiên Huyền mơ mơ hồ hồ mở mắt, phạm vi nhìn chính là không rõ, thế nhưng có thể cảm giác được có người đang hôn môi y, trông đầu phản ứng đầu tiên chính là, nếu như là mỹ nhân thì có bao nhiêu hảo?

“Người rất cục tính rồi? Còn khó chịu chỗ nào không?” Minh Mị nhìn thiếu niên một lần nữa trợn mắt, đành phải buông thân thể mềm mại của thiếu niên ra, cẩn thận hỏi thăm.

Chờ Bùi Thiên Huyền thấy rõ mặt Minh Mị, sắc mặt trắng bệch nhất thời lại càng trắng thêm! Cột nhả mình, cứ nhiên lại là một nam tử, hơn nữa diện mạo hiên ngang, tướng mạo dương cương, tuyệt không như Lạc tử tướng, Liễu thái sử, Ngụy thượng thư âm mưu hiểm độc..

Người, là một nam nhân, tướng mạo không sai chính là nam nhân, thế nhưng không phải là mỹ nhân như y đã suy nghĩ trong lòng! Y, Bùi Thiên Huyền bảo lưu nụ hôn đầu tiên là để cho mỹ nhân mà, nhưng thế nào lại thành đem cho vị lão huynh trước mặt này?

Bùi Thiên Huyền nước mắt lòa xòa, trong lòng ủy khuất, mắt thấy sẽ lớn tiếng khóc ra, Minh Mị luống cuống tay chân, hần chính lần đầu tiên bị sinh vật(*) như vậy chinh đến không biết làm sao, chỉ có thể dùng tới thủ pháp duy nhất, nhẹ nhàng xoa xoa tóc đối phương 1 cách dịu dàng, một bên ôn nhu thì thào: “Yên tâm, ta sẽ không thương tổn người... Yên tâm...”

Âm điệu bình thản trầm ổn, mang theo điểm từ tính ma lực, âm thanh từng đợt lọt vào màng nhĩ, Bùi Thiên Huyền bỗng nhiên nghĩ mình cũng mệt, cũng không cố tiếp tục khóc, trực tiếp tựa lên vai Minh Mị.

Minh Mị tiếp tục vuốt ve gáy Bùi Thiên Huyền, 1 lúc lâu, thấy người trong lòng không hề giây dựa, không có động tĩnh gì, hần mới thở dài, thầm nghĩ may là sở trường của hần là thôi miên đại pháp, do đó dù là dã thú hung mãnh hần cũng có thể đem đối phương thuần phục.

Nhẹ nhàng đem Bùi Thiên Huyền đặt xuống giường, thiếu niên nặng nề do hôn mê ngủ, nhưng đem thân thể cuộn tròn lại, chu cái miệng nhỏ phát ra âm thanh thì thào, trên mặt rất cục cũng khôi phục sắc thái trắng mịn, điểm thêm hai má đỏ ửng.

Thoạt nhìn, thật sự rất giống tiểu bạch thỏ khả ái...

Minh Mị nuốt nước bọt, hần là một sát thủ, thế nhưng lại phi thường thích loài vật khả ái, người nhà hần toàn thể từ trên xuống dưới đều đồng nhất 1 lòng, gọi hần là quái nhân.

Thế nhưng, cũng chỉ có động vật mới có thể yên lặng đích theo bên cạnh hần, không giống nhân loại huyền não đầy thị phi, lần trước vô ý cứu 1 người, kết quả tiểu tử kia liên tục đi theo mình, mở miệng là ân công ngậm miệng cũng ân công, khiến Minh Mị tâm phiền ý loạn, vài lần muốn đem na tiểu tử đó quăng xuống vách núi.

Chỉ là dù sao cũng là tính mệnh mình cứu về, Minh Mị vô pháp hạ độc thủ, cũng chỉ có thể vội vã đem đối phương đuổi về nhà, liền tẩu thoát thật nhanh khỏi đó, nếu không người nọ còn có thể lải nhải càng thêm lợi hại...

Sở dĩ, Minh Mị luôn luôn không thích cùng người giao tiếp, hần gặp qua rất nhiều chuyện, cũng biết nhân loại tâm so với kiếm của mình còn độc hơn vài phần...

Chỉ là trước mặt người này, cũng là lần đầu tiên Minh Mị nhiều gặp qua người giống loài vật đến vậy, làm hần nhịn không được muốn đưa tay đụng chạm, muốn ôm thân thể mềm yếu kia.

Ngón tay trên đôi môi hồng nhạt của thiếu niên nhẹ nhàng vuốt ve, Bùi Thiên Huyền đang ngủ say, cảm giác được đôi môi bị động chạm, cũng chỉ là hơi mở cái miệng nhỏ nhắn, nhưng lại đúng lúc đem ngón tay Minh Mị cắn trong miệng.

Giống hệt chó nhỏ mới sinh đang mút ngón tay hần... Minh Mị bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hứng thú, cũng khiêu khích di chuyển đầu ngón tay, Bùi Thiên Huyền rên lên, hai tay cầm ngón tay hần nhét vào trong miệng, như là mộng thấy cái gì ăn rất ngon, vẻ mặt thỏa mãn, tiếp theo liền, hung hăng cắn xuống!

Minh Mị sắc mặt hơi đỏ, cảm giác đau làm hần thanh tỉnh, nhận thức trước mặt không phải cái gì tiểu động vật, mà là rõ ràng là một người... Một người chứ hoàn toàn không phải loài vật.

Mở miệng Bùi Thiên Huyền, rút về ngón tay thiếu chút nữa là bị cắn gãy xương, Minh Mị thở dài, lại thấy Bùi Thiên Huyền thân thể trần trụi lạnh run, liền đưa tay lấy đệm chăn, đắp lên người y, xoa người rồi đi, theo cửa sổ nhảy ra ngoài, tới ngay cửa sổ gian phòng bên cạnh.

Trong gian phòng này, chính là vị thiếu nữ đã cầu hẩn giúp đỡ—— công chúa Tây Khuyết quốc Vu Hương Hương, Minh Mị lặng lẽ mở cửa sổ, nhìn vào phòng trong, nhưng thấy thân ảnh cao lớn đích—— Cửu Viên tướng quân!

Thấy trong phòng Hương Hương đích có ngoại nhân, Minh Mị vội vàng buông cửa sổ, đứng sát tường, ngừng thở, nghe trong phòng nói chuyện.

“Cửu tướng quân, người có thật tuyệt tình như vậy? Hương Hương có điểm nào không tốt, làm cho tướng quân mất hứng sao?” Thiếu nữ âm điệu khàn khàn, cũng không giống tướng mạo xinh đẹp của nàng, nhưng tiếng nói khác lạ như thế này, nghe cũng rất có ý nhị.

Mặc dù là đối với người không có hứng thú như Minh Mị cũng biết, vị Vu Hương Hương công chúa kia vẻ đẹp khuynh quốc hiềm thấy, nếu như không phải hẩn có hứng thú đặc thù, chỉ sợ cũng nhin không được mà động tâm...

Chỉ tiếc, đối diện vị tướng quân kia cũng như Minh Mị khẩu vị dị thường, đối công chúa như vậy rõ ràng cũng có vẻ thờ ơ, chỉ là thật thà đáp: “Công chúa điện hạ quốc sắc thiên hương, hiền lương thực đức, gả đến Đông Ly nhất định có thể được quân vương sủng ái, mặt tướng sao dám mất hứng, mặt tướng chỉ vì an bài ngày sau của công chúa cảm thấy vui mừng...”

“Hảo, hảo cho người một Cửu Viên! Mặt tướng mặt tướng! Vài câu ngắn ngủi, đã đem toàn bộ lời thề trong quá khứ của người đều vứt hết! Là ta Hương Hương này ngu ngốc, nghĩ người thật tâm muốn người đã xuất giá như ta, nhưng hôm nay...” Vu Hương Hương cắn môi dưới, thân thể hơi run, ánh mắt nhìn thẳng vào Cửu Viên.

Cửu Viên cười khổ nói, “Công chúa, đều là lời nói của trẻ con, công chúa hà tất tin là thật...”

Nghe hẩn nói một lời, Vu Hương Hương tâm như bị mạnh mẽ xé nát, thế nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài, trên mặt thần sắc cảm tức cũng lập tức nén xuống, trở nên băng lãnh.

“Đúng thật là bản công chúa tự mình đa tình, tốt lắm, đã như vậy, bản công chúa cũng không lại làm khó tướng quân... Bản công chúa có chút mệt, cần nghỉ ngơi, tướng quân có thể lui xuống...” Phất tay áo, Vu Hương Hương ngồi trên giường, ngẩng đầu nhìn Cửu Viên có chút do dự, lại cười lạnh nói: “Thế nào, tướng quân còn muốn ở lại nơi này của bản công chúa sao?”

“Mặt tướng cáo từ...” Cửu Viên dừng một chút, lập tức lập tức khom lưng hành lễ, rồi xoa người đi.

Trong phòng, chỉ còn lại Vu Hương Hương, một mình thở dài, để lộ ưu sầu nhàn nhạt.

Chú giải:

(*) Qt đại ca chính xác là bảo là sinh vật a^^, mà ta thấy cũng buồn cười nên để luôn^^

3. Chương 3

Minh Mị nhảy vào phòng Vu Hương Hương, suýt nữa hù chết công chúa đang tức giận, thấy rõ mặt người đến, Vu Hương Hương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “Ân công, phiền người khi vào hãy nói một tiếng...”

Minh Mị đi tới trước mặt Vu Hương Hương, thấy nàng vẻ mặt khổ sở, cũng biết Vu Hương Hương lúc này tâm tình nhất định không tốt, thế nhưng hẩn trời sinh không phải là người biết an ủi, chỉ trầm mặc một lát, lại hỏi: “Kế tiếp người định làm sao?”

“Ân công, ta không muốn gả cho Đông Ly vương, cũng không định ở lại Tây Khuyết...” Vu Hương Hương khuôn mặt u sầu, nở nụ cười tự giễu, “Nguyên bản ta cho rằng hẩn sẽ giữ ta lại... Thế nhưng, ha hã, là ta rất ngốc... Trong lòng hẩn căn bản là không có ta tồn tại...”

“Nếu nói đến Đông Ly vương... Ta có một chủ ý, vừa có thể giúp người, đối với ta cũng thuận tiện...” Minh Mị cười cười, Vu Hương Hương hơi giật giật lông mi, ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt.

Minh Mị trong lòng sớm đã có kế hoạch, cũng may Vu Hương Hương công chúa thân hình so với nữ tử thông thường cao hơn một chút, hơn nữa nếu hấn dùng thức(1) cốt công cùng dịch dung thuật, muốn thay thế nàng cũng không khó, dù sao cũng chỉ cần thay nàng tới Đông Ly, chờ hấn giải quyết xong Đông Ly vương, hội còn ai quản công chúa mới tới này là nam hay nữ...

Bùi Thiên Huyền cảm giác bầu trời tối đen, bọn hạ nhân đến gõ cửa thỉnh Huyền thân vương dùng bữa, y mới ung dung tỉnh lại.

Vừa tỉnh lại, lại phát hiện toàn thân trần trụi, ngẩng đầu nhìn mộc bồn kia, Bùi Thiên Huyền nhất thời nghĩ không ra, không rõ chính mình thế nào từ trong nước đi ra tiến vào ổ chăn.

Hình như có việc gì đấy nhưng nghĩ không ra...

Bùi Thiên Huyền cắn cắn ngón tay, cố sức nhì đồng của y nghĩ muốn phá đầu, nhưng vẫn nhất vô sở hoạch(2), trái lại khiến đầu y lại càng đau nhức.

“Hắt xì!” Hung hăng hắt xì 1 tiếng, Bùi Thiên Huyền hít hít mũi, trời sinh vốn lạc quan y cũng dứt khoát không ngẫm nghĩ thêm, trực tiếp nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc vào y phục, vì cái bao tử rỗng tuếch của y, những việc khác đều có thể tất cả vứt hết!

Nhưng còn có 1 việc cũng quan trọng, việc bao tử quá đói, đó chính là do tiệc tối muộn, còn phải gặp vị Hương Hương công chúa xinh đẹp tựa thiên tiên trong truyền thuyết kia!

Có mỹ nhân xinh đẹp cùng ăn chính là việc Bùi Thiên Huyền yêu nhất, có chăng vẫn khác nhau, những cái khác tất cả cũng vô pháp làm Huyền thân vương để vào mắt.

Tiệc đêm đó, diễn ra tại đình viện tướng quân phủ.

Ban đêm tại vùng sa mạc giải, khí trời cũng không giống ban ngày nóng bức, một vầng trăng sáng chiếu trên đầu, bầu trời đúng là không có lấy một áng mây đen!

Trong yến hội, mọi người ngồi trên đệm, ở giữa trải mao thảm, những vũ nữ đứng trên mao thảm vừa múa vừa hát, chuông bạc trên cổ chân phát ra âm hưởng thanh thúy.

Bùi Thiên Huyền ngồi ở thượng tọa, híp hai mắt nhìn về phía các mỹ nhân đang khiêu, thầm nghĩ vũ nữ này đã xinh đẹp như vậy, vị Hương Hương công chúa kia chẳng phải càng khuynh quốc khuynh thành sao?

Tưởng tượng đến tình cảnh hoàng huynh đem công chúa ban cho mình, Bùi Thiên Huyền thiếu chút nữa cười ra, bất quá mặc dù là y thành công che giấu đắc ý của mình, 1 mặt tươi cười vẫn bất tri bất giác treo trên khóe môi.

Cửu Viên tướng quân ở một bên quan sát Bùi Thiên Huyền, thấy Bùi Thiên Huyền vui vẻ, hấn cũng thở phào nhẹ nhõm, hướng phía Bùi Thiên Huyền thi lễ, nói rằng: “Huyền thân vương điện hạ, Hương Hương công chúa của chúng tôi thân thể suy yếu, trên đường vất vả gian khổ còn phải phiền Huyền thân vương điện hạ có thể chiếu cố nhiều hơn...”

“Đây là đương nhiên, tướng quân không cần lo lắng...” Bùi Thiên Huyền phát ồng tay áo, trong lòng cười nói, phu nhân của ta, ta thế nào lại không có khả năng chiếu cố thật là tốt chứ? Không chỉ chiếu cố tốt, lại càng phải chiếu cố đến mức nàng không bao giờ ... mơ tưởng tới việc người khác ôm ấp...

Bùi Thiên Huyền một bên là tà tâm, một bên sở ngực mình, xác định lễ vật trước khi rời đi của tể tướng đại nhân vẫn còn, đáng tươi cười lại càng tươi tắn, cuối cùng cũng làm Cửu Viên tướng quân cũng phải sững sốt.

Nghe nói Đông Ly hoàng thất tướng mạo không tầm thường, xem ra đồn đãi không hề ngoa, vị Huyền thân vương trước mặt này trời sinh đã có dáng vẻ này, bào huynh(3) của y Đông Ly vương cũng sẽ không tầm thường...

Tâm chính là có điểm đau, thế nhưng Cửu Viên không quan tâm đến vết thương trong lòng, hướng Bùi Thiên Huyền khách khí cười nói: “Đa tạ Huyền thân vương điện hạ, Hương Hương công chúa còn có bệnh không thích người lạ, nếu như lỡ chống đối điện hạ, mong rằng điện hạ lượng thứ...”

Không thích người lạ? Đó chính là nói Hương Hương công chúa rất rụt rè xấu hổ? Bùi Thiên Huyền chuyển thành thông hiểu, đối với Hương Hương công chúa rất có hảo cảm, hận không thể lập tức vọt tới trong phòng công chúa nói cho nàng hiểu, chính mình mới có thể trở thành phu quân của công chúa! Sau đó làm cho mỹ nhân sớm chấp nhận...

“Hương Hương công chúa của chúng tôi rất kén ăn, không thích ăn cay, không thích tỏi, không thích rau xanh...” Cửu viên rất là chăm chú liệt kê những thứ thực vật công chúa nhà mình không thích ăn, 1 thôi 1 hồi, cuối cùng như muốn mang ra cả cái sọt gì đó.

“Người cứ thẳng thắn trực tiếp nói cho ta biết, nàng thích ăn cái gì là được rồi...” Bùi Thiên Huyền giật giật khóe miệng, nhin không được ngăn cản vị tướng quân hành động như bảo mẫu của công này, y rất lo lắng khi tới Đông Ly, trong vương phủ sẽ tìm không được bất luận cái gì có thể thỏa mãn sở thích ăn uống của công chúa.

“Công chủ thích ăn cá, thích ăn thịt bò, thích chân gà...” Đang lúc Cửu Viên lại một lần nữa kể lể liệt kê, bên dưới truyền đến thanh âm sợ hãi than thở.

Bùi Thiên Huyền chưa bao giờ chú ý đến tên tướng quân dong dài này, lập tức giương mắt, người làm y mong nhớ ngày đêm, người mà thiên hạ vô cùng khen ngợi đã xuất hiện trước mắt.

Bạch sắc sa(4) y trong gió phất phới, công chúa nhẹ nhàng tiến vào đình viện, trên mặt cũng che một cái khăn màu trắng, làm mọi người không thấy rõ dung mạo của nàng, nhưng càng khiến cho mọi người thật là hiếu kỳ, tăng thêm vài phần thần bí.

Không nhìn thấy mặt công chúa làm Bùi Thiên Huyền cảm thấy thất vọng, thế nhưng y lại trên đường về nước, có khi lại là cơ hội độc hưởng mỹ nhân, cần gì phải để bảo bối ở giữa cung này cho mọi người thưởng thức?

Nghĩ tới đây, Bùi Thiên Huyền liền ha hả cười, rời khỏi chỗ, hướng Hương Hương công chúa hành lễ gặp mặt, “Bản vương chính là Đông Ly quốc Huyền thân vương Bùi Thiên Huyền, xin ra mắt công chúa điện hạ, công chúa điện hạ mỹ danh đồn xa, hôm nay vừa gặp quả nhiên bất phàm...”

Công phu nịnh bợ của Bùi Thiên Huyền cũng xem như tạm ổn. Tất cả đều là việc làm thường ngày của y, luôn luôn dùng để lấy lòng mẫu hậu, sau đó chính là tiếp tục lấy lòng hoàng huynh, coi như là người ngốc nghếch cũng có thể học một 1 ít kỹ năng.

Lúc này Bùi Thiên Huyền hội từ trong bụng phun ra 1 đồng từ ngữ khen ngợi, đối Hương Hương khen liên tục, thế nhưng vị Hương Hương công chúa kia tựa hồ thường ngày đã quen nghe nịnh hót, đối lời nói của Bùi Thiên Huyền tuyệt không cảm xúc, chỉ là nhàn nhạt nở nụ cười, nhân tiện nói: “Chẳng hay Huyền thân vương điện hạ có thể nhường Hương Hương ngồi vào vị trí...”

Bùi Thiên Huyền sửng sốt, thanh âm mỹ nhân phát ra nghe thế nào lại trầm thấp như vậy, bất quá cũng rất từ tính, một điểm cũng không giống thiên kim tiểu thư quyền quý, chỉ phát ra âm sắc nũng nịu, làm cho người ta cảm thấy ngứa ngáy.

“Nga, thực sự là đáng trí, ở đây Hương Hương công chúa chính là chủ, bản vương là khách, thử hỏi có khách nhân nào không cho chủ nhân ngồi vào vị trí đích là đạo lý gì? Công chúa xin mời ngồi...” Bùi Thiên Huyền vươn tay, muốn để mỹ nhân công chúa vịn vào, thế nhưng Vu Hương Hương giống như là không để ý, trực tiếp hướng bên người y đi qua, mang đến một trận mùi thơm ngát dễ chịu.

Bùi Thiên Huyền say mê mùi thơm ngát thanh nhã trên người công chúa, trong lúc nhất thời có chút ngây ngẩn, Cửu Viên ở một bên lên tiếng, mới làm Bùi Thiên Huyền từ trong nội tâm mê mẩn tỉnh ra, trở lại hiện thực.

“Điện hạ, công chúa không thích người lạ, không phải cố ý lãnh đạm, mong điện hạ chớ để tâm...” Cửu Viên sợ công chúa nhà mình lễ nghi không chu toàn, vội vàng thay Vu Hương Hương cầu tình.

Hắn nào biết đâu rằng, Bùi Thiên Huyền căn bản là không để ở trong lòng, nghe nói lời ấy, cũng chỉ là cười nói: “Công chúa tính tình thẳng thắn, bản vương cũng thích nhất người như vậy, thế nào hội để tâm chứ? Còn muốn thỉnh công chúa chớ trách bản vương thất lễ mới đúng...”

Một lần nữa ngồi vào chỗ, Bùi Thiên Huyền hai mắt không hề rời khỏi Hương Hương, hận không thể nhìn thấu khăn mỏng màu trắng, để y có thể nhìn thấy vẻ đẹp khuynh quốc của công chúa thần bí.

Vu Hương Hương nhận thấy ánh mắt thâm tình nóng bỏng của Bùi Thiên Huyền, trong ngực một trận lạnh lẽo, Huyền thân vương này tương mạo so với mình hoàn toàn non nớt chẳng lẽ chỉ là gồi thiêu hoa(5)? Cự nhiên nhìn hắn lộ ra vẻ mặt háo sắc! Chính là đến Đông Ly, cũng là gả cho hoàng huynh của tên tiểu tử này, trở thành hoàng tẩu của y?

Bên cạnh Cửu Viên vẫn sắc mặt âm trầm, nhìn Huyền thân vương trắng trợn như thế đối công chúa thèm nhỏ dãi, Cửu Viên cũng vô pháp làm bộ thờ ơ, thoáng xê dịch thân thể, nâng bầu rượu hướng Bùi Thiên Huyền rót đầy.

“Mặt tướng kính Huyền thân vương diện hạ một chén...” Dứt lời Cửu Viên uống một hơi cạn sạch, lại gắt gao trừng mắt Bùi Thiên Huyền, Bùi Thiên Huyền tuy rằng thường ngày sẽ không uống rượu, nhưng cảm nhận được khí phách của Cửu Viên, trong lòng có chút sợ hãi, không dám không uống, đành phải đáp lễ đem chén rượu mạnh nuốt xuống bụng.

Một chén rượu mạnh đi xuống, Bùi Thiên Huyền cảm giác cổ họng nóng rát, trong bụng cũng chậm chậm nóng lên, dần dần làm ý thức của y trở nên mơ hồ.

Mỹ thực mỹ sắc trước mặt đều trở nên có chút không rõ, Bùi Thiên Huyền nỗ lực chống đỡ thân thể, bảo trì thanh tỉnh, nhưng các Tây Khuyết tướng quân cũng đi đầu mời rượu rượu, cứ hội một chén lại một chén luân phiên tiến lên, cuối cùng vây quanh Bùi Thiên Huyền chật như nêm cối làm y 1 lát đã say mềm.

Ý thức đã 1 mảnh mơ màng, tựa hồ như thấy vị mỹ nhân kia hướng về phía chính liên tiếp phóng điện, Bùi Thiên Huyền cười hắc hắc, đầu nặng nề gục trên bàn, bất tỉnh nhân sự...

Chú giải:

(1)Thúc: thu lại, rút

(2) nhất vô sở hoạch: vẫn vô ích

(3)Bào huynh: anh ruột

(4)Sa: mỏng

(5)gồi thiêu hoa: ý là chỉ là vẻ bề ngoài

4. Chương 4

“Ân công, việc này Huyền thân vương thực sự sẽ không phát hiện sao...”

“Ta xem với trí lực phán đoán của người này, hắn tuyệt đối sẽ không phát hiện.

Mơ mơ màng màng, Bùi Thiên Huyền tựa hồ nghe thấy hai người đối thoại, nội dung thì y chỉ nghe một trận ong ong thì ào, có nghe nhắc tới Huyền thân vương cái gì đó, hắn mới thoáng thanh tỉnh.

Đầu chính là rất đau, không biết có đúng hay không sinh ra ảo giác, cảm giác thân thể bỗng bình, như là đang ở trên thuyền, loáng thoáng muốn ới.

Khó chịu làm Bùi Thiên Huyền nhíu mi, trong miệng phát sinh rên rỉ, hai người thanh âm nhất thời nhỏ xuống.

“Ân...” Bùi Thiên Huyền chặt vật mở mắt, đập vào mắt chính là gương mặt mỹ lệ, đôi mắt trong trẻo dường như không hề bị vấy bẩn, môi đỏ như chu sa, mi như lá liễu, tú lệ nhưng không diêm dúa, làm Bùi Thiên Huyền sững sờ tại chỗ, chỉ biết trơ mắt nhìn người nọ.

“Tĩnh?” Người nọ chưa nói gì, người ăn mặc quần áo nha đầu hồng sắc bên cạnh trang phục, đã kinh hãi(1) hỏi.

Thiếu nữ này đáng vẻ bình thường, da còn có điểm đen, bị hồng sắc y phục làm cho màu da càng thêm tối vài phần, Bùi Thiên Huyền nhin không được liền lập tức dời tầm nhìn trở lại người lúc đầu mình thấy.

Quả nhiên là mỹ nhân làm cho người ta vui mắt, Bùi Thiên Huyền mở to mắt nhìn, không thể tin được mắt mình, trên đời này thực sự có thiên tiên như vậy sao? Chẳng lẽ đây là vị Hương Hương công chúa trong truyền thuyết?

“Người... Tĩnh?” Mỹ nhân tiếng nói trầm thấp ở bên tai y vang lên, thanh âm tựa hồ cùng Vu Hương Hương đêm đó bất đồng, Bùi Thiên Huyền nghi hoặc nhìn người nọ, hỏi, “Người là... Hương hương công chúa?”

Mỹ nhân sững sốt, lập tức cười nói: “Thế nào, Huyền thân vương điện hạ còn nhớ rõ Hương Hương? Thật làm Hương Hương thụ sủng nhược kinh... Điện hạ đầu đầu đã đỡ hơn chưa?”

Đưa bàn tay lạnh lẽo như ngọc nhẹ nhàng đặt trên trán Bùi Thiên Huyền, Bùi Thiên Huyền nhất thời cảm giác được khí huyết dâng cao, trên mặt nóng lên, chớp đôi mắt to nhìn chằm chằm vị mỹ nhân kia.

Chẳng lẽ công chúa đã thích thượng y? Vừa nghĩ tới đây, y nhin không được nội tâm dích kích động, nắm tay thật chặt, làm sao còn để ý đến điểm khả nghi vừa rồi.

“Công chúa, Huyền thân vương thoát nhìn cũng không có gì lo ngại, lưu hẩn ở trong xe sợ là bị người ta đàm tiếu, không bằng xin mời Huyền thân vương điện hạ trở lại kị mã ...” Hồng y nha hoàn mấp má cái miệng nhỏ nhắn, một mặt hướng Bùi Thiên Huyền quăng tới vài đạo ánh mắt khinh bỉ cùng ác cảm.

Bùi Thiên Huyền lúc này mới phát hiện mình đang ngồi trong một chiếc xe ngựa, sở dĩ trên đường đều là lắc lư, chỉ là mình thế nào lại lên xe ngựa? Chính là quân đội có mã xa theo cùng sao? Chiếu theo quy củ, phải dùng đại kiệu tám người khiến tương tần nương tử quay về Đông Ly mới đúng a...

“Huyền thân vương điện hạ, hôm qua điện hạ say rượu bất tỉnh nhân sự, Hương Hương sáng nay liền tự tác chủ, đem cỗ kiệu đổi thành mã xa, có chủ có tớ, tiện thể chiếu cỗ điện hạ. Hương Hương biết tập tục Đông Ly, cho nên đến kinh đô Đông Ly nhất định quay về ngồi cỗ kiệu, mong rằng điện hạ không lấy làm phiền lòng...” Mỹ nhân nhẹ giọng nói, một mặt cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy lông mi thật dài hơi lay động.

Huyền thân vương thấy công chúa khổ tâm như vậy, đâu còn tâm tư trách cứ nàng cái gì, liền chỉ ngón ngónch cười, “Công chúa điện hạ khách khí, đều là bản vương bất hảo, không nên say rượu, suýt nữa làm hư đại sự, còn muốn để công chúa điện hạ đứng ra, thật sự là có lỗi! Công chúa điện hạ chủ ý này thật là hảo! Bản vương trên đường ngồi cỗ kiệu một muốn chết, công chúa điện hạ quả thật là thông tuệ hơn người!”

Một bên khen thanh khiết mỹ nhân thông minh, Bùi Thiên Huyền một mặt để tiếp cận thân thể, một đôi tay non nớt tuyết trắng vừa muốn chạm đến mu bàn tay mềm mại của mỹ nhân, lại bị hồng y nha đầu chắn trước trước mặt công chúa, đề phòng nhìn hẩn, lạnh lùng nói: “Hiện tại điện hạ thân thể không còn gì trở ngại, vì danh dự của công chúa, nô tỳ cả gan, mong rằng điện hạ xuống xe kị mã...”

Nô tỳ đích thật là to gan lớn mật! Bùi Thiên Huyền đẩy 1 bụng cảm tức trứ, hung hăng trừng mắt hồng y nha đầu, thầm nghĩ công chúa của nhà người rất nhanh sẽ là người của bản vương, để xem sau này bản vương thế nào thu thập người!

Cả gan đắc tội với Huyền thân vương y, cũng phải xem mạng mình có dài vậy không! Từ nhỏ Bùi Thiên Huyền muốn cái gì, không có ai có thể cản được!

“Tiểu Vũ, không được vô lễ...” Mỹ nhân kéo cánh tay hồng y nha đầu, hướng Bùi Thiên Huyền mỉm cười nói: “Nha đầu bị hương hương làm hư, mong điện hạ đại nhân đại lượng, không nên truy cứu...”

Nhìn chủ nhân cầu tình, Bùi Thiên Huyền gương mặt lạnh lùng cũng nhất thời tiêu tán, thay vào là nét mặt tươi cười, làm 2 bên má lúm đồng tiền lõm vào thật sâu, đáng vẻ khả ái làm công chúa cũng không phải đỏ mặt lên, trong lòng thâm mắng, chết tiệt! Tiểu quý hạo sắc này vì sao luôn luôn có thể lộ ra thân sắc ngây thơ khả ái như thế...

“Bản vương cũng không quấy rối công chủ nghỉ ngơi, bản vương sẽ ra ngoài...” Bùi Thiên Huyền không hề ngần ngại, trong bụng tính toán, thoát nhìn công chúa đối với y cũng không phải là không có ý tứ gì, bản

cờ này cần chậm rãi mà hạ quân cờ, trước tiên nắm được tâm đối phương, sau cùng là dung bảo bối Lạc tể tướng cho, gạo nấu thành cơm, làm công chúa đối với y 1 lòng 1 dạ!

Hô dừng xe ngựa, Bùi Thiên Huyền nhảy xuống, phải dùng sức lực rất để mà lên ngựa, ghì dây cương.

Quân ngũ lại tiếp tục đi, Bùi Thiên Huyền nắm chặt dây cương, không dám sơ suất chút nào, rất sợ không chế không được mà ngã xuống ngựa, còn mặt mũi nào mà đứng trước công chúa!

Nhìn xe lay động thoáng thấy 1 thân ảnh, trên xe công chúa thâm sâu thở dài, vị Vương gia này là đại nhân, tựa hồ kỳ mã cũng không giỏi, thật khiến cho người ta lo lắng y giữa đường bị quăng xuống đất...

“An tâm đi, nếu người này thật ngu ngốc như vậy, Đông Ly vương cũng sẽ không phái hắn đi...” Hồng y nha đầu vỗ vỗ vai công chúa, ngữ khí rất là bàng quan.

Công chúa lúc này mới buông màn xe xuống, an ổn ngồi ở trong xe, nhìn hồng y nha đầu.

Trong xe chỉ còn lại có chủ tớ 2 người, hồng y nha đầu nhưng dùng ánh mắt dường như khiêu khích đánh giá “Công chúa” diện hạ, một mặt mỉm cười, “Ân công, nguyên lai người cải trang nữ nhân cũng rất giống, ta còn tưởng rằng chỉ có ta sẽ phải cải trang..”

“Người trong giang hồ, nhất định phải học được cách sinh tồn...” Công chúa giả chính là Minh Mị thở dài, tay hướng về phía bên dưới đàn cổ bên người, chính giữa lỗ hổng bên dưới đàn cổ, có cất giấu độc kiếm của hắn.

Người trong giang hồ, đặc biệt là một gã sát thủ, phải biết đủ loại hình dạng con người đủ để giả trang, vô luận nam nữ lão ấu, vô luận thân phận địa vị... Đã là một sát thủ ưu tú nhất định phải làm được!

“Nga... Nhưng, ân công, coi như là người giả trang ta, cũng không cần phải đối Huyền thân vương kia tốt như thế? Nếu như là ta mà nói, sẽ không để ý tới cái tên đẳng đồ tử(2) dù chỉ 1 chút!” Lúc này mới là Hương Hương công chúa chân chính, lại bị Minh Mị dịch dung thành tiểu nha đầu tướng mạo bình thường, nếu để Bùi Thiên Huyền biết, sợ là phải ói cả nửa ngày.

Minh Mị mặt đỏ lên, tuy rằng là nói như vậy, thế nhưng khi hắn thấy Bùi Thiên Huyền trưng ra gương mặt trẻ con, vẫn kiềm nén không được cảm thấy kỳ quái.

“Bất quá cũng may tiểu tử này ngốc nghếch, nếu không chúng ta cũng dễ dàng lừa hắn như vậy!” Vu Hương Hương nhắc chân lên, rất là tùy tiện, nhìn sao cũng không ra 1 công chúa rụt rè sống tại thâm cung, trái lại giống một tên côn đồ trong giang hồ.

Bất quá, có lẽ Vu Hương Hương trên người có khí chất giang hồ, có thể cùng Minh Mị cư xử không có khoảng cách, vị công chúa làm việc tùy tiện, tốt hơn hẳn vị tể tướng lễ mễ lần trước rất nhiều, có vị tể tướng đó mà đem ra so sánh, Minh Mị bỗng nhiên nghĩ, thế giới này đúng là có rất nhiều loại người...

Mà Bùi Thiên Huyền kia, càng làm hắn cảm thấy đặc biệt, đặc biệt đến nỗi làm cho người luôn luôn không thích cùng người khác giao tiếp như Minh Mị, cũng sinh ra một loại ham muốn ôm lấy y, kích thích muốn sờ y

Nhưng mà kích thích này, sẽ làm cho nhiệm vụ lần này, hóa thành con số không.

Bản thân có nhiệm vụ, phải đi ám sát Đông Ly vương, mà Đông Ly vương lại là huynh trưởng của cái tên kia... Chính là cùng với hắn, thủy chung là cừu gia(3)

Nghĩ tới đây, Minh Mị nhân thần liền ảm đạm, xốc màn xe, nhìn bóng lưng người nọ, trong lòng bỗng có điểm đau nhức, thế nhưng là vì sao a.

Cảm giác đau lòng, hắn hẳn phải là đã quên từ lâu nhưng...

Bùi Thiên Huyền cũng không biết mình ra khỏi xe, bên trong xảy ra cái gì, y ngồi trên lưng ngựa, ngẩng đầu uốn ngực hùng hổ tiêu sái được 1 đoạn ngắn, thân thể dần dần bẹp xuống, đè xuống phía dưới, cuối cùng hoàn toàn dán trên lưng ngựa.

Khí trời chết tiệt!

Oán hận giương mắt nhìn lên mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, Bùi Thiên Huyền nóng bừng toàn thân đổ mồ hôi, rồi lại không dám đem quạt ra mà quạt, sợ ngựa không nghe lời đem y quăng xuống đất.

Lại một lần nữa bối cảnh hoàng huynh, cư nhiên lại phải y đi chịu một cái đại khổ như thế, nếu như không phải nói rằng sẽ gả công chúa cho y, thì huynh trưởng đúng là đáng ghét nhất thiên hạ! Y nhất định sẽ tới trước mặt mẫu hậu mà cáo trạng hắn! Làm cho hắn sống không được an bình!

“Nước!” Hô quát một tiếng, tùy tùng bên người lập tức đưa bình nước, đến miệng Bùi Thiên Huyền, Bùi Thiên Huyền chỉ việc há mồm uống, uống sùng sục lấy vài ngụm vào bụng, mới cảm giác được 1 chút mát mẻ.

Quay đầu lại nhìn về phía mã xa, phát hiện màn xe cũng đang nhấc lên, lộ ra tuyệt thế dung nhan của mỹ nhân, hai mắt dịu dàng nhìn mình!

Mỹ nhân trong lòng quả nhiên cũng có mình! Bùi Thiên Huyền trong lòng đại hỉ, mạnh kéo dây cương, con ngựa nguyên bản đang chạy chậm, lại bị y quấy rầy cước bộ, thân thể run lên, thoáng giơ lên móng trước.

“Oa!” Một tiếng, thương cảm cho Huyền thân vương liền ngã nhào khỏi lưng ngựa, ngã xuống đất rồi bứt cả mái tóc...

Chú giải:

(1)kinh hỉ: ngạc nhiên + vui mừng

(2)đăng đồ tử: ta đoán là tên xấu xa mà còn thêm nghĩ xem thường trong đó nữa

(3)cừu gia: kẻ thù

5. Chương 5

Lúc trên đường đi, hộ vệ cũng không dám để Bùi Thiên Huyền ký mã, nếu như Huyền thân vương điện hạ lại ngã ngựa bị thương tật gì, khi bọn họ trở lại Đông Ly, khẳng định không thể không bị trách phạt.

Vì vậy sau khi bàn bạc cân nhắc, cuối cùng Bùi Thiên Huyền chính như sở nguyện lại 1 lần nữa bỏ trở lại trên xe, cùng với mỹ nhân y ngưỡng mộ mà ngồi song song nhau, trong lòng vui vẻ vạn phần.

Minh Mị lúc nào cũng có thể cảm giác được thiếu niên bên cạnh dùng ánh mắt cực kỳ nóng bỏng nhìn mình, mặt không tự chủ được hơi nóng lên, thật sự là muốn vứt đi y phục nặng nề trên người, đem cái sinh vật(*) khả ái này gắt gao ôm vào lòng, sau đó hảo hảo mà xoa nắn khuôn mặt y, chỉ là vì sao mình lại đi cải trang thành Vu Hương Hương chứ?

Vu Hương Hương vốn rất không muốn cùng Bùi Thiên Huyền ngồi chung 1 xe, nhưng nhìn Bùi Thiên Huyền trên mặt phát ra ánh sáng chói mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Minh Mị đang cải trang chính mình, Vu Hương Hương nhịn không được bật cười.

“Ha ha... Điện hạ, người có đúng hay không thích thượng công chúa điện hạ của chúng ta a?” Một câu nói vui đùa, nhưng lại làm cho Bùi Thiên Huyền nghiêm túc khó có được mà trả lời: “Ta đích xác rất thích công chúa điện hạ a...”

“Ách? Vì sao?” Vu Hương Hương truy vấn, hai ngày nay bọn họ tiếp xúc cũng không nhiều, hơn nữa mình cũng chỉ nhìn đôi phương bằng ánh mắt xem thường, Huyền thân vương rõ ràng là đồ háo sắc, hội đâu có cái gì nguyên do thực sự thích chứ?

“Bởi vì công chúa là một mỹ nhân!” Bùi Thiên Huyền nói rất hùng hồn, tuyệt không quanh co lòng vòng, y bản thân hay thích mỹ nhân, cũng không cho rằng ham mỹ sắc có cái gì sai, chẳng lẽ muốn y thú một người quái dị về nhà làm lão bà sao.

Vu Hương Hương thiếu chút nữa bị nghẹn chết, nàng chính là lần đầu tiên nghe có người nói trực tiếp như thế, thích đây là khuôn mặt nàng! Tuy rằng lúc này khuôn mặt kia đang dán trên người Minh Mị...

“Khuôn mặt đẹp sao? Điện hạ không cảm thấy loại thích này vô cùng nông cạn?” Nịnh bợ của nam nhân trong quá khứ với nàng, kỳ thực cũng đều là vì dung mạo cùng địa vị, ngoài miệng còn không bằng vị Huyền

thân vương thành thật này, nói cái gì công chúa tâm địa thiện lương, phẩm đức đoan trang, ôn nhu hiền lành am hiểu ý người khác...

Nàng kỳ thực một điểm cũng không thiện lương, một điểm cũng không đoan trang, một điểm cũng không ôn nhu, những người đó nói ra khí chất không có dạng nào phù hợp với nàng, điều này làm cho Vu Hương Hương rất thất vọng, căn nguyên đến nàng dĩ nhiên thật ra ngoại trừ khuôn mặt cùng thân phận công chúa, hoàn toàn không có gì khác, cho nên mới vô pháp cảm động tướng quân...

Cửu Viên mong muốn, cũng nhất định là một người thiện lương ôn nhu đoan trang hiền thực, là 1 phu nhân có thể vì hân sinh nhi dục nữ(1)? Nàng có khả năng xứng đôi với hân sao?

“Nông cạn? Vì sao nói bản vương nông cạn?” Bùi Thiên Huyền cũng không chú ý tới nỗi lòng của nha đầu kia, y trong lòng lửa giận đùng đùng, nha đầu chết tiệt, không chỉ cản trở đại kế ở chung 1 chỗ cùng công chúa, lại còn luôn luôn trước mặt công chúa hạ thấp mình, nàng cùng y có cừu oán sao?

“Yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu, theo đuổi mỹ nhân là chuyện thiên kinh địa nghĩa, bản vương thích công chúa cũng là thuận theo thiên mệnh, tại sao lại nói là nông cạn? Công chúa nếu có thể thích thượng bản vương, coi như là lưỡng tình tương duyệt, trên trời như chim liền cánh, dưới đất như cây liền cành, làm sao có thể nào là nông cạn tùy hứng chứ?” Bùi Thiên Huyền nói ra đạo lý lớn như thế, đều là do bình thường theo hoàng thái hậu nơi nơi xem kịch mà ra, kém lắm thì y còn có thể nhớ kỹ vài câu, “Nói chung, bản vương là thật tâm ái mộ công chúa, mong rằng công chúa...”

“Thật sự?” Vu Hương Hương cười nhạt, mắt nhìn Minh Mị, trong bụng cười gần chết, tên Huyền thân vương này rốt cuộc có phát hiện hay không, công chúa hiện tại căn bản là không phải thực, y thích cũng chỉ là một tăng nhân cụ(2) bên ngoài, còn nói cái gì thật tình?

“Nếu như công chúa điện hạ vô tình bị hủy dung, ngươi có còn thích công chúa điện hạ? Nếu như thay đổi 1 gương mặt xấu xí, ngươi còn có thể ngưỡng mộ công chúa điện hạ như thế?” Vu Hương Hương không cần hỏi cũng có thể biết đáp án, nàng an vị ở đối diện tiểu tử này, Bùi Thiên Huyền vẫn như cũ mà ghét nàng, chỉ nhìn chằm chằm Minh Mị?

“Này... Không thích!” Bùi Thiên Huyền chu miệng, y đối với dáng vẻ xấu xí luôn luôn rất xoi mói, bình thường cũng chưa bao giờ nói cái gì đối trá, lúc này liền rất gọn gàng dứt khoát nói ra chán ghét của mình, làm cho Vu Hương Hương cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Huyền thân vương này, luôn luôn nói thẳng như thế, y không thể thay đổi 1 chút sao? Vu Hương Hương trong lòng căm tức, nói thẳng như vậy cũng không phải là dễ nghe.

Minh Mị không có chen vào tranh luận của bọn họ, thế nhưng nghe được Bùi Thiên Huyền trả lời 1 câu như thế, cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía Bùi Thiên Huyền, trong lòng hiện lên một tia không hồn không giận.

Nếu như không phải hân hóa trang thành mặt của Vu Hương Hương, tiểu tử này cũng sẽ không quần quít lấy hân như thế? Vừa nghĩ đến ngày đó trong phòng, Bùi Thiên Huyền đối với hân biểu hiện ra vẻ mặt chán ghét, Minh Mị tâm nhất thời lạnh lẽo.

“A, đương nhiên, công chúa thế nào lại có khả năng bị hủy dung? Này quả thực là thiên đại buồn cười!” Bùi Thiên Huyền nhìn Minh Mị sắc mặt âm trầm, thầm kêu một tiếng không ổn, tám phần mười y nói sai khiến công chúa sinh khí, lập tức xoay ngoắt 1 vòng lớn, xấu hổ cười gượng hai tiếng, “Ha ha... Ha ha... Không có khả năng... Ha ha...”

Y giả cười nhưng cũng không thể giảm bớt bầu không khí ngưng trọng bên trong xe, Bùi Thiên Huyền co rúm khóe miệng, liên tục gãi ót, hận không thể đào một cái lỗ mà chui vào được!

Giữa lúc y nghĩ khó mở lời, xe bỗng chậm rãi ngừng lại, thị vệ bên ngoài tiến lên thông báo, nói đã đến biên cảnh, đêm đã có thể vào thành nghỉ ngơi.

Tốt, thời cơ tới rồi! Bùi Thiên Huyền trong bụng mừng thầm, liền hướng Minh Mị cùng Vu Hương Hương làm một lễ, rồi xoay người nhảy xuống xe ngựa, hướng về thị vệ đã giải cứu mạnh mẽ nháy mắt mấy cái, khiến cho thị vệ kinh ngạc, cho rằng mặt mình có dính bẩn gì đó.

Bùi Thiên Huyền một lần nữa cỡi lên ngựa, thấy Đông Ly ngay trước mắt, sa mạc bị quăng ra sau đầu, những ngày cực khổ của y rốt cục hoàn toàn kết thúc, có thể giành lấy hạnh phúc của cuộc sống hôn nhân.

Chỉ là y vừa không cẩn thận tựa hồ chọc công chúa giận, cũng không biết có thể ảnh hưởng đến địa vị trong lòng công chúa hay không... Bùi Thiên Huyền xiết chặt nắm tay, cắn răng, chỉnh lại xiêm áo đầu tóc, tự cấp chính mình cổ vũ, sẽ không đâu, trên đường công chúa đều biểu hiện phi thường thích mình, sẽ không bởi vì 1 câu nói mà đem mình biếm lãnh cung(**), bọn họ nhất định là lưỡng tình tương nguyện...

Thế nhưng sắc mặt công chúa cũng thật là thay đổi không ít, làm Bùi Thiên Huyền đoán không ngót, giống như bầu trời nguyên bản rất trong sáng bỗng nhiên bị mây đen kéo tới, nhìn không ra khí trời nữa, công chúa tâm rớt cuộc là để ở chỗ nào a? Có đúng là y nên dung thứ mà Lạc đại nhân cho hay không...

Bùi Thiên Huyền cẩn thận suy nghĩ đến hai người ở trong xe 1 cách mơ hồ, từ lúc Bùi Thiên Huyền nhảy xuống xe, Minh Mị lâm vào trầm tư, càng trở nên trầm mặc.

Vu Hương Hương tuy rằng biết hần nguyên bản không thích nói, nhưng thấy người nọ sắc mặt biểu tình đều trở nên đáng sợ, cũng nhịn không được đẩy Minh Mị, “Ân công, người làm sao vậy?”

Minh Mị ngẩng đầu, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, thì thào: “Ta đang suy nghĩ, dung mạo thực sự như vậy trong yếu sao?”

Dung mạo cư nhiên có thể làm 1 tiểu quý nguyên bản đối với hần cảnh giới vạn phần, bỗng nhiên trở nên nhiệt tình vạn phần, thật sự là không thể tưởng tượng nổi!

“Ha ha... Ân công, người có đúng là coi trọng Huyền thân vương kia rồi không?” Vu Hương Hương nâng cằm, xấu xa cười nói, thế nhưng Minh Mị vẫn như trước bình tĩnh nhìn nàng, đôi mắt không có biểu đạt cảm tình gì, lại có vẻ có chút dần ra.

“Ách... Ta là nói, ân công người có phải thích thượng cái tên Huyền thân vương hay không? Cho nên mới lưu ý lời tên kia nói như vậy. Người muốn hần sao? Muốn hôn hần sao? Muốn ôm hần sao? Muốn cùng hần trên giường sao...” Vu Hương Hương âm thầm bội phục vẻ lãnh tĩnh của Minh Mị, vì vậy ngữ điệu trên đùa càng ác.

Thế nhưng không nghĩ tới câu hỏi thứ 2 vừa nói ra miệng, Minh Mị mặt bỗng nhiên đỏ bừng, hé miệng, “Thích, ân? A? ...Giường?”

“Ân công... Người...” Vu Hương Hương cũng không thể chê cười Minh Mị nữa, chỉ có cảm giác thất bại vô lực. Nhìn biểu hiện của Minh Mị xem ra, vị đại hiệp này tựa hồ căn bản không phát hiện cảm tình của mình?

Minh Mị đang đấu tranh tư tưởng, hần rất thích Bùi Thiên Huyền, bởi vì tiểu tử này rất giống tiểu cầu khả ái, thế nhưng, hần tuyệt đối sẽ không cùng động vật mình thích lên giường, thế nhưng đối với Bùi Thiên Huyền... Bị Vu Hương Hương nói như thế, hần phát hiện chính mình tựa hồ cũng sẽ không cự tuyệt cùng Bùi Thiên Huyền làm cái gì đó...

Thân là đệ nhất sát thủ, việc giường chiếu Minh Mị từ lâu đã quen thuộc, chỉ là quá khứ chưa bao giờ có bất luận cái gì mà tâm tình khi làm cái loại chuyện này, chỉ là đem coi như giống với nhiệm vụ mà thôi.

Thế nhưng, nếu như đối tượng là Bùi Thiên Huyền mà nói...

Minh Mị trong đầu, bỗng nhiên xuất hiện dáng dấp Bùi Thiên Huyền kiêu mị đỏ mặt thở dốc, vừa nghĩ đến đã làm mặt hần càng nóng, dưới thân cũng là dục hỏa đốt người, để có thể kiềm chế, Minh Mị xoay người, không cho Vu Hương Hương phát giác.

Vu Hương Hương cười trộm, vị đại hiệp này như vậy mà đã có phản ứng, lại xấu hổ như thế, cũng may khi xuất phát hần đã nói cho mình biết giới tính, tất cả mọi người đều là nam tử, có cái gì mà xấu hổ!

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Vu Hương Hương cũng không có ý chọc ghẹo việc Minh Mị giả vờ, coi như mình cái gì cũng đều không phát hiện, cái gì cũng không biết, làm 1 thiếu niên ngây thơ, à không, là thiếu nữ...

“Ân công chậm đã, nếu như người thực sự thích vị Huyền thân vương kia, ta đây nhất định giúp người! Không bằng người tìm một cơ hội đem tiểu tử ăn kiến mặt tấn đi! Không cần quản cái gì thân phận Tây

Khuyết công chúa, dù sao ta đây Tây Khuyết công chúa cũng là hồng nhan..." Vu Hương Hương nghiêng đầu, một mặt quan sát ót Minh Mị, rất thoả mãn khi thấy hắn đã đổ ửng tới lỗ tai.

"Hương Hương!" Minh Mị muốn hừ một tiếng, biểu hiện có chút bất mãn, vị công chúa này tuy rằng không phải kim chi ngọc diệp thiếu nữ xinh đẹp gì đó, nhưng nói cũng quá mức lộ liễu, cùng với Bùi Thiên Huyền đúng là giống nhau!

"Ha ha, ân công, mọi người đều hiểu rõ, có cái gì không thể nói? Nếu như ân công thích Huyền thân vương, không bằng để cho ta hỗ trợ, nhất định đem tiểu tử kia dâng tới tay người!" Dáng vẻ tươi cười tà ác trên khóe môi Hương Hương, làm nàng nhìn qua rất là yêu mị.

Nguyên bản chẳng qua là vì không muốn tưởng niệm người kia, mới theo Minh Mị tới Đông Ly, chỉ là không nghĩ tới lại có khả năng phát hiện ý tứ chuyện tình như thế, làm Vu Hương Hương sao có thể cam tâm dửng tay mặc kệ như thế?

Vì vậy sự tình lại phát triển thành hai bên đều mang ý xấu, mục tiêu nhưng đều là phải đem đối phương ăn sạch sẽ, chỉ là đến cuối cùng ai có thể thuận lợi thực hiện điều mình muốn, xong rồi có thể hay không muốn càng nhiều hơn...

Chú giải:

(*)Ta thề là Qt đại nhân dung từ sinh vật^^, mà ngẫm cũng buồn cười nên ta đề luôn a^^

(1)sinh nhi dục nữ: sinh con để cái rồi nuôi dạy chúng

(2)nhân cụ: cũng có thể hiểu là mặt nạ a

(**)Ta thích cách nói này^^ vừa buồn cười lại càng thấy em Huyền ngây thơ không đúng chỗ^^

Hắc hắc trận đấu sắp bắt đầu, sắp có màn hay để mà coi rồi các nàng, chờ nhá^^

6. Chương 6

Màn đêm buông xuống, chuẩn bị tiệc tối chính là thời gian rảnh rỗi, Bùi Thiên Huyền một mình trong phòng đi qua đi lại, trong tay gắt gao nắm chặt bình thuốc nhỏ lúc đầu Lạc Phong Dương cho y.

Y suy nghĩ thật lâu, rốt cục cũng quyết định sử dụng, thế nhưng, lại không biết cái bình này hẳn là dùng như thế nào mới đúng a.(Ặc ta té ghê rồi, có ai như em Huyền không hả trời?==)

Mở bình, dốc ra một chút, thì ra là được hoàn lớn bằng ngón út của y!

Thuốc này không biết có thể hòa tan trong nước hay không, nếu để bên trong sủi cỏ hay bánh bao đem cho công chúa, nàng có thể nào không hề phát hiện mà ăn không?(xem ra cũng còn chút thông minh a.=!)

Lúc này Bùi Thiên Huyền mới hối hận, ban đầu không hỏi rõ Lạc Phong Dương, cách sử dụng viên dược hoàn này.

Vu Hương Hương đứng trên hành lang, không có một bóng người, bọn thị vệ tất cả đều canh giữ dưới lầu, cũng bởi Huyền thân vương nói công chúa không thích người lạ tới gần...

Cầm trong tay các loại gói thuốc, Vu Hương Hương nhưng phạm vào bể tắc, tuy rằng đối dược vật rất có nghiên cứu, nhưng chung quy đa số là độc dược, không thể đem cho người ân công thích dùng, nếu là lúc này có sư huynh ở đây thật là tốt biết bao nhiêu? Sư huynh sở trường chính là cứu người, chữa thương, dung dược, tiện thể có một ít gian ác cần chuẩn bị...(ui xem ra nàng công chúa này cũng không vừa gì a.=!, nhìn thực lực thì trận này em Huyền đại bại rồi)

Suy nghĩ thật lâu, nàng cuối cùng vì ân nhân mà quyết định chủ ý, trước tiên cho Huyền thân vương dùng mê dược, sau đó sẽ đem Huyền thân vương đưa đến tay ân công, mặc cho ân công xử trí!(Ặc Ặc sao mà đầu óc nàng này đem thế^^, đúng là fan girl cổ đại thật sự là quá đáng sợ nga)

Vu Hương Hương lấy ra 1 bao giấy nhỏ màu vàng, đem bột phấn màu trắng bên trong toàn bộ đổ xuống lòng bàn tay, sau đó nhìn quanh bốn bề vắng lặng, liền đi tới cửa gian phòng Bùi Thiên Huyền, đẩy mạnh cửa phòng, nhảy vào!

Bùi Thiên Huyền đang do dự làm sao kê đơn, lại thấy hồng y tiểu nha đầu đột nhiên đi vào, ngay cả cửa cũng không gõ, sợ đến nỗi y một thân mồ hôi lạnh, được hoàn cùng bình được trong tay cũng không biết xử lý như thế nào, chỉ có thể vội vàng giấu ra sau người.

“Người tới làm cái gì! Vì sao không gõ cửa?” Bùi Thiên Huyền hung hăng nhìn chăm chăm Vu Hương Hương, nha đầu kia quá cả gan dám làm loạn, một điểm cũng không đem y một thân vương để vào mắt, ngày sau nếu là thực sự theo công chúa giả về đây, vương phủ bọn họ làm sao quản giáo hạ nhân đây?(em Huyền a, là em giả đi mới đúng đó^^)

Nếu không phải nể mặt công chúa, Bùi Thiên Huyền đã sớm đem nha hoàn không hiểu quy củ không biết lớn nhỏ này ra ngoài đánh bằng roi rồi, chỉ là vì không thể làm mỹ nhân không vui, y mới nhẫn nhịn khẩu khí hung dữ, để cho nha hoàn này dẫm lên đầu y!

“Huyền thân vương diện hạ... Ta là thay công chúa của chúng ta đến đây... Này, diện hạ, người cầm trong tay cái gì vậy?”

Mặc dù Bùi Thiên Huyền thu lại được trong nháy mắt, Vu Hương Hương ánh mắt sắc bén đã thấy trong tay y 1 bình sứ nhỏ màu trắng, thoạt nhìn thật quen mắt nga, hình như là sư huynh trước giờ sử dụng cái loại này làm cả vật thể đều phát lam...

“Không... Không có gì... Bản vương mấy ngày nay bị cảm nắng, đang chuẩn bị... Uống thuốc hàng hỏa... Người xem, bản vương đang muốn uống thuốc người lại xông tới...” Bùi Thiên Huyền rất sợ Vu Hương Hương khám ra ý đồ bất lương của bản thân, cũng không dám suy nghĩ nhiều, liền đem tiểu được hoàn nhét vào miệng mình, đặt ở phía dưới đầu lưỡi.

“Người... tới làm gì...” Đầu lưỡi phía dưới hàm chứa được hoàn, nói năng có chút như người nói dốt, Vu Hương Hương thản nhiên cười, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm tay kia của Bùi Thiên Huyền, “Điện hạ thân thể không khỏe, vậy nô tỳ sẽ chuyển cáo công chúa, đêm nay diện hạ hội sớm nghỉ ngơi cho khỏe?”

Dứt lời, Vu Hương Hương làm bộ xoay người muốn chạy, Bùi Thiên Huyền gấp gấp bước lên phía trước, “Tiểu Vũ chậm đã! Chậm đã! Bản vương thân thể không ngại...”

Đúng lúc này, Vu Hương Hương bỗng nhiên xoay người, bột phấn trong tay bay ra, hướng về phía Bùi Thiên Huyền.

Bùi Thiên Huyền tầm nhìn đầu tiên là trắng xóa một mảnh, tiếp đến biến thành một mảnh tối đen, hai mắt đều nhắm lại, hư huyền ngã sấp xuống, được bình trong tay cũng rơi trên mặt đất.

Vu Hương Hương tiếp được thân thể Bùi Thiên Huyền, thở dài, tiểu tử này, cùng mình trọng lượng cũng không sai biệt lắm, thật uống phí Đông Ly vương cùng Đông Ly thái hậu đối với y thương yêu như vậy.

Tầm mắt rơi vào được bình bên người Bùi Thiên Huyền, quả thật là quen thuộc cái màu ánh sáng này, Vu Hương Hương vội vàng đem được bình nhặt lên, lại nhìn kĩ, bình có 1 chữ “Thanh” màu hồng.

“Quả nhiên là do sư huynh làm ra!” Vu Hương Hương sợ hãi than, không nghĩ tới khả năng ở chỗ này thấy thứ quen thuộc như thế, cái bình tính chất rất đặc thù, là bọn nàng lấy khoáng vật đặc thù trên sơn môn chế thành, do sư huynh vẫn rất thích loại được bình này, phàm là hần nghiên cứu ra được vật gì, đều dùng loại bình này, đồng thời in lên tên mình.

Vu Hương Hương đã từng chê cười hần, nói hần giống một hài tử, thế nhưng lúc này lại thấy được bình của sư huynh, Vu Hương Hương cảm thấy một cổ thân thiết cảm ám áp trong tâm.

Sư huynh vẫn rất chiều cố nàng, thế nhưng nàng muốn thuyết phục sư huynh cùng nhau phiêu bạt giang hồ, uống phí lời lẽ cả nửa ngày, sư huynh bỗng nhiên lại tiêu thất thân ảnh, nhiều năm như vậy vẫn không có tin tức, chẳng lẽ sư huynh đang ở Đông Ly?

Nghĩ đến đã lâu không gặp sư huynh, Vu Hương Hương càng muốn đi nhìn Đông Ly một cái, nơi này rốt cuộc là quốc gia như thế nào, có thể sinh ra Bùi Thiên Huyền khác lạ như vậy...

“Này, bắt quá được này...” Vu Hương Hương nhìn được hoàn nho nhỏ, ngửi ngửi, liền biết là vật gì. “Hắc hắc... Nếu là sư huynh, ta đây cũng không khách khí...”

Đem bình thuốc nhỏ nhét vào trong ngực, Vu Hương Hương cười gian néo néo mặt Bùi Thiên Huyền, âm thầm cười nói, cho người mỗi ngày tưởng niệm muốn chiếm tiện nghi ân công? Đây là bản công chúa muốn thay ân công hảo hảo đòi lại! Cũng do tiểu tử người tự giác đem được hoàn ăn vào...

Đem Bùi Thiên Huyền đặt trên giường, Vu Hương Hương lúc này mới xoay người rời đi, nhẹ nhàng khép lại cửa phòng, thừa dịp bọn thị vệ không có chú ý tới len lén trở về gian phòng Minh Mị.

Minh Mị ngồi trên giường tu luyện nội công, thấy Hương Hương lăm la lăm lét nhảy vào, lại cấp tốc khép lại cửa phòng, cảm giác có điểm cổ quái, liền hỏi: “Đã chạy đi đâu?”

Vu Hương Hương có chút kích động, trên mặt cũng hơi phấp phồng, nàng luôn luôn thích chuyện thú vị kích thích như thế, hôm nay lại vừa khớp để nàng đụng phải Bùi Thiên Huyền một kẻ dở hơi như thế, hứng thú, rất hứng thú nga!

“Ân công, xong rồi, ta đã thay người đem Huyền thân vương kia đánh ngất, còn lại phải dựa vào người a!” Vu Hương Hương một đường kéo Minh Mị, “Nhanh đi vào trong phòng Huyền thân vương... Nga, không đúng, ta xem ân công người chính từ mái hiên đi vào là tốt nhất, miễn cho thời gian gây ngốc ở bên trong nói chuyện phiếm...”

Minh Mị bị Vu Hương Hương nói một hồi, trong lòng khó hiểu, vội vàng giãy khai ma trảo của Vu Hương Hương, “Đi làm cái gì?”

“Làm cái gì?” Vu Hương Hương lông mi chớp 1 cái, đôi mắt to sáng lên hung hăng nháy một chút, “Ân công người hỏi ta? Ta không phải nói muốn thay người đem Huyền thân vương dâng tới tay sao? Ta Vu Hương Hương lúc nào nói mà không giữ lời chứ?”

“Dâng...” Minh Mị á khẩu không trả lời được, mặt cũng đỏ lên, im lặng nửa ngày, rốt cục cũng thở hổn hển, “Người rốt cuộc là đem hắc làm sao vậy? Nếu là chuyện gì quá đáng...”

“Ân công, người hiện tại bắt đầu bắt công nga? Cũng chỉ có thể nghĩ ta khi dễ người trong lòng của người?” Vu Hương Hương bĩu môi, “Yên tâm, ta chỉ bắt quá là đem hắc trời chặt lại, sau đó ... lại ... vài lần, tiếp tục ... lại ...(*) thêm mấy cái...”

Minh Mị sắc mặt đầu tiên là trầm xuống, thế nhưng tiếp theo lại khôi phục bình tĩnh, một lần nữa ngồi trở lại giường thượng, nhắc chân, “Người gạt người...”

Vu Hương Hương thấy mình vẫn chưa gạt được đối phương, cũng chỉ có thể thở dài, “Ai, thương cảm Huyền thân vương, cái này ta cũng không thể nào cứu được người a...”

“Cứu?” Minh Mị chau mày, nghĩ đến Vu Hương Hương tính tình nghịch, liền không nhúc nhích thân thể, chỉ là nhân nhật hỏi 1 câu, “Hắc vì sao phải ta đi cứu?”

Vu Hương Hương từ trong người xuất ra bình thuốc nhỏ màu trắng, trước mặt Minh Mị đích lắc lư, cười nói: “Cái tên ngốc kia, không biết vì sao lại cầm đoàn tụ tán(1) của sư huynh ta, trong hai canh giờ nếu như không cùng người mập hợp sẽ thất khiếu(2) chảy máu mà chết, ai, nếu như ân công không đi cứu hắc, ta cũng không nghĩ đem trong trắng của ta hủy đi để ân công đội nón xanh(3), bởi vậy cứ để cho hắc chết là được rồi, vả lại vốn ta nhìn hắc không vừa mắt! ...”

“Loạt xoạt!” Một tiếng cắt đứt lời nói của Vu Hương Hương, Minh Mị xé đi váy công chúa, lộ ra bên dưới là dạ y phục(4), làm Vu Hương Hương bội phục không ngót, trời nóng như thế, ân công vẫn mặc nhiều y phục như vậy đi qua sa mạc, thật sự là không phải người thường a.

“Ba!” Một tiếng, Minh Mị mặt nạ trên người đều lột xuống, để trên trên bàn, buộc chặt đai lưng, lại “Sư” đích một tiếng thoát ra cửa sổ, tốc độ kinh người!

“Ai, thực sự là sĩ diện, buộc chặt đai lưng làm cái gì? Nói tới nói lui đợi lát nữa cũng là muốn cởi bỏ thôi!” Vu Hương Hương lắc đầu, rồi lại rất muốn cười, nàng đã lâu không có trêu đùa người khác đến hài lòng như thế, không nghĩ tới ân công đều bị đùa giỡn tới như vậy, xem ra Vu Hương Hương quả thực như lời người nọ, là thiên hạ đệ nhất tà ma!

Tà ma thì tà ma, chính là bản tính tà ác căn bản đều chưa có lộ ra a.

Vu Hương Hương cười cười, từ trong người lấy ra được bình màu hồng, cách 1 lớp lụa tơ tằm mà mở được bình, vẩy 1 chút bột phấn trên chủy thủ, sau đó dùng chủy thủ mạnh mẽ khoét 1 lỗ trên bức tường ngăn cách với phòng của Bùi Thiên Huyền.

Bột phấn màu trắng có tính ăn mòn rất mạnh, không bao lâu liền đốt nóng 1 lỗ thủng màu đen trên tường, vừa đủ tạo thành một lỗ nhỏ, đủ cho người sát vách rình coi tất cả động tĩnh trong phòng.

Dem chủy thủ cùng được vật cất vào, Vu Hương Hương rộ lên cười gian, sư huynh luôn thích khoe khoang thuốc này của hắn lợi hại vô cùng, nhưng chính là cho tới bây giờ thấy hắn đối với ai mà sử dụng, cũng cho tới bây giờ đều là keo kiệt không muốn cấp cho nàng một lọ.

Mà hôm nay, nàng đã chiếm được bình được này, lại muốn thấy thấy hiệu quả bình được của sư huynh, có thể là từ Huyền thân vương đáng ghét kia, nhưng là xuất phát từ dự liệu của phúc tướng nàng đi...

Chú giải:

(*)nguyên văn nó thế này () ta cũng không chắc nó là gì, chủ yếu chỉ biết nàng Hương Hương đang nói chuyện mờ ám thế thôi, cũng chỉ là để chọc Mị ca thôi mà^^

(1)đoàn tụ tán: nói tên nghe sang vậy chứ cũng là xuân được thui các nàng a

(2)thất khiếu: nếu ai hay xem kiếm hiệp chắc biết nhỉ, là trên mặt có bảy lỗ thì đều chảy máu đến chết đó

(3)nón xanh: ý nó là cấm sừng a, chưa cưới mà sừng đâu mà cấm không biết^^

(4)dạ y phục: y phục đi đêm, Mị ca là sát thủ mà^^

Lần này vui rồi các nàng chắc cũng đoán được màn tiếp theo rồi nhỉ^^, ta không nói trước gì hết nhé^^, gắng mà chờ a, dạo này ta hơi bận tí thông cảm nga. Tỷ ta thì đang bận thì cứ chắc không up thường xuyên được nên các nàng cũng gắng đợi nga. Có thể vài bữa nữa sẽ có cái mới để chơi a^^

7. Chương 7

Minh Mị trèo đến sát bệ cửa sổ phòng Bùi Thiên Huyền, lặng lẽ xốc cửa sổ lên, thấy người nọ nằm ngay ngắn tại trên giường, không hề động đậy.

Xoay người nhảy vào trong phòng, đến trước đầu giường người nọ, hắn thấy 1 gương mặt điềm tĩnh, hô hấp đều đều, cái miệng nhỏ nhắn hơi giương lên, giống như thường ngày.

Cái gì mà đoàn tụ tán! Minh Mị trong đầu muốn đại phát, hắn tám phần mười là bị công chúa trêu đùa, cứ nhiên lại tin lời Vu Hương Hương nói!

Đang định xoay người rời khỏi, người trên giường đột nhiên “Ân” một tiếng, Minh Mị vừa quay đầu lại, liền vô pháp đem ánh mắt từ trên người Bùi Thiên Huyền dời đi.

Bùi Thiên Huyền cuộn tròn người lại, ngón tay hàm tạy trong miệng, sắc mặt hồng nhuận, thần sắc khả ái, nếu có thể xuất hiện thêm đuôi cùng hai cái lỗ tai thì sẽ hoàn toàn là 1 con chó con lớn.(*)

Minh Mị nghe thấy được tiếng tim mình đập cùng tiếng nuốt nước bọt, đấu tranh tư tưởng thật lâu, cuối cùng cũng hướng phía giường Bùi Thiên Huyền đi qua.

Minh Mị đưa tay đặt trên trán Bùi Thiên Huyền, lòng bàn tay lạnh lẽo cọ vào đuôi lông mày Bùi Thiên Huyền, Bùi Thiên Huyền chỉ là cúi đầu lằm bằm gì đó, cũng chưa có động tĩnh gì.

Minh Mị lấy ngón tay Bùi Thiên Huyền đang để ở miệng rút ra, Bùi Thiên Huyền vẫn như trước ngủ rất sâu.

Ngón tay mà ăn ngon như vậy sao? Minh Mị cười cười, đem bàn tay tuyết trắng non nớt mịn màng đặt bên môi mình, nhẹ nhàng cọ sát một cái, làm da trơn mềm rất là thoải mái...

Cọ qua cọ lại một hồi, Minh Mị ngừng động tác, nhìn gương mặt đang ngủ của Bùi Thiên Huyền mà sững sờ.

Hắn đây là thực sự muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao? Bùi Thiên Huyền căn bản là hoàn toàn không thích hắn, đã biết loại hành vi này cùng với trong chốn giang hồ bị mắng là hái hoa đạo tặc có cái gì bất đồng đâu?

Tuy rằng danh tiếng của sát thủ cũng không cần phải tốt, nhưng chung quy điều không phải là kẻ gian tà, Minh Mị có chút do dự, cũng muốn buông tay Bùi Thiên Huyền, chính là hắn làm không được...

Hay là thừa dịp y ngủ say, len lén hôn môi một chút, hắn là cũng không tính đâu...

Minh Mị nuốt nước bọt, tay chống xuống mép gối Bùi Thiên Huyền, cúi người xuống, dán môi lên cái miệng nhỏ nhắn của đối phương, thừa dịp đối phương không có thanh tỉnh, làm càn một trận.

“Ân...” Bùi Thiên Huyền nhú nhú mày, tựa hồ cảm giác được trên môi có gì đó lạ thường, cái miệng nhỏ nhắn cũng rụt lại, đầu lưỡi bất giác né tránh.

Minh Mị ban đầu là một chút thăm dò dần dần hóa thành cố ý khiêu khích, đùa 1 tí cái lưỡi đang trốn 1 cách vô ý thức kia, mặt khác cũng giúp hắn thưởng thức trên gương mặt Bùi Thiên Huyền dần dần hiện ra một tia đỏ ửng.

“Ân...” Bùi Thiên Huyền rên rỉ, thân thể giật giật, nguyên bản nằm nghiêng, hiện tại lại trở mình, quay lại đối diện với Minh Mị.

Y phục có chút mất trật tự, cổ áo mở rộng, lộ ra phía dưới da thịt phần hồng, Bùi Thiên Huyền toàn thân phát nhiệt, trên trán toát ra mồ hôi nhè nhẹ, làm ướt cả tóc mai.

Minh Mị nghĩ nhiệt độ cơ thể của y khác thường, buông lỏng lưỡi, hắn vừa mới đùa y không bao lâu, Bùi Thiên Huyền vẻ mặt đã hồng lên, gần như bốc hỏa, toàn thân phần hồng, lộ ra vẻ vô cùng gợi cảm.

Chuyện gì xảy ra? Minh Mị trong lòng âm thầm suy đoán, hắn bắt quả chỉ là hôn tiểu quỷ này, thế nhưng biểu hiện Bùi Thiên Huyền phải làm cho kẻ khác trở mặt, lẽ nào tiểu tử này quá mẫn cảm?

Minh Mị chống đỡ thân thể, lơ đãng chạm tới cái gì đó cứng rắn, làm hắn lại càng hoảng sợ, thiếu chút nữa từ trên giường té xuống đất.

Hắn có thể làm đối phương hưng phấn a, chẳng lẽ tiểu quỷ này kỳ thực cũng rất thích hắn?

Minh Mị tâm cuồng loạn muốn nổ tung, hắn nhất thời còn có chút mơ hồ không rõ, suy nghĩ mông lung, mà trên giường Bùi Thiên Huyền càng ngày càng khó chịu, hô hấp trở nên gấp gáp, thân thể cũng vận vẹo tới lui, đưa tay xé y phục của mình, một đường làm lộ ra 1 mảng lớn trong ngực tuyết trắng.

“Ngô... Nóng quá...” Nhả ra nhiệt khí, Bùi Thiên Huyền thì thào nói mê, 2 chân cọ sát lớp chăn mỏng, khiến cho trên giường một trận loạn thất bát tao, một tay không tự chủ được hướng phía trong quần mình sờ soạng, không bao lâu, liền để Minh Mị nghe thấy tiếng rên rỉ khiến kẻ khác mặt đỏ tới mang tai.

Y là đang câu dẫn hắn sao? Minh mị rất bất đắc dĩ nhận thấy rằng, lý trí đang từ từ sụp đổ không tiếng động.

“A... Ân...” Trên giường Bùi Thiên Huyền phát ra tiếng thở gấp, toàn bộ khuôn mặt hồng lên như là quệt son, đôi môi hồng vừa bị Minh Mị cắn qua vô cùng kiều diễm ướt át, khóe môi lộ ra nước bọt trong suốt.

Trong cơ thể thú tính giây phút rời ràng buộc đạo đức, thoáng cái vọt ra ngoài, đem trấn tĩnh không còn được mấy của Minh Mị toàn bộ đập tại dưới chân, Minh Mị cảm giác được lửa nóng dưới thân, liền không hề tự hỏi cái gì mà thích hay không thích, xé y phục của mình, một lần nữa vút trên sàn, chồm lên người Bùi Thiên Huyền.

Thay Bùi Thiên Huyền bỏ đi quần áo dư thừa, phát hiện tiểu tử này dục hỏa vừa giương cao, quần áo đều dính hết vào, Minh Mị cũng không chịu nổi, cúi đầu cắn vào cây anh đào(1) hồng sắc của Bùi Thiên Huyền, Bùi Thiên Huyền nhất thời chịu không nổi kích thích, giây dựa hạ thân, “A...”

Vì sao thân thể lại cổ quái như thế? Bùi Thiên Huyền cho dù muốn cũng vô pháp tiếp tục ngủ, đôi mắt to ngập nước nửa mở ra, thấy trên người y đang có một người đè lên, trong lòng cảm thấy vạn phần nghi hoặc.

“Người...” Hơi mở miệng, thanh âm trầm thấp, khiến Minh Mị kinh ngạc một chút, thấy người nọ tỉnh lại, Minh Mị hiện lên một tia ý muốn đào tẩu trong đầu.

Nhưng ý nghĩ như vậy không phù hợp với cá tính hắn, huống chi thân dưới cũng đã nguy ngập đang chờ giải thoát, lúc này nếu nói rút lui, sau này nói không chừng còn có thể để lại bệnh gì đó a!

Nói đi nói lại thì cũng đã bị y thấy, rốt cuộc sao phải ngại làm tới chứ! Minh Mị dự định như thế, liền một lần nữa cúi người, nắm chặt hai đùi của Bùi Thiên Huyền, đem bảo bối(2) của hắn đẩy vào trong thân thể người nọ.

“A... Chờ...” Bùi Thiên Huyền cảm giác được đau đớn phía sau, muốn bảo dừng tay, nhưng lại chậm nửa nhịp, đau nhức như bị xé rách lập tức làm hắn không thể ra bất luận thanh âm gì, chỉ có thể gắt gao nắm lấy vai Minh Mị, như là muốn đem thống khổ này truyền lại cho người khác.

Thế nhưng đau nhức cũng không quá lâu, chờ Minh Mị hoàn toàn vào phía sau Bùi Thiên Huyền, y cũng buông lỏng tay ra, thần sắc mê ly, nương theo trừu tồng của Minh Mị mà cảm thụ được trong cơ thể có gì đó động dậy.

“A... A... A...” Không ngừng rên rỉ, cũng không chống cự, Bùi Thiên Huyền thân thể càng ngày càng mềm mại, cũng càng ngày càng vô pháp khống chế, cuối cùng chủ động quán lấy thất lưng Minh Mị, cùng hắn luật động.

Minh Mị cảm giác bị thân thể nóng rực của Bùi Thiên Huyền bao lấy, không lâu sau, cũng phát tiết ra dục vọng của mình, dịch thể dinh dính không ngừng từ thân dưới Bùi Thiên Huyền chảy ra.

“Tái... Trở lại...” Bùi Thiên Huyền đỏ mặt, cắn răng khe nói, quên đi thân phận của mình, cũng một điểm đều không cảm thấy xấu hổ, bởi vì việc vui vẻ cùng kích thích này thật sự là làm hắn phi thường thoải mái.

Hai người cứ như vậy duy trì liên tục vận động, cùng nhau đổ mồ hôi, cùng nhau đạt tới đỉnh điểm, Minh Mị tuyệt không nghĩ tới đối phương lại dễ dàng tiếp nhận mình như vậy, nhưng lại cường liệt khát cầu hắn, cho nên hắn cũng rất chi là nỗ lực, thẳng đến khi bản thân thực sự mệt mỏi bất kham, mới kết thúc một hồi xuân sắc vô biên, rút ra bảo bối của mình, nằm ở trên người Bùi Thiên Huyền cùng y thở dốc.

“Vù vù...” Bùi Thiên Huyền ngừng động dậy phía sau, nhiệt độ trong thân thể cũng dần dần lui đi không ít, lúc này, đầu của y bắt đầu ong ong lên, không bao lâu Huyền thân vương liền nhắm hai mắt một lần nữa lâm vào giấc ngủ say.

“Người thích ta sao?” Minh Mị nghỉ ngơi một lát sau, khởi động thân thể hỏi, nhưng trả lời hắn chỉ có tiếng ngáy rất nhỏ, hắn lúc này mới phát giác người bên cạnh đã ngủ rồi.

Thở dài, Minh Mị ngồi dậy, rồi lại không muốn hôn gương mặt Bùi Thiên Huyền, trong lòng một trận mờ mịt, tiểu tử này thực sự cũng giống hắn, là thích hắn sao? Bất quá, mặc kệ y thích không thích, dù sao thì đã là người của Minh Mị hắn rồi, cả đời này muốn chạy cũng chạy không thoát.

Đã nghĩ thông suốt, Minh Mị mới xuống giường, cầm lên y phục, đột nhiên hướng phía tường tròng mắt liếc, một cổ sắt khí lập tức nhắm vào phía sát vách.

“A...” Vu Hương Hương bưng cái mũi của mình, đỏ mặt lên, vội vàng né tránh bạch nhãn(3) rất có lực sát thương của người nọ.

Không nghĩ tới thuốc này hiệu quả tốt như vậy, không hổ là sư huynh làm ra! Vu Hương Hương nắm chặt được bình, trong lòng mừng thầm, lại càng muốn tìm hiểu Đông Ly, chỉ ít nói không chừng còn có thể gặp lại sư huynh.

Bất quá màn vừa này thật sự là quá đặc sắc, đặc sắc đến nỗi Vu Hương Hương nhìn không được mà chảy máu mũi, Vu Hương Hương hiển nhiên đối với Minh Mị cùng Bùi Thiên Huyền tìm cách vòng vo này nọ.

Một người biểu hiện ra lạnh lùng không muốn nhưng trên thực tế là tựa như lang tự hổ, người ngoài mặt luôn háo sắc mà trời sinh mị thái đủ để mê hoặc chúng sinh... Huyền thân vương kia suốt ngày nghĩ đến ăn

đậu hũ của nàng, thế nhưng ở dưới thân nam tử lại biểu hiện như cá gặp nước(**)? Thật sự muốn nhìn y lát nữa lúc được tính qua đi, sẽ có biểu tình gì. Càng làm cho nàng hiểu kỳ chính là từ nay về sau, hắn còn có thể đối mỹ nữ sản sinh dục vọng nữa hay không?

Nghĩ tới đây, Vu Hương Hương vừa giảo hoạt vừa tà ác nở 1 nụ cười, thu hồi được bình trong tay, xoay người nhìn Minh Mị một lần nữa bỏ về lại trong phòng.

“Ân công...” Vu Hương Hương dáng vẻ tươi cười, làm Minh Mị rung mình 1 cái, hắn lần nữa được lĩnh giáo, cái gì gọi là ác ma.

Chú giải:

(1) Cây anh đào: ta đoán là cái kia a, chắc các nàng cũng đoán ra rồi phải không^^ à Thiên Di: hông phải cái kia, cái ở trên ấy.

(2) Bảo bối: cái này chắc ai cũng biết là cái gì của Mị ca rồi đúng không

(3) bạch nhãn: nhìn bằng nửa con mắt hay nói là ánh mắt hìn viên đạn cũng được^^

(*)Ta cũng thấy lạ chó con mà còn chó con lớn là sao?, chó con có lớn sao? nhưng Qt đại nhân bảo thế.

(**)ta thấy cũng ngộ nên để thui chứ nên hiểu là vô cùng phù hợp nha.

8. Chương 8

Sáng sớm hôm sau, Bùi Thiên Huyền choáng váng mơ hồ tỉnh lại, tiếng nói khàn khàn, muốn phát không ra âm thanh, khó chịu muốn chết.

Y ngồi dậy, thân dưới mãnh liệt co rút đau đớn, làm Bùi Thiên Huyền sắc mặt nhất thời trắng bệch, lập tức xốc chân lên, mới nhìn thấy trên giường là vết máu đỏ sẫm chói mắt.

Đó là... sự thật sao? Bùi Thiên Huyền không thể tin được, nhưng phía sau đau nhức muốn chết chính là bằng chứng.

Trong một đêm, y mơ mơ hồ hồ bị người cướp đi trong trắng! Rốt cuộc là xảy ra cái gì a?

Bùi Thiên Huyền nỗ lực hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua, hình như hồng y tiểu nha đầu kia đã tới, sau đó y không biết vì sao lại ngất đi, sau đó...

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra 1 gương mặt nam nhân, nam nhân này y tựa hồ đã gặp qua, lần này thì có chết cũng không thể quên được, chính nam nhân kia đã lấy đi lần đầu tiên của y, y còn cùng hắn một đêm chiến đấu kịch liệt lẫn qua lộn lại...

Bùi Thiên Huyền nhớ lại cảm giác tối hôm qua, trên mặt như bị nung chảy, xấu hổ một lần nữa chui vào ổ chăn trong, ôm mặt mình.

A? Chờ một chút! Vì sao y lại chủ động phối hợp với nam tử kia? Bỗng nhiên nhớ tới sự kiện như thế, Bùi Thiên Huyền lại xoay người ngồi dậy, đau khổ suy tư, không xong! Nhất định là do được hoàn y đã ngậm dưới lưỡi làm hại! Tám phần mười là lúc y hôn mê, được hoàn đã bị nuốt vào trong bụng, mới có thể làm y trở nên điên cuồng như thế.

Lục lợi khắp mọi nơi, Bùi Thiên Huyền đều không tìm được bình thuốc nhỏ kia, trong lòng không khỏi tức giận mà mắng, cái tên hái hoa tặc chết tiệt kia cư nhiên dám đem y đường đường Vương gia ăn đến kiện mặt tẫn, sau lại còn đánh cắp linh đan diệu dược của y! Thật đúng là tiền mất tật mang, cộng thêm bị khàn giọng thế này! Sau khi trở về, nếu như để Lạc Phong Dương biết được, còn không cười vào mặt y ư?

Không thể nói, nhất định không thể nói ra ngoài, không thể để mọi người chê cười y, làm sao có thể để thiên hạ biết Vương gia diện mạo anh tuấn tiêu sái hiện ngang cư nhiên lại bị nam nhân áp...

Bùi Thiên Huyền quyết định như vậy, nhất quyết đối với việc này giữ bí mật tuyệt đối, đặc biệt là không thể để công chúa điện hạ biết được, bằng không công chúa điện hạ nhất định lại càng thêm khi thường y.

“Điện hạ, công chúa nhà ta thỉnh điện hạ cùng dùng bữa sáng...” Ngoài cửa, truyền đến thanh âm của hồng y nha đầu, Bùi Thiên Huyền cả kinh, cũng cố kiềm chế đau nhức, lập tức tìm quần áo mặc vào, luống cuống tay chân, một bên còn cố đáp lại: “Nga, đã biết...”

“Điện hạ...” Vu Hương Hương nghe động tĩnh trong phòng, cười đến miệng cũng không thể khép lại được, cố ý đề cao âm lượng cười nói: “Điện hạ, công chúa là cố ý sai Tiểu Vũ đến hầu hạ điện hạ thay y phục, thỉnh hạ thỉnh mở a...”

“Không!” Nghe hồng y tiểu nha đầu nói muốn vào, Bùi Thiên Huyền sợ đến nỗi mồ hôi lạnh tuôn ra đầy người, trong phòng lung tung lộn xộn, nếu để nha đầu này biết, không biết trước mặt công chúa sẽ nói cái gì a! Nha đầu kia xưa nay cùng bất hòa, đến lúc đó y thực sự là hết đường chối cãi, có lý cũng nói không rõ...

“Điện hạ?” Vu Hương Hương lại gõ cửa một chút, chợt nghe trong phòng phát ra tiếng động rất lớn, cảm thấy tội thay cho Huyền thân vương bị té lăn quay trên mặt đất.

Lúc này, Vu Hương Hương cũng không dám tiếp tục trêu đùa Bùi Thiên Huyền, nàng một mặt ôm bụng, một mặt đi trở về phòng, vừa tới cửa, nhin không được nện ván cửa mà cười ha ha lên, cười đến nỗi làm cho Minh Mị trong phòng cảm thấy khó chịu.

“Hắn... như thế nào...” Minh Mị mặt có điểm nóng lên, nhãn thần né tránh, Vu Hương Hương hì hì cười, ngồi xuống bên cạnh Minh Mị, thưởng thức gương mặt hóa trang kia, một mặt thở dài, “Ai, không tốt a...”

“Hắn làm sao vậy?” Minh Mị lộ ra vẻ lo lắng, Vu Hương Hương thông thả rót 1 chén nước trà, nhàn nhã tự tại mà mở miệng, “Nói chung, phỏng chừng ngày hôm nay điện hạ không thể kị mã...”

Minh Mị cúi đầu, xấu hổ không thôi, tối hôm qua hắn chính là giống như là phát điên, tựa như thật lâu không có phát tiết, chỉ mới nghe tiếng thở gấp của Bùi Thiên Huyền, hắn đã chịu không nổi trong lòng muốn áp đảo y hung hăng mà chà đạp, cho nên lúc này người kia nhất định là rất thảm a.

Minh Mị bỗng nhiên đứng lên, đi ra cửa, Vu Hương Hương lập tức buông chén trà kéo tay hắn lại, “Ân công, người muốn đi đâu?”

“Ta đi... Xem hắn...” Minh Mị dừng một chút, lại muốn cất bước về phía trước, Vu Hương Hương vội vàng chạy tới trước mặt hắn, “Không được, ân công, người hiện tại thân phận là Tây Nguyệt công chúa, đâu thể nào công chúa lại 1 mình vào phòng nam nhân a?”

“Thế nhưng...” Minh Mị bỗng nhiên im lặng, bình tĩnh lại, mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

Vu Hương Hương nghi hoặc đích nhìn về phía cửa, cửa chưa hề động, nhưng bên ngoài dường như có 1 bóng người, nhàn nhạt không rõ ràng.

“...” Minh Mị bỗng nhiên mở cửa phòng, thấy Bùi Thiên Huyền đứng ở cửa, tay nắm lại đang muốn gõ cửa, nhưng lại dừng giữa không trung.

“Huyền thân vương điện hạ?” Minh Mị thấy rõ y gương mặt đỏ bừng, không khỏi sửng sốt, tối hôm qua khuôn mặt kia lộ ra thần sắc khêu gợi như thế nào, hiện tại một điểm cũng nhìn không ra, tiểu tử này rốt cuộc còn có bao nhiêu biểu tình hắn chưa thấy qua?

Bùi Thiên Huyền nghe thấy thanh âm mỹ nhân y mong nhớ ngày đêm, ngực run rẩy, tối hôm qua y làm ra cái chuyện phản bội công chúa kia, hiện tại y không thể nhìn thẳng vào người mình thích, chỉ có thể cuối đầu, thấp giọng nói với công chúa tiếng chào buổi sáng.

Y là sợ? Minh Mị nhíu mày, y sợ hắn? Hay là sợ Vu Hương Hương?

Minh Mị là sát thủ, độc kiếm lấy đi không biết bao nhiêu mạng người, người trong giang hồ nghe đến tên hắn, đều run sợ trong lòng, làm Minh Mị rất sảng khoái, những người đó đều sợ hắn, như vậy sẽ không có người nào dám tới gần hắn...

Thế nhưng hiện tại, Minh Mị lần đầu tiên vì người kia đối với hắn sợ hãi mà cảm thấy khổ não, hắn không hy vọng Bùi Thiên Huyền cũng sẽ sợ hắn, nhưng hắn hai tay đã dính đầy máu người, thậm chí còn muốn đi giết đại ca của Bùi Thiên Huyền.

Minh Mị bắt đầu hồi hận tiếp nhận nhiệm vụ ám sát Đông Ly vương, thế nhưng người trong giang hồ luôn giữ chữ tín, hần cũng không thể để dục vọng của bản thân hủy đi danh dự nghề nghiệp sát thủ được.

Bùi Thiên Huyền cùng Minh Mị dùng bữa sáng, cơ hội khó có được, nếu là bình thường, Bùi Thiên Huyền khẳng định sẽ vừa ăn vừa nịnh hót, dùng hết kinh nghiệm toàn thân để làm cho công chúa vui.

Thế nhưng ngày hôm nay lại bất đồng, Huyền thân vương giống như là mất hồn, y ăn món cháo thịt mình thích nhất nhưng lại cảm giác trong miệng không có một chút mùi vị gì, văng đầu hoa mắt, toàn thân đau nhức, sắc mặt cũng dị thường hồng nhuận.

“Huyền thân vương diện hạ, thân thể khó chịu ư?” Minh Mị nhìn sắc mặt y cổ quái như vậy, có chút lo lắng, liền cố ý hỏi.

“Bản vương... Bản vương... Không có việc gì...” Bùi Thiên Huyền vừa nói, đột nhiên gục xuống bàn, nhất thời làm kinh hãi thị vệ bên cạnh.

“Huyền thân vương diện hạ! Điện hạ!” Minh Mị vội vàng nâng Bùi Thiên Huyền dậy, sờ trán y, nóng hổi! Bùi Thiên Huyền thân thể mềm nhũn, hai má đỏ ửng, cái miệng nhỏ nhắn cũng hé ra hợp lại, hô hấp hỗn loạn.

“Mau gọi lang trung!” Minh Mị vội vàng kêu bọn thị vệ đi tìm lang trung, trong lòng đem chính mình hảo hảo quở trách một phen, Bùi Thiên Huyền tối hôm qua là lần đầu tiên, hần lại không biết tiết chế như vậy, cho nên mới làm y bị nhiều khổ sở như vậy, hôm nay vết thương nhiễm trùng khiến cho sốt cao...

Àn? Chờ một chút... Vết thương... Minh Mị trong lòng cả kinh, nếu để lang trung đến xem, phát hiện ra Huyền thân vương kỳ thực là vì cái loại này nguyên do này mà sốt cao, danh dự Bùi Thiên Huyền chẳng phải là bị hủy diệt triệt để rồi sao?

“A, không cần thỉnh lang trung, ta nhất thời hồ đồ, cư nhiên quên mất nha đầu Tiểu Vũ một y thuật cao minh... Đưa Huyền thân vương về trong phòng, để Tiểu Vũ chẩn bệnh cho hần, các người hảo hảo canh giữ ở chỗ này, hôm nay chúng ta có phải đình chỉ việc khởi hành...” Minh Mị giả vờ trưng ra dáng vẻ lãnh tĩnh, đạm nhiên mở miệng, trong nháy mắt đã làm cho hần và bọn thị vệ đang hoảng hốt an tĩnh lại.

Lúc Huyền thân vương ngã xuống lúc, bọn thị vệ đã không có chủ tử, ở đây thân phận địa vị tối cao cũng chính là Tây Nguyệt công chúa, nên công chúa nói một lời cũng không có ai dám phản đối, chỉ có thể theo ý tứ của nàng, đem Bùi Thiên Huyền đưa về phòng.

Minh Mị kêu người mang nước sạch đến, căn dặn rằng Tiểu Vũ không thích người ngoài quấy rối, sai đi thủ lĩnh thị vệ, đưa Vu Hương Hương vào phòng Bùi Thiên Huyền, đóng chặt cửa phòng.

“Àn công, người không biết, ta Vu Hương Hương chỉ am hiểu dụng độc, người bao ta đi xem bệnh cho tên tiểu quỷ kia sao?” Vu Hương Hương nhướng mày lên, vẻ mặt không vui.

Thế nhưng Minh Mị cũng không có để ý tới nàng, trực tiếp đi tới bên giường Bùi Thiên Huyền đích, một đường kéo đai lưng y, xả hạ quần y.

“Oa!” Vu Hương Hương quay mặt đi, mặt đỏ tim đập, tối hôm qua tuy rằng thị rất không đứng đắn xem một hồi đông cung hí, thế nhưng cũng không nghĩ tới ân công lại không ngại trước mặt nàng mà thoát quần người kia, chẳng lẽ xem nàng là không khí a?

Thế nhưng Huyền thân vương bị thương thành như vậy, ân công muốn làm thế nào?

Nhất nghĩ tới đây, Vu Hương Hương ngẩn người, lúc này mới quay đầu lại, mang theo hồ nghi nhìn về phía giường.

Minh Mị một điểm cũng không bị nàng ảnh hưởng, thoát quần Bùi Thiên Huyền, tỉ mỉ kiểm tra phía sau của y, phát hiện nơi này quả nhiên là vô cùng thâm thẳm một mảnh đỏ sẫm, hoàn lưu lại vết tích màu trắng đục.

Người này cư nhiên cũng không để ý một chút, thực sự là không biết chiếu cố chính mình... Minh Mị yêu thương lấy khăn ướt, cẩn thận thay Bùi Thiên Huyền tẩy trừ thân thể.

Bùi Thiên Huyền mở miệng, tựa như khó thở, liên tiếp phát sinh tiếng rên rỉ khàn khàn, tựa hồ cảm giác được có vật gì đó xâm nhập trong cơ thể, giật giật thân thể, muốn thoát khỏi xâm phạm.

Minh Mị thanh tẩy phía sau y xong, từ trong lòng lấy ra kim sang được(1), tinh tế thoa vào nội bích của Bùi Thiên Huyền.

Cảm giác nóng rát làm Bùi Thiên Huyền thiếu chút nữa hít thở không thông, hai chân kẹp chặt, nước mắt đều kìm không được chảy đầy mặt, thoát nhìn rất là đáng thương, ở 1 bên một bên đứng xem kịch vui Vu Hương Hương nghĩ có chút không đành lòng.

“Ân công... Người dùng được... Có phải là quá mạnh không?” Vu Hương Hương trong lòng thầm nghĩ, nàng nguyên vốn tưởng rằng ân công một lòng đều đem cho Bùi Thiên Huyền rồi, thế nhưng vị ân công này nhưng thế nào đối vết thương của vợ hạ được nặng như vậy a? cái này không phải là làm cho người ta đau chết sao?

“Thế nhưng, trước đây động vật bị thương, ta đều dùng loại này...” Minh Mị nhìn Bùi Thiên Huyền rơi lệ, trong lòng cũng rất thương xót, bất quá thuốc đắng dã tật, tin tưởng rằng Bùi Thiên Huyền sẽ không trách mình.

Vu Hương Hương khoe miệng co rúm, hoài nghi nàng có phải là đã gặp quái vật hay không, người cùng động vật, há có thể giống nhau a? Ân công dùng phương pháp như vậy, còn không phải là đem Bùi Thiên Huyền bức tử a? Không bằng là để nàng làm a.

Lúc này, Vu Hương Hương bỗng nhiên nghĩ Bùi Thiên Huyền cũng không phải đáng ghét như vậy, trái lại là thương cảm đồng tình với y.

Chú giải :

(1) Kim sang được: chắc ai cũng biết rùi nhĩ^^, thuốc trị thương đó

9. Chương 9

Đội quân cuối cùng cũng xuất phát, thế nhưng bởi vì tiến nhập biên giới Đông Ly, dựa theo phong tục, bọn thị vệ thỉnh Minh Mị ngồi vào cỗ kiệu đỏ thẫm, còn Bùi Thiên Huyền đã bị an trí trong mã xa.

Minh Mị ngồi trong cỗ kiệu, thường xuyên xóc kiệu liêm lên nhìn về phía mã xa đằng trước đang đi từ từ.

Hắn tâm đã bay đến bên trong mã xa, chỉ là chốc lát không thấy tiểu tử kia, Minh Mị đứng ngồi không yên, gọi Vu Hương Hương đang đi bên cạnh cỗ kiệu, “Huyền thân vương...”

“Huyền thân vương điện hạ mạnh khỏe, trong mã xa có người chiếu cố hẳn, công chúa điện hạ không cần lo lắng...” Vu Hương Hương trả lời từng câu từng chữ, thần sắc lãnh đạm, trong lòng đã là rất khách sáo với ân công, làm gì có người nào mà cứ cách một nén nhang lại hỏi Huyền thân vương thân thể an khang không? Cứ như vậy không bị người nắm được nhược điểm mới là lạ!

Bùi Thiên Huyền sau khi uống chén thuốc vào, sốt cao dần dần lui xuống, người cũng thanh tỉnh rất nhiều, nhưng thân thể cứ như nhũn ra, không tiện hoạt động.

Lúc đoàn xe tiến nhập biên giới Đông Ly, nhiệt độ không khí cũng thay đổi hài hòa hơn, không khí cuối thu, làm Bùi Thiên Huyền rất thích, nâng màn thưởng thức mỹ cảnh ngoài cửa sổ đang chuyển động.

Trên đường khua chiêng gõ trống, Bùi Thiên Huyền nhìn về cỗ kiệu đỏ thẫm phía sau, vừa nghĩ công chúa mỹ nhân sắp trở thành Vương phi của y, cũng không vui sướng như ban đầu, trái lại còn là 1 bụng tâm sự, làm y đau đầu.(sao mà em nó tự tin thể không biết, đã nói là ai bị gả còn chưa biết mà.=!)

Gương mặt của cái tên khách không mời mà đến kia, đã khắc trong đầu y thật sâu, thế nào cũng không thể quên được, mỗi khi y nghĩ đến công chúa điện hạ, gương mặt anh tuấn kia sẽ hiện lên trong đầu, như là đang châm biếm cười nhạo y.

“Ai...” Bùi Thiên Huyền rất ít khi khổ não như thế, nâng gương mặt tròn trĩnh của mình, trầm trọng mà thở dài.

Nguyên bản tất cả đều dựa theo kế hoạch tiến hành rất thỏa đáng, nhưng ai ngờ trên đường lại xuất hiện 1 vị khách thần bí như thế, cứ nhiên đem người sắp trở thành tân lang ăn sạch sẽ, mà y vẫn nhớ không quên việc giao hoan trên giường vô cùng sai lầm này, quên không được khuôn mặt, nói thế nào lại không làm ... thất vọng Hương Hương công chúa?

Giữa lúc y than thở tâm tình phiền muộn, đoàn xe bỗng nhiên ngừng lại, Bùi Thiên Huyền nghĩ đến tiểu gút mắt của mình, căn bản là không chú ý tới bên ngoài xảy ra chuyện gì, đến khi có người đi tới trước mã xa, thấp giọng bẩm báo: “Bẩm Vương gia, kinh đô đưa tới khẩu dụ của bệ hạ...”

” Khẩu dụ của Hoàng huynh?” Nghe người nhắc tới Bùi Thánh Ngữ, Bùi Thiên Huyền lúc này mới phần khởi tinh thần, xốc màn xe lên, từ tay người nọ tiếp nhận công hàm.

Hoàng huynh muốn y làm cái gì đây? Bùi Thiên Huyền có chút kích động, chẳng lẽ thật sự muốn đem công chúa gả cho y, cho nên muốn nói trước cho y biết?

Mở công hàm, theo từng câu chữ mà xem, Bùi Thiên Huyền càng như mở cờ trong bụng, hoàng huynh muốn y về tới kinh đô tạm thời đưa Tây Khuyết công chúa an trí trong phủ của y, cái này không phải rất rõ ràng là để y cùng công chúa tiếp xúc nhiều hơn, cuối cùng là làm cho công chúa ở lại vương phủ luôn sao?

Thấy tin tức tốt như thế, Bùi Thiên Huyền vui vẻ lập tức xuống xe, muốn đem tin tức tốt này nói cho công chúa nghe, nào đâu có kịp nhận nài đem công hàm kĩ lưỡng mà đọc cho hết?

Công hàm bị vứt vào trong xe, Bùi Thiên Huyền căn bản là không có đọc cho xong nội dung, Đông Ly vương muốn y cẩn thận kiểm tra trong đại đội nhân mã trở về có thích khách trà trộn hay không, đều bị y vứt ra sau đầu.

“Cái gì? Vào ở Vương gia phủ?” Công chúa vẫn chưa tỏ thái độ, hồng y nha đầu bên cạnh lại nhú nhú mày, vẻ mặt không cam lòng, “Chúng ta Tây Khuyết tuy rằng chiến bại, nhưng ít ra cũng là nhất đại quốc, bệ hạ của các người chưa nói là cự tuyệt việc cưới công chúa, sau đó tới Đông Ly lại không cho chúng ta vào cung, làm như vậy, có chút vô lễ!”

Bùi Thiên Huyền bị nha đầu kia giáo huấn sắc mặt trắng bệch, hơn nữa thân thể nguyên bản đang khó chịu, lúc này càng không có huyết sắc, làm Vu Hương Hương không đành lòng nói thêm gì nữa, chỉ có thể ngậm miệng lại, ánh mắt ném về phía cổ kiệu.

Nhớ rằng ân công nói nhiệm vụ của hần phải trà trộn vào hoàng cung Đông Ly, tuy rằng không biết là nhiệm vụ gì, nhưng nếu như chỉ có thể vào ở vương phủ, còn muốn hần đóng vai mình, có thể sẽ mang đến phiền phức gì cho ân công hay không?

Mình Mị cũng không lo lắng cho mình không thể vào Đông Ly hoàng cung, bằng võ nghệ cao siêu của hần, muốn vào cung cũng không khó khăn, cái khó là làm sao phòng bị không để người khác phát hiện thân phận, nếu không sẽ đem đến cho Vu Hương Hương cùng quốc gia của nàng phiền phức mà thôi.

Mặt khác chính là muốn giấu Bùi Thiên Huyền, để y cả đời cũng không biết hần là thích khách, không biết rằng hần ám sát Đông Ly vương... Thế nhưng, thực sự có thể giấu diếm cả đời sao?

“Hoàng huynh sợ là có tính toán gì đó, chỉ có thể tạm thời ủy khuất công chúa điện hạ theo bản vương hồi phủ...” Bùi Thiên Huyền nhận nhận cảm tức trong lòng, hướng Minh Mị thi lễ, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Minh Mị nhìn dáng vẻ người trước mặt, có chút yêu thương, liền ôn nhu cười nói rằng: “Không ngại, Hương Hương cầu còn không được, đành phải phiền Huyền thân vương điện hạ chiếu cố rồi...”

Nghe xong lời này, Bùi Thiên Huyền cùng Vu Hương Hương không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Vu Hương Hương trong lòng điên cuồng gào thét, hình tượng của mình do ân công dựng nên thật là quá mức hoàn mỹ, thân là bản chính nàng cũng tự biết mình tuyệt đối vô pháp lộ ra dáng vẻ tươi cười ôn nhu như thế, nếu là nàng có thể học được nửa chiêu của ân công, người kia nói không chừng sẽ đối với nàng có vài phần kính trọng.

Bùi Thiên Huyền trong lòng cũng có điểm thụ sủng nhược kinh, công chúa nói nàng cầu còn không được? Chẳng lẽ công chúa cũng mong vào vương phủ của y, mà không phải là hoàng cung của hoàng huynh?

Công chúa đối y đúng là hết sức chân thành, mà y còn tưởng nhớ cái tên khách không mời mà đến kia, thật sự là làm y xấu hổ vô cùng! Bùi Thiên Huyền hung hăng lắc đầu, muốn đem gương mặt người nợ từ trong đầu vớt ra ngoài, từ nay về sau, y phải tự nói với mình rằng, đem tất cả coi như một giấc mộng đi, là một hồi mộng cổ quái, bởi vì uống lộn thuốc cho nên khiến mình bị ảo giác.

“Đa tạ công chúa điện hạ...” Hạ được quyết tâm, Bùi Thiên Huyền rốt cục cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười, dưới ánh mặt trời mùa thu nhu hòa, khuôn mặt dường như phát ra quang mang nhàn nhạt, làm Minh Mị vô pháp rời mắt, hận không thể vươn tay xoa nắn gương mặt y.

Thế nhưng hần thủy chung không hề động thủ, nhìn Bùi Thiên Huyền xoay người rời đi, Minh Mị gắt gao nắm chặt tay, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Nếu như không giấu được việc hần ám sát Đông Ly vương, người kia nhất định vĩnh viễn cũng không tha thứ cho hần. Đáng chết!

Trên đường đi, Minh Mị đều trầm mặc, Vu Hương Hương đi bên cạnh cổ kiệu đều cảm thấy được ân công ẩn sâu tâm sự, hơn nữa tâm sự tám phần mười cùng Bùi Thiên Huyền nhất định có liên quan.

Vu Hương Hương không rõ, nếu như ân công thích Bùi Thiên Huyền, mà Đông Ly vương tựa hồ lại muốn đem Tây Khuyết công chúa gả cho vị Huyền thân vương này, bọn họ hai người không phải là đã có thể trở thành 1 đôi hay không? Để ân công dùng thân phận của nàng thì có cái gì là không thể?

Chẳng lẽ ân công lo lắng bị Bùi Thiên Huyền phát hiện thân phận, nhìn thấy dung mạo thật của hần sẽ không thích? Thế nhưng ân công tướng mạo cũng không tầm thường a, tuy không giống nữ tử mềm mại đáng yêu, nhưng từ gốc độ nam tử, cũng là một người anh tuấn tiêu sái trong giang hồ rồi. Chẳng lẽ Bùi Thiên Huyền không thích nam sắc? Cũng giống người kia?

“Ai nha!” Vu Hương Hương bịt kín miệng mình, nhịn không được tự trách lên, nàng thế nào lại quên điểm này a? Bùi Thiên Huyền thích chính là nữ tử Hương Hương công chúa, nếu nàng có thể nhanh chóng làm y cùng ân công nảy sinh gút mắt, cũng chỉ là quan hệ bởi vì được vật, đã không có được vật ảnh hưởng, Bùi Thiên Huyền sẽ thích nam tử hay sao?

Xem ra chính mình đem sự tình tưởng nghĩ quá mức đơn giản rồi. Vu Hương Hương động não suy nghĩ, trong lúc nhất thời cũng cùng với Minh Mị trong cổ kiệu và Bùi Thiên Huyền trên mã xa lâm vào trầm tư.

Nhưng, ba người tìm cách, như vậy sẽ khác đi a.

Liên tục đi, đội rước dâu rốt cục đúng hạn về tới Đông Ly quốc gia phồn hoa.

Hôm đó kinh thành vô cùng rực rỡ, bách tính trong thành đều đổ hết ra ngoài, hai bên mặt đường, cùng nhau hoan nghênh Tây Khuyết công chúa, hoan nghênh Vương phi tương lai của bọn họ.

Lụa hồng sắc treo đầy đường cái, hoa tươi tung bay khắp bầu trời, Vu Hương Hương cho tới bây giờ chưa thấy qua cảnh tượng long trọng như thế, cũng không ngờ tới mình sẽ có danh tiếng lớn như vậy, để Đông Ly vương long trọng chiêu đãi như vậy.

Thế nhưng nếu Đông Ly vương đã coi trọng hôn nhân này như vậy, sao không để cho bọn họ tiến cung a? Vu Hương Hương trái lo phải nghĩ(1), cuối cùng không nghĩ ra được gì, chỉ có thể cho rằng nguyên nhân là vì để vương hay thay đổi.

Hàng dài đón khách, kéo dài tới tận Huyền thân vương phủ của Bùi Thiên Huyền, cổ kiệu rốt cục cũng vào cửa vương phủ, bọn hạ nhân ba chân bốn cẳng trải tơ lụa hồng sắc trước mặt cổ kiệu, thông đến đại sảnh vương phủ.

Minh Mị được Hương Hương nâng người, từ trong cổ kiệu bước xuống, nhẹ nhàng đi trên tơ lụa hồng sắc, một đường đi qua không để lại vết tích, làm mọi người xem đều thán phục Tây Khuyết công chúa khí chất ưu nhã, Vu Hương Hương nghe được mặt đỏ tới mang tai, thầm nghĩ chính mình tuyệt đối không có cái kia năng lực đó.

Bùi Thiên Huyền về đến vương phủ, giống như là cá gặp nước, hưng phấn vô cùng, tùy ra lệnh mọi người phải hầu hạ Tây Nguyệt công chúa cho tốt, còn tự mình đưa Minh Mị bọn họ về phòng, thể hiện bản thân là 1 chuyên gia ôn nhu, vì Minh Mị ăn bài một bàn món ăn đặc sản, cũng không quản công chúa có thể nuốt trôi hay không.

Minh Mị cùng Vu Hương Hương tự nhiên đều có thể ăn, đã nhiều ngày trên đường thứ nhất không có gì ăn uống, thứ hai cũng không có gì vừa miệng, nhìn trước mắt một bàn thịnh soạn, hai người nhìn nhau cười, quyết định không cần tiếp tục đoan trang ưu nhã, trực tiếp mà cần quét.

Minh Mị vừa ăn mỹ vị, vừa nhìn nhìn mỹ cảnh bên ngoài cửa sổ, vương phủ là nơi xa hoa, đủ để nhìn ra vị Vương gia này được sủng ái bao nhiêu.

Chỉ là nếu như Đông Ly vương thực sự muốn cưới Vu Hương Hương, hẳn phải hoàn thành nhiệm vụ trước, đến lúc đó Vu Hương Hương cũng có thể vì danh chưa tiến cung, mà ly khai Đông Ly.

Nếu như muốn làm, nhất định phải nhanh chóng. Minh Mị buống đùa xuống, cũng đã quyết định.

Nếu như đã nhận nhiệm vụ này, phải nhanh chóng hoàn thành, lúc đó mới thực sự được tự do, có thể dừng tay, không bao giờ làm sát thủ nữa, từ nay về sau rời khỏi giang hồ, cùng người mình thích bên nhau. Chỉ cần người kia cái gì cũng không biết.

“Ăn công... Người thế nào lại không ăn nhiều một chút...” Vu Hương Hương thấy Minh Mị không ăn nữa, có chút nghi hoặc, cũng chậm tốc độ, nhìn về phía Minh Mị.

“Ai, Hương Hương, đêm nay ta muốn nhờ người giúp 1 tay.” Minh Mị trầm tư chốc lát, cuối cùng cũng chăm chú nhìn Vu Hương Hương, mở miệng nói.

Chú giải:

(1) Trái lo phải nghĩ: dẫn đo suy nghĩ

10. Chương 10

Bùi Thiên Huyền trở về vương phủ, còn chưa có hảo hảo nghỉ ngơi, thì nghe trong cung truyền tin, nói thái hậu và hoàng thượng cho mời, y cũng chỉ có thể kéo lê thân thể mệt mỏi vả vào cung.

Vào trong cung, một đường theo Lưu công công vào tầm cung thái hậu, Lưu công công liên tục hỏi han ân cần, nói thái hậu và bệ hạ đều vô cùng nhớ điện hạ, ban tặng cho điện hạ này kia đủ thứ.

Bùi Thiên Huyền đảo cặp mắt trắng dã, thầm nghĩ chỉ cần hoàng huynh đem công chúa ban cho mình là tốt rồi, cái khác cũng không đáng giá để Huyền thân vương y để mất đến.

Trong cung thái hậu, 1 vị phu nhân hiền lành ngồi ngay ngắn tại nơi của trưởng bối, thấy Bùi Thiên Huyền đi vào, trên mặt nhất thời tràn đầy dáng tươi cười, làm cho lòng người ấm áp.

Chỉ là ngày hôm nay sắc mặt hoàng huynh lại không hề tốt chút nào, có điểm tái nhợt, không biết có phải ảo giác hay không.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu, thỉnh an hoàng huynh.” Bùi Thiên Huyền thu hồi đường nhìn, thi lễ hướng thái hậu cùng Đông Ly vương quỳ xuống, thái hậu lập tức cười ngăn cản hẳn, “Huyền nhi mau miễn lễ, để mẫu hậu nhìn xem.”

Bùi Thiên Huyền ha hả cười, liền đi tới bên cạnh thái hậu, thái hậu lôi kéo tay của tiểu nhi tử, trên mặt hiện ra lo lắng vẻ, “Huyền nhi lần này đi ra ngoài nhất định chịu không ít khổ cực, mặt cũng gầy đi rồi.”

Vừa nói, thái hậu vừa hướng Bùi Thánh Ngữ phóng vài đạo bạch nhãn, Bùi Thánh Ngữ biết mẫu hậu là trách tội mình không hề thương lượng mà đem hoàng đệ phái đi Tây Nguyệt xa xôi, cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ có thể cười nhìn về phía Bùi Thiên Huyền, “Hoàng đệ, vị Tây Nguyệt công chúa kia tướng mạo như thế nào? Thật sự đẹp như vậy sao?”

“Hoàng huynh, Hương Hương công chúa quốc sắc thiên hương... Ách...” Bùi Thiên Huyền vừa mới chuẩn bị dung từ ngữ phóng đại để mà ca ngợi, nhưng bỗng nhiên nghĩ lại, nếu như hoàng huynh nghe nói công chúa khuôn mặt xinh đẹp cũng có hứng thú muốn cùng mình tranh, thì nên làm cái gì bây giờ?

Bùi Thánh Ngữ thấy đệ đệ hai mắt chuyển động, cũng biết y cẩn thận suy nghĩ, không khỏi cười nói: “Hoàng đệ càng ngày càng khinh thường hoàng huynh người a, trầm tự nhiên biết hoàng đệ đối Hương Hương công chúa hữu tình hữu ý, đều không phải đã đem người trước tiên dàn xếp ở tại quý phủ hoàng đệ sao? Hoàng đệ chẳng lẽ còn có gì bất mãn a?”

“Hoàng huynh? Hoàng huynh có thật là đem công chúa ban cho thần đệ?” Bùi Thiên Huyền nghe xong 1 câu của Đông Ly vương, vui vẻ ra mặt, nguyên bản chỉ là suy đoán, mà hiện tại là chính miệng Đông Ly vương đích xác nhận, y có thể nào lại mất hứng, ôm lấy tay Bùi Thánh Ngữ, vô cùng kích động mà tạ ơn: “Hoàng huynh... Người thực sự là, thực sự là quá tốt!”

Dứt lời, cả người đều dán sát vào, hung hăng ôm lấy người Đông Ly vương.

Bùi Thánh Ngữ thở dài, vuốt tóc đệ đệ, cười nói: “Đã là người sắp thành thân, cư nhiên vẫn đối hoàng huynh ta làm nũng, cũng không sợ mất mặt a.”

“Ha hả, ai bảo đệ hạ là hoàng huynh của ta a?” Bùi Thiên Huyền ngẩng đầu lên, vẻ mặt xán lạn tươi cười, hai má lúm đồng tiền hăm vào thật sâu, cười vô cùng đơn thuần trong sáng.

Bùi Thánh Ngữ biết đệ đệ mình vẫn còn tính trẻ con, cũng là bị mình cùng mẫu hậu cưng chiều mà ra, bất quá, nói cho cùng tại Đông Ly, chỉ cần có mình, bất kể là ai cũng không thể khi dễ Bùi Thiên Huyền, hẳn vô cùng tự tin bảo vệ đáng tươi cười thuần khiết của đệ đệ.

Thái hậu bên cạnh nhìn cũng kim lòng không được mà bật cười, trong lòng rất là vui mừng, vô luận huynh đệ bọn họ ai cười Tây Khuyết công chúa, cuối cùng người làm mẫu thân chỉ cần bọn nhỏ cam tâm tình nguyện, chỉ cần bọn nhỏ hạnh phúc thì tốt rồi.

Thái hậu khó có được cơ hội gặp tiểu nhi tử, liền lôi kéo Bùi Thiên Huyền ở lại trong cung dùng bữa, thuận tiện cùng mình xem kịch, náo nhiệt một phen.

Bùi Thánh Ngữ nói rằng có việc, liền xin cáo lui đi ra ngoài, thái hậu bĩu môi, lại một phen lải nhải, nói đứa con này là đương liễu hoàng đế, chính mình cũng không quản được..., nói đến Bùi Thiên Huyền cũng á khẩu không trả lời được.

Kỳ thực y cũng muốn nhanh một chút hồi phủ chiếu cố vợ a, thế nhưng lại sợ hoàng thái hậu cũng trách mình có vợ là quên nương, cho nên Bùi Thiên Huyền rất thành thật cùng thái hậu xem xong 1 tràng hí kịch.

Hí kịch kết thúc, Bùi Thiên Huyền rốt cục có thể thoát thân, nói rằng vừa mới quay về Đông Ly, thân thể không khỏe, có chút mệt nhọc, thái hậu vừa nghe liền yêu thương, lập tức gọi người đưa y hồi phủ, còn căn dặn vài điều, muốn y hảo hảo nghỉ ngơi.

Thái hậu lải nhải, từ lỗ tai bên trái qua lỗ tai bên phải mà đi ra ngoài, Bùi Thiên Huyền đâu hề nghe được gì, chỉ là qua loa vâng dạ, xoay người liền lập tức bước nhanh như bay gấp gấp hồi phủ, trong lòng lo lắng công chúa có trách mình chiều đãi không chu toàn không, lạnh nhạt với nàng.

Một đường trở về vương phủ, vừa vào đại môn vương phủ Bùi Thiên Huyền nhanh chóng hướng khách phòng công chúa đi tới, nhưng trong khách phòng đã tắt đèn, bọn hạ nhân nói công chúa điện hạ quá mệt nhọc, vì vậy sớm lên giường nghỉ ngơi.

Bùi Thiên Huyền ảo não vô cùng, sớm biết như vậy chính mình cũng nói có việc, nhanh chóng từ trong cung thoát thân ra về nhà chiếu cố công chúa, như thế này công chúa nhất định buồn bực y mặc kệ nàng, sáng mai cần phải hảo hảo hướng công chúa điện hạ xin lỗi mới được.

Nắm chặt tóc, Bùi Thiên Huyền uể oải kéo lê hai chân trở về gian phòng sát vách, sai người chuẩn bị bồn nước ấm, cởi bỏ xiêm y, nhảy vào nhục bồn, hưởng thụ nước ấm.

Trong lòng chính là có điểm vui mừng, từ nay về sau bên cạnh mỹ nhân, cuộc sống cũng biến ra nhiều màu nhiều vẻ, rất khoái hoạt.

Thế nhưng... Người kia là ai? Vì sao muốn cùng y làm ra cái loại chuyện này?

Đang yên tĩnh, Bùi Thiên Huyền lại nghĩ tới nam tử xấu xa kia, đêm đó tuy rằng y không cẩn thận trúng được, thế nhưng người nọ độ ẩm cùng xúc cảm đều lưu giữ lại, như là khắc thật sâu trên da thịt y, khó có thể tẩy đi.

“Cái tên... Hồn dân...” Bùi Thiên Huyền một mặt chữa bới, một mặt luôn luôn nhớ lại cảm giác tối hôm đó, trên mặt càng ngày càng nóng, thân thể nhiệt hỏa cũng dường như tăng lên, đốt cháy toàn thân y.

Biết rằng dáng dấp này nếu như bị công chúa nhìn thấy, phỏng chừng sẽ làm mỹ nhân sợ mà chạy mất. Bùi Thiên Huyền thân thể run rẩy, trong lòng càng ngày càng khủng hoảng, đã đối với 1 người không phải công chúa động tình, hơn nữa người nọ còn là một nam nhân, là hái hoa tặc thừa dịp y không phòng bị mà khi dễ.

“Ân...” Gắt gao cắn môi, không cho mình phát ra thanh âm, Bùi Thiên Huyền cuộn mình trong nước, cố nén dục hỏa không hiểu được trong thân thể.

Nước ấm dần dần lạnh đi, trời thu ban đêm làm nước nóng đã trở nên hàn lãnh, rốt cục cũng đem dục hỏa đốt người của Bùi Thiên Huyền dập tắt, Bùi Thiên Huyền lúc này mới từ trong nhục bồn đi ra, dùng dục bào(1) bao lấy thân thể của chính mình, trong lòng một trận trống rỗng.

Đi tới bệ cửa sổ, mở cửa ra, Bùi Thiên Huyền dựa vào lan can mà đứng, nhìn một vầng trăng sáng ngoài cửa sổ mà xuất thần.

Chính mình vì sao còn có thể nhớ tới người kia... Người kia, đêm hôm đó, đều giống như là ác mộng. Y thậm chí không quen đối phương, không biết tên đối phương.

Đêm hôm đó, người kia cùng y vành tai và tóc mai chạm vào nhau(2), có thể nói qua cái gì? Bùi Thiên Huyền tỉ mỉ suy nghĩ một chút, tựa hồ nhớ lại cái gì, chính là tràn ngập tiếng nói từ tính, tại bên tai than nhẹ, “Huyền nhi...”

Người nọ biết y? Bùi Thiên Huyền bỗng nhiên sửng sốt, trong đầu bắt đầu tìm tòi mình có từng nhìn thấy người kia sao?

Chính là lần đầu tiên nhìn thấy hắn, tựa hồ cũng không chỉ là một đêm kia, mà là sớm nữa hơn kia, hay lúc ở Tây Khuyết tẩy nước lạnh! Người nọ thần thần bí bí, y căn bản là không biết lúc đó có phải là bị hắn phi lễ hay không. Thế nhưng người nọ vì sao lại nhìn trúng Bùi Thiên Huyền y? Rõ ràng là Hương Hương công chúa đẹp hơn y ở ngay sát vách a.

Bùi Thiên Huyền càng nghĩ càng không rõ, người kia rốt cuộc coi trọng điểm nào của mình? Cư nhiên lại nhiều lần dây dưa, nếu là chờ lúc y cùng công chúa thành thân, người nọ còn có thể trở lại sao?

Còn có thể sao?

Bùi Thiên Huyền bỗng nhiên có điểm mất mát, cũng không biết vì sao, vừa nghĩ đến người nọ không bao giờ ... xuất hiện trước mặt mình nữa, tâm giống như là biến thành trống rỗng.

Còn có thể nhìn thấy hắn sao?

Cứ như thế một mình 1 người yên lặng trong đêm, trong hoa viên còn có thể nghe tiếng ve kêu lạnh lạnh, Bùi Thiên Huyền vẫn ngơ ngác ngồi trước cửa sổ, miên man suy nghĩ thật lâu, thật lâu...

Bỗng nhiên “Kẹt...” một tiếng phá vỡ sự yên tĩnh của ban đêm, cũng đem Bùi Thiên Huyền đang miên man hoảng hốt giật mình tỉnh giấc, thanh âm tựa hồ là từ sát vách truyền tới, mà sát vách chính là phòng Hương Hương công chúa!

Bùi Thiên Huyền nhìn ra ngoài cửa sổ, về phía sát vách, phát hiện có 1 hắc y nhân theo cửa sổ mà đi vào, mà ở cửa sổ thấy được 1 ngọn đèn yếu ớt, một đôi tay như ngọc đưa người nọ nghênh tiếp vào phòng!

Đây là tình huống gì! Bùi Thiên Huyền nhất thời kinh ngạc đến ngây người, tâm cũng chết lặng hơn phân, đêm hôm khuya khoắc, công chúa cư nhiên còn cho nam nhân khác vào trong phòng, chẳng lẽ có cái bí mật gì không thể cho người khác biết? Chẳng lẽ còn chưa thành thân đã cho Huyền thân vương y mang mũ xanh a?

Cơn tức giận nhất thời bùng lên, Bùi Thiên Huyền từ nhỏ được nuông chiều, chưa từng chịu ủy khuất như vậy, huống chi đây lại là người y vẫn ngưỡng mộ, hành vi như vậy thật giống đã phản bội y a!

Bùi Thiên Huyền cũng bất chấp cái gì nam nữ lễ tiết, khó nhịn tức giận y lập tức chạy ra khỏi phòng, một cước đá vỡng cửa phòng sát vách, rất có khí thế bắt gian tại giường.

“Các người!” Lời vừa nói ra miệng Bùi Thiên Huyền liền ngậy ngẩn cả người, công chúa đang đỡ hắc y nhân ngồi xuống, hắc y nhân tựa hồ bị thương, khí sắc cũng không tốt, gương mặt tái nhợt kia, đúng là của ác ma mà hai ngày nay y vẫn nhớ tới a.

“Này rốt cuộc...” Bùi Thiên Huyền kinh ngạc đến nói cũng nói không nên lời, trong lòng càng có điểm bi thương, nguyên lai là hai người này có quan hệ từ trước, y là người thứ ba chen vào giữa bọn họ, đối phương bất quá cũng chỉ đối với y là chơi đùa mà thôi.

Chú giải:

(1) dục bào: áo khoác tắm a

(2) vành tai và tóc mai chạm vào nhau: tức là làm chuyện đó a

11. Chương 11

Nhìn hai người trước mặt, Bùi Thiên Huyền trong lòng cảm thấy chua xót, y thậm chí cũng không biết là đang đồ kị ai nữa.(=.=!)

Minh Mị liền bước lên trước, đem Bùi Thiên Huyền kéo vào trong phòng, tiện thể đóng cửa phòng lại.

“Người...” Bùi Thiên Huyền dán tại trước ngực Minh Mị, nghe được vị đạo quen thuộc, tim đập bình bịch, thể nhưng tựa hồ có mùi máu tươi.

Minh Mị cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, tựa hồ bọn hạ nhân đều đã ngủ, vẫn chưa nghe thấy thanh âm của Bùi Thiên Huyền, lúc này hấn mới tạm an tâm, hạ khí lực xuống, cũng buông tay Bùi Thiên Huyền ra.

Bùi Thiên Huyền cúi đầu, mới phát giác trên y phục của Minh Mị dính 1 vết máu lớn! Khứu giác của y không hề sai, này rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Tái ngẩng đầu nhìn, phát hiện trên vai Minh Mị đúng là bị thương!

“Huyền thân vương, sự tình không phải...” Minh Mị vừa muốn giải thích, không ngờ Vu Hương Hương bên cạnh bỗng nhiên tung ra một đạo bột phấn màu trắng, Bùi Thiên Huyền liền hôn mê bất tỉnh ngã xuống.

Minh Mị tức thì bước lên đỡ lấy Bùi Thiên Huyền, động đến vết thương trên vai, vô cùng đau đớn, thể nhưng so với việc hấn bị thương, Minh Mị lại lưu ý tình trạng của người trong lòng mình hơn, đem Bùi Thiên Huyền trở mình lại, mới phát hiện mặt y cũng trở nên trắng.

“Hương Hương, người đã làm gì?” Minh Mị có chút kinh hoảng, vội vàng nhìn về phía Vu Hương Hương, hấn biết, Vu Hương Hương trên người mang theo không dưới 10 loại độc dược, mà mỗi loại đều có thể đưa người vào chỗ chết!

Vu Hương Hương đi tới bên cạnh, vẻ mặt chăm chú mà nghiêm túc quay sang Minh Mị nói rằng: “Yên tâm, ta chỉ để y tạm thời ngủ mà thôi. Ân công, người rốt cuộc đã làm gì? Vì sao lại thụ thương?”

Minh Mị có chút an tâm, buông Bùi Thiên Huyền ra, nhìn lại y phục của mình, dạ y dính vết máu rất lớn, là do hấn vừa chém giết trong hoàng cung Đông Ly bị thụ thương mà lưu lại!

Vai ản ản đau, vừa rồi một phen chém giết, thân là thiên hạ đệ nhất sát thủ như hấn cư nhiên gặp phải kỳ phùng địch thủ!

Tên tướng quân Đông Ly đó, nguyên bản là nhìn không ra hấn lại có nội lực cao như vậy, lúc cái tên Lạc Phong Dương kia ngã xuống, Đông Ly tướng quân tựa như nhận được kích thích rất lớn, bỗng nhiên bộc phát ra tiềm lực che giấu trong người, chiêu chiêu lấy mạng, xuất thủ hung ác, nhưng so với hấn vẫn còn kém xa.

Bất quá, Minh Mị cũng bị phân tâm, bởi vì cái tên Lạc Phong Dương kia, chính là người trước đó vài ngày hấn cứu từ tay 1 tên sát thủ yếu kém.

Tên kia thích lắm nhải, cứ ở bên tai Minh Mị hồi này nọ lung tung, hồi đến nỗi Minh Mị đầu vầng mắt hoa, vài lần muốn rút dao ra mà chém chết, để hấn khỏi huyền não.

Thế nhưng, Minh Mị vẫn không thể hạ thủ, bởi vì lần đầu tiên hấn thấy Lạc Phong Dương, người nọ lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng, bi thương, vô cùng giống với hấn ngày xưa.

Minh Mị không hạ thủ được, thế nhưng lúc ở hoàng cung Đông Ly ám sát Đông Ly vương, kiếm của hấn cũng đã đâm vào kẻ xả thân hộ giá, chính là Lạc Phong Dương kia, máu của người nọ làm Minh Mị nhớ tới chính mình năm đó làm sao từ trong đồng thi thể từng bước một mà bò ra.

Sát thủ nếu một ngày có tâm tình, có phiền não, có cảm tình, sẽ dễ phạm sai lầm trí mạng!

Minh Mị lưng đeo danh hiệu thiên hạ đệ nhất thích khách, thế nhưng đêm nay, đã kết thúc chiến tích bất bại của hấn, không chỉ không hoàn thành nhiệm vụ, đến mình cũng bị trọng thương!

Ôm lấy Bùi Thiên Huyền, Minh Mị trong lòng đã có một tia thoải mái, chí ít, hấn cũng không có giết chết đại ca của tiểu tử này, cho nên ít ra, tiểu tử này sẽ không hận hấn. Sát thủ nguyên bản là không nên có tình cảm, thế nhưng hấn hết lần này tới lần khác lưu luyến người này như vậy, nếu như muốn y cùng hấn ở chung một chỗ, có phải là từ nay về sau “Mị ảnh” nhất định biến mất trên đời hay không?

“Ăn công, người rút cuộc đã làm cái gì? Vì sao cả người đầy máu...” Vu Hương Hương lại hỏi, nàng không rõ Minh Mị tối nay rút cuộc là đi làm cái gì, vì sao muốn nàng quay về đáng đáp cũ, ở lại trong phòng, rồi vì sao bị trọng thương mà trở về.

“Chuyện đó để sau hãy nói, bây giờ không phải lúc, Hương Hương, ta muốn dẫn người này đi trước một bước, người...” Minh Mị vốn muốn hỏi Vu Hương Hương có nguyện ý cùng nhau đào tẩu hay không, thế nhưng lại nghĩ, nếu Tây Khuyết công chúa đột nhiên biến mất, có thể sẽ đem đến cho quốc gia của nàng hiềm nghi gì đó hội sẽ làm phiền hà người thân của Vu Hương Hương.

“Ăn công, người muốn đi đâu? Ta cũng đi theo!” Vu Hương Hương lập tức kéo Minh Mị lại, nhứ chặt lồng mày, mang theo bất mãn, “Chúng ta đều biết, ta không nên gả đến Đông Ly, nếu như bị bọn họ biết ta là nam, ta đây càng khó thoát chết! Ăn công, mang theo ta cùng đi đi! Chí ít cũng giúp ta thoát khỏi cấm quân!”

“Hương hương, ta vừa ám sát Đông Ly vương bị thất thủ...” Minh Mị bất đắc dĩ nhìn vào mắt Vu Hương Hương, hấn chưa từng nói cho Hương Hương biết mục đích đến Đông Ly, kỳ thực hấn không nên liên lụy đến Vu Hương Hương, chỉ là hấn quá mức tự phụ, thật không ngờ lại thất thủ.

Vu Hương Hương thông minh lanh lợi, tuy rằng rất khiếp sợ Minh Mị cư nhiên muốn ám sát Đông Ly vương, nhưng là nhất thời minh bạch ân công kỳ thực là vì quốc gia của hấn mà lo lắng, cho nên mới không muốn mang theo hấn cùng đi.

“Ăn công, người là sợ liên lụy ta? Ta Vu Hương Hương từ khi ra khỏi cổng thành Tây Khuyết, đã không còn liên quan đến quốc gia nữa! Bọn họ nếu có hiềm nghi, cứ để cho bọn họ làm, không liên quan đến ta!” Vu Hương Hương bĩu môi, người đem hấn coi như vật phẩm, căn bản là không hề giống phụ thân của hấn! Huống chi, Tây Khuyết vương cũng chưa từng xem hấn là nhi tử.

“Hương Hương...” Minh Mị cau mày, thế nhưng vu hương hương lại nhanh chóng thu thập đông tây mọi thứ, một mặt còn giục Minh Mị, “Ăn công, người ám sát Đông Ly vương, hiện tại cần phải nhanh chóng ly khai! Nhân lúc Đông Ly vương vẫn chưa kịp bắt người, đi mau!”

Vu Hương Hương nhanh nhẹn đem chai lọ này nọ thu thập lại, tùy ý lấy vài bộ y phục, nhét vào một cái bọc vải nhỏ, nhìn lại Minh Mị, vẫn như trước không hề nhúc nhích.

“Ăn công, người không thu thập đồ đạc sao?” Vu Hương Hương có chút sốt ruột, ân công thế nào còn có thể thông thả như thế, chẳng lẽ là bị thương quá nặng, đã vô pháp nhúc nhích a?” Ăn công, người có phải là không cử động được hay không? Có muốn ta giúp không?”

Minh Mị lắc đầu, đứng dậy, đem Bùi Thiên Huyền cẩn thận ôm vào lòng, “Đi thôi...”

Hành lý của hấn, cũng chỉ 1 mình Bùi Thiên Huyền mà thôi, nhưng hấn mang đi, cũng là người mà Đông Ly vương cùng Đông Ly hoàng thái hậu vô cùng yêu thương.

Hai người, trên lưng công theo Bùi Thiên Huyền, trong đêm tối mù mịt, lần mò ra khỏi cửa thành, lặng yên không một tiếng động.

Kinh đô Đông Ly vẫn đang chìm đắm trong vui mừng, mọi nhà giăng đèn kết hoa đầy hoan hỉ.

Mà trong hoàng cung Đông Ly, không 1 ai là đang ngủ, bọn hạ nhân tới tới lui lui bận rộn, thái y nửa đêm cũng bị triệu đến, hoả tốc chạy tới tẩm cung.

Thủ tịch(1) ngự y Hoa Thanh từ trong tẩm cung đi ra toàn thân đầy mồ hôi, ngày hôm nay nguyên bản là ngày tốt Đông Ly vương thú phi, không nghĩ rằng đột nhiên xuất hiện thích khách, mà trong lúc nguy cấp, tể tướng đại nhân anh dũng quên mình thay Đông Ly vương đỡ một kiếm, hiện tại ngự y cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, đành gắng sức mà làm hết mình.

Cũng may thích khách coi như là vẫn còn có tâm, giao ra giải được, lúc này Lạc Phong Dương trên người kịch độc đã giải, nhưng hấn mất máu quá nhiều, rất nhiều kinh mạch đều bị bế tắc, nếu như muốn cứu hấn mà nói...

“Thanh, Phong Dương hấn thế nào? Thương thế làm sao rồi?” Đông Ly vương Bùi Thánh Ngữ bắt lấy cánh tay Hoa Thanh, vẻ mặt lo lắng, Hoa Thanh chỉ có thể than thở: “Lạc đại nhân mất máu quá nhiều, hơn nữa khí tức trong thân thể bị hỗn loạn, kinh mạch bị tắc, nếu cứ như vậy ...”

Vừa nói, Hoa Thanh vừa khổ sở nhìn Lạc Phong Dương, nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của mình, ngẫm nghĩ chốc lát, bỗng nhiên linh quang chợt lóe.

“Thế nhưng, cũng không phải không có cách!” Hoa Thanh nhìn ngược về phía Bùi Thánh Ngữ cùng Cung Mặc Dao(*), do dự 1 lát, đem tâm tình kinh hỷ nói ra, “Nếu có võ lâm cao thủ nội lực cao thâm thay hấn đả thông kinh mạch, có thể sẽ cứu được Lạc đại nhân.”

“...” Quân thần trong mắt đều hiện lên một tia vui sướng, Cung Mặc Dao việc thiện không từ nan liền tiến lên trước, vẻ mặt bình tĩnh, “Vậy để cho ta.”

Cung Mặc Dao muốn chữa thương cho Lạc Phong Dương, Bùi Thánh Ngữ liền ra khỏi phòng nhường lại không gian cho đôi uyên ương số khổ này, đuổi 1 đám thái y đông đảo đi, chỉ để lại Hoa Thanh cùng hấn ngồi ở tiền thính lý chờ đợi.

“Bệ hạ...” Hộ vệ ở cửa thấp giọng bẩm báo, “Hạ thần đã lục soát qua, trong cung không có người nào khả nghi.”

Nghe được hồi báo, Bùi Thánh Ngữ vẻ lo lắng trên mặt chỉ một thoáng liền đổi thành âm ngoan, cắn chặt răng, một kiếm này, thiếu chút nữa cướp đi mạng Lạc Phong Dương, nếu như Lạc Phong Dương thực sự không may, hấn còn mặt mũi nào mà đối diện với Vương thúc đã nhờ hấn chiếu cố Lạc Phong Dương đây? Làm thế nào đối mặt với Cung Mặc Dao đã yêu thương Lạc Phong Dương đây?

“Truyền lệnh nhanh chóng lục soát trong, ngoài thành! Cần phải bắt cho được thích khách, phải bắt sống!” Bùi Thánh Ngữ hung hăng một chưởng vỗ lên bàn, vừa lo đề phòng người khác tập kích, vừa bởi vì lo lắng cho Lạc Phong Dương, đã để cho thích khách thuận lợi trốn khỏi cung, lúc này sợ là người nọ đã chạy xa rồi, hấn tuy nhiên còn không biết rốt cuộc là ai muốn ám toán mình!

Thị vệ lĩnh mệnh, Bùi Thánh Ngữ ngữ điệu tức giận hồi lâu cũng không hạ xuống, nhìn thần sắc hấn đáng sợ như vậy, Hoa Thanh bên cạnh chỉ có thể cúi đầu, trầm mặc không nói.

Mà lúc này, cấm quân(**) trong thành đang lục soát khắp mọi ngõ ngách, 1 người mặc trang phục thị vệ dáng vẻ lén lút chui vào một ngõ hẻm, nhìn trái nhìn phải, xác định không có người theo dõi, mới lấy ra tín hàm nhét vào khe hở của cánh cửa cuối cùng trong 1 gian phòng cũ nát.

Cửa không có mở ra, nhưng tín hàm màu trắng lại bị rút vào, thị vệ lập tức xoay người rời đi, nhưng lại nghe trong phòng truyền 1 tiếng gầm giận dữ, “Phế vật!”

Hấn không dám ở lâu, chân bước nhanh hơn, lập tức tiêu thất trong bóng đêm.

Bên trong phòng, hắc y nhân đem tín hàm xé thành mảnh nhỏ, trong hai mắt đầy tơ máu, “Phế vật! Uổng công ngươi xưng là thiên hạ đệ nhất sát thủ, đệ nhất thích khách, bất quá cũng chỉ là một kẻ vô dụng!”

Xé vụn tín hàm vẫn chưa hết giận, hắc y nhân lại hung hăng gạt ngã bàn, thuộc hạ bên cạnh không dám nhiều lời, chỉ có thể lạnh run nhìn người nọ.

“Cho hắc một cơ hội nữa, nếu như hắc còn không thể hoàn thành nhiệm vụ, vậy người này nhất định phải trừ khử!” Hắc y nhân bỗng nhiên xoay người lại, hướng thuộc hạ phía sau phát ra một đạo sát khí sắc bén: “Người đã biết nên làm như thế nào chứ.”

“Rõ.” Tên thuộc hạ nuốt nước bọt, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn chủ nhân nữa.

Chú giải:

(1) Thủ tịch: đứng đầu, cao cấp

(*) Ta cũng khó nghĩ ở chỗ này cho nên là cũng khá phân vân không là nên dùng Dao hay Diêu nhưng ta thấy Dao hay hơn, nguyên gốc nó thế này:

(**) Ta cũng chỉ đoán thui vì thấy nó khá kỳ, gốc:

=====

Thì ra em Hương thật sự là nam, nhưng vì em ấy có cái tên quá nữ tính + Qt đại nhân cũng không nói rõ ràng lúc là nàng lúc lại là hắc, nên ta đành vô cùng xin lỗi em Hương và các nàng đây, ta sẽ sửa lại giới tính của em ý a, thiện tai thiện tai.=! Ta thật sự là vô cùng shock a, ai mà ngờ em Hương lại là nam cơ chứ. Hèn chi em ý đau khổ vì yêu tướng quân đến thế, kể ra số em ấy cũng khổ đâu kém, haiz.....!

12. Chương 12

Lúc lâm triều, Đông Ly vương vẻ mặt lo lắng, hai mắt lạnh băng quét qua quần thần bên dưới, làm cho tất cả thần tử toàn thân đổ mồ hôi, không dám ngẩng đầu.

Tảo triều hôm đó, bị trống 1 vài chỗ, đầu tiên là 2 người đứng đầu, tể tướng cùng nguyên soái, kế tiếp là Huyền thân vương điện hạ vừa mới về nước, cuối cùng là người vẫn theo bên cạnh Đông Ly vương Thái sử Liễu Thu Vũ.

Tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng thiếu bốn người này, Đông Ly vương lâm triều cũng biến thành không giống như là đang lâm triều, cung điện lạnh như là hầm băng, hàn lãnh đến nỗi khiến kẻ khác nhìn không được run lên.

Đủ loại phiền phức liên tiếp ập tới, Bùi Thánh Ngữ tâm tình xấu cực điểm, hắc thực sự nghĩ không ra rốt cuộc là người nào muốn hại mình, từ các thần tử hắc vẫn ngờ vực vô căn cứ đến vương của các chư hầu quốc, hay là Nam Chiêu vương đáng hiềm nghi nhất, nhưng thắng bại là chuyện thường của binh gia, Nam Chiêu vương cũng sẽ không bởi vì chiến sự mà đổi quốc quân của nước khác hạ thủ.

Ánh mắt lạnh lùng lại nhìn triều thần bên dưới, Bùi Thánh Ngữ càng không muốn hoài nghi thần tử của mình, tuy rằng bọn họ không thể có lòng son dạ sắt với hắc như Lạc Phong Dương và Cung Mặc Dao, nhưng thường ngày hắc cũng chưa từng bạc bọn họ, cũng chưa làm chuyện gì oan uổng cho ai, bọn người kia không có lý do gì để hại hắc!

Nghi kỵ, đa nghi, nguyên bản chính là những điều mà 1 mình quân kiêng kỵ nhất, nhưng lúc này, Bùi Thánh Ngữ vẫn nhìn không được mà phạm vào kỵ huy, ngờ vực vô căn cứ với người khác, rồi lại liên tục tìm lý do để phủ định ý nghĩ của chính mình, nội tâm mâu thuẫn bất an, lại không biết tìm ai để giải đáp.

Người có thể tín nhiệm, lúc này nhưng tất cả đều không ở bên cạnh, ngay cả Thu Vũ vẫn luôn theo bên cạnh, ở ngay thời điểm mấu chốt này mà đào quan.

Bùi Thánh Ngữ cười khổ một chút, nguyên bản chỉ là muốn mượn Tây Khuyết công chúa kích thích Liễu Thu Vũ một chút, nhưng không ngờ, hoàn toàn ngược lại, hắc thật không thể lý giải cá tính của người kia, cư nhiên lại để cho y hoảng sợ bỏ chạy, còn phải một phen phí tâm tư mà tìm về.

“Bệ hạ, thần đã phái người đi xung quanh tìm kiếm Huyền thân vương, thỉnh bệ hạ yên tâm, thần nguyện cúc cung tận tụy, vì bệ hạ phân ưu giải nan...” Cẩm quân phủ doãn quỳ gối phía dưới, xương cốt trong thân thể liên tục run lên, mồ hôi lạnh ứa ra, Huyền thân vương mà bệ hạ yêu thương nhất đột nhiên mất tích, như là một gánh nặng đổ lên vai của hắn, thật là có chút hơi quá sức với 1 lão đầu như hắn.

“Lý đại nhân, không chỉ là cẩm quân, người hãy bố cáo toàn quốc cho trẫm, cần phải tìm được Huyền thân vương cùng Tây Khuyết công chúa, cả 2 người mang về đây!” Bùi Thánh Ngữ vỗ long ỷ, Huyền thân vương hôm qua rõ ràng vẫn rất tốt, sáng nay hắn và vị hôn thê lại cùng nhau mất tích, chẳng lẽ là vợ chồng son cùng nhau đi du sơn ngoạn thủy? Nói sao cũng không giống!

Nhưng nếu thật là cùng Tây Khuyết công chúa vụng trộm đi du ngoạn thì cũng không nói, đằng này quan binh đóng ở thành báo lại rằng, bọn họ vẫn chưa hề thấy Huyền thân vương ra khỏi thành. Huống chi nếu Bùi Thiên Huyền thực sự một mình du ngoạn, y bất hòa với người làm ca ca như hắn nên không báo 1 tiếng, cũng nhất định sẽ nói với thái hậu, nhưng thái hậu cư nhiên không có nhận được tin tức, sáng nay còn muốn gọi Bùi Thiên Huyền sau khi thiết triều qua bên thái hậu tâm sự.

Bùi Thánh Ngữ đau đầu, nếu như đệ đệ tính tình không tốt này xảy ra chuyện gì, sẽ làm cho thái hậu chịu không nổi! Mặt khác, Tây Khuyết công chúa cũng mất tích, cái này là vì sao?

“Thu Vũ, thay trẫm viết thư gửi Tây Khuyết...” Đang trầm tư, Bùi Thánh Ngữ quyết định trước tiên đem việc này báo cho Tây Khuyết, xem đối phương có phản ứng gì.

Nhưng nói ra rồi, triều đình trên dưới lại là một mảnh vắng vẻ, Bùi Thánh Ngữ không ngẩng đầu lên, trong lòng thoáng run rẩy, hắn đã đem người nọ coi như là không khí, nghĩ y luôn luôn ở bên cạnh mình là chuyện đương nhiên, nhưng đến khi người nọ thực sự ly khai hắn, hắn mới cảm giác được thống khổ đến hít thở không thông.

“Bệ hạ, Liễu đại nhân hắn... Có cần vi thần...” Lý phủ doãn quỳ trên mặt đất, nhìn Đông Ly vương cúi đầu, càng khó có thể xác định thánh ý. Bình thường đông đảo quan văn đều do tể tướng như Thiên Lô sai đâu đánh đó, tể tướng đại nhân một ngày không ở đây, triều đình giống như cũng sẽ không có nòng cốt, bọn họ đến nói cũng không dám nhiều lời, chỉ sợ không cẩn thận phạm đến Đông Ly vương.

“Quên đi... Không cần đến hắn, cứ để hắn đi.” Bùi Thánh Ngữ thở dài, chính mình nhắc ngự bút, tự mình viết tẩn hàm sai người ra roi thúc ngựa đưa đi Tây Khuyết.

Về phần Liễu thái tử mất tích, Bùi Thánh Ngữ nhất thời thật đúng là không có chủ ý gì, cuối cùng có muốn bắt y về cột vào bên người hay không? Hay là dứt khoát thả cho y tự do? Khổ não, kiên quyết dây dưa, cùng với lo lắng, Đông Ly vương ngày càng tiêu tụy.

Mà lúc này, Minh Mị từ lâu đã mang theo Bùi Thiên Huyền cùng Vu Hương Hương thoát khỏi cẩm quân, Bùi Thiên Huyền bị chuốc mê vẫn chưa tỉnh, chờ y lần thứ hai mở mắt ra, phát hiện bản thân đang ở trong một gian phòng cổ tranh, cả người đau nhức không ngớt.

Y đang ở nơi nào?

Bùi Thiên Huyền đứng lên, nhìn xung quanh, trong phòng hoàn toàn trống không, không có gia cụ bài biện gì, chỉ có giường, bàn, ghế, cùng với nóc nhà mà nước mưa đang nhỏ giọt.

“Người tỉnh?” Bỗng nhiên một người xuất hiện ở cửa, Bùi Thiên Huyền ngẩng đầu nhìn, nhận ra đối phương là nam tử đêm đó ở cùng mình tại khách ***!

“A! Người... Người... Người...” Bùi Thiên Huyền miệng đầy lắp bắp, mặt cũng hơi nóng lên, kéo chặt chăn, cảnh giác nhìn Minh Mị.

“Minh Mị...” Minh Mị đi tới bên cạnh Bùi Thiên Huyền ngồi xuống, để một cái bát nhìn rất là đen, “Tên của ta là Minh Mị, đem cái này uống đi, từ tối hôm qua đến bây giờ ngươi còn chưa có ăn gì.”

Nghe hắn vừa nói như thế, Bùi Thiên Huyền bao tử lập tức phối hợp mà phát ra gào thét, y nhất thời mặt đỏ lên, nhìn cái bát đen đen kia, thì đã không muốn ăn nhưng cũng không thể tự nói mình không đói bụng.

Minh Mị vừa nghe Bùi Thiên Huyền bao tử đều kêu lên, liền lập tức đem bát để sát vào bên miệng Huyền thân vương, dùng hết ôn nhu vốn có, khuyên nhủ: “Mau uống bát cháo này đi.”

“Không... Ta không...” Bùi Thiên Huyền đã sớm có thói quen ở trong cung cùng vương phủ ăn ngon mặc đẹp, mắt thấy cái bát chứa thứ gì vừa sệt vừa dính y đã muốn ới, chỉ là sợ nam tử vẻ mặt băng lãnh kia mất hứng, cho nên mới chịu đựng.

Thế nhưng Minh Mị cũng không nghĩ đối phương thân phận tôn quý, thấy Bùi Thiên Huyền mặt đỏ bừng, còn tưởng rằng là y đối với mình khách khí, trong lòng có chút buồn cười, với mình y có tiếp xúc như vậy, cư nhiên còn cho rằng hắn là ngoại nhân sao?

“Không cần khách khí đâu, uống đi.” Minh Mị trực tiếp nắm lấy cầm Bùi Thiên Huyền, mạnh mẽ đem bát chúc đưa vào miệng Bùi Thiên Huyền.

Bùi Thiên Huyền hoa chân múa tay lung tung một trận, nguyên bản muốn ngậm chặt hàm lại chống cự, nhưng đến khi chúc vào miệng, hương vị tràn vào, tựa hồ so với ngự trù cũng không tồi chút nào.

“Ngô... Ân?” Bùi Thiên Huyền thoáng mở miệng, nếm thử, vị không hề sai! Ăn rất ngon... Quả thực vô cùng mỹ vị!

“A, cảm tạ...” Lần này, Huyền thân vương không cần Minh Mị động thủ, y tự bưng bát chúc từng ngụm từng ngụm uống vào, toàn bộ cả bát chúc đều ăn hết, lại còn dùng đầu lưỡi liếm môi, “Ngon quá! Cho ta 1 một chén nữa!”

Minh Mị rất hài lòng với biểu hiện của Bùi Thiên Huyền, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, Huyền thân vương này thật đúng là làm hắn vui vẻ, biểu tình y đều vô cùng khả ái, làm cho người khác yêu thích.

Cầm cái bát Minh Mị mới đưa cho, Bùi Thiên Huyền ngây ngẩn cả người, bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh hiện tại của mình, lập tức liền cảnh giác hướng ổ chăn chui vào, ủy khuất nhìn Minh Mị, “Người tốt cuộc là ai? Nơi này là chỗ nào? Người bắt bản vương tới đây làm gì?”

“Ân...” Minh Mị suy nghĩ một chút, hẳn lúc đó thật sự là nhện không được đem tiểu tử này mang đi, nhưng hiện tại nhưng cũng không biết giải thích cho y thế nào, chỉ có thể trầm mặc.

Mà ngay lúc hắn khổ sở suy nghĩ lý do, Bùi Thiên Huyền bỗng nhiên cả người run rẩy hầu như muốn khóc, “Lẽ nào, lẽ nào... Người là gian tế Tây Khuyết phái tới, muốn bắt bản vương để áp chế Vương huynh?”

“Ách?” Minh Mị nghĩ cũng không nghĩ tới phương diện này, nhưng hắn chưa kịp giải thích, Bùi Thiên Huyền tự bản thân tiếp tục mơ hồ.

“Người sẽ đối xử bản vương thế nào? Người muốn giết bản vương sao? Bản vương cảnh cáo người... Hoàng huynh sẽ không bỏ qua cho người đâu... Cho nên người đừng làm gì xằng bậy a! Nếu như bản vương mất một sợi tóc, hoàng huynh nhất định sẽ lấy mạng của người! Người tốt nhất hãy tránh xa bản vương một chút...”

“Ta đều không phải muốn làm vậy...” Minh Mị nhú mày, biểu hiện của hắn nhìn kém như vậy sao? Cư nhiên làm đối phương hiểu lầm hắn bắt cóc y là để làm con tin!

“Điều không phải vì vậy? Vậy người là vì cái gì?” Minh Mị nói ra càng làm Bùi Thiên Huyền bất an, nước mắt ào ào rơi xuống, nghĩ đến y thế nào lại cùng người như vậy có quan hệ, lại nghĩ người này có liên hệ với Hương Hương công chúa, tâm y giống như là bị tan nát a.

“Chẳng lẽ là bởi vì ta phát hiện người và công chúa có gian tình nên người muốn giết người diệt khẩu?” Bùi Thiên Huyền cắn răng, oán hận nhìn Minh Mị, “Ta biết! Các người sớm có qua lại, thế nhưng sợ bị ta phát hiện, bị ta tố giác, cho nên người lần trước đối với ta... Đối với ta làm ra cái loại sự tình đó, hủy trong sạch của ta là vì muốn bịt miệng ta.”

“Choang!” Một tiếng, cái bát rớt xuống đất, bể ra!

Minh Mị một đường kéo tay Bùi Thiên Huyền, đem y túm tới trước người mình, không nói lời nào, hung hăng ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn kia tiếp tục dong dài.

“Ngô...” Bùi Thiên Huyền muốn tránh đầu lưỡi nóng như lửa của Minh Mị, nhưng thế nào cũng vô pháp chạy trốn, Minh Mị quần lấy y, cũng cướp đi hô hấp của y, làm cho y mềm nhũn cả người, cuối cùng cũng không còn khí lực để mà giãy dụa.

“Minh bạch chưa?” Nhìn đối phương hô hấp khó khăn, Minh Mị lúc này mới buông tha Bùi Thiên Huyền.

Bùi Thiên Huyền thở phì phò, đầu óc trống rỗng, đây là mới xảy ra cái gì? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Minh bạch cái gì a? Y cái gì cũng đều không rõ.

=====

Ta thấy em Huyền thật sự là nên đi làm tác giả tiểu thuyết trinh thám a,=.=! suy nghĩ ra mấy chuyện thật là khiến người ta bó tay, gì mà con tin này nọ rồi bắt gian tùm lum=.=!, cặp này tương lai sẽ còn nhiều chuyện vui a^^.

13. Chương 13

Minh Mị thu thập mảnh vỡ, không nói một lời đi ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn 1 mình Bùi Thiên Huyền đang miên man suy nghĩ, người kia vì sao vẫn muốn y? Hắn đã hủy đi sự thuần khiết của y, mục đích của hắn không phải đã đạt được rồi sao? Vì sao cứ muốn quẩn quít lấy y không tha?

Còn có, ở đây rốt cuộc là cái nơi quỷ quái nào! Cái gian nhà này, cũng có thể nói là nhà sao?

“Ta đã trở về!” Đang lúc Bùi Thiên Huyền trái lo phải nghĩ, ngoài cửa tiến vào một thiếu niên, thiếu niên lưng đeo gùi trúc, ống quần kéo lên, mặc trang phục của người miền núi, thể nhưng khuôn mặt lại tinh xảo tuyệt trần, tuy rằng bám đầy bụi đường, nhưng chính là vẫn khó che giấu đi tuyệt sắc dung nhan.

“Công chúa... Điện hạ?” Bùi Thiên Huyền giật mình hoảng hốt, thiếu niên miền núi trước mặt, chính là Vu Hương Hương mà y thích nhất, thể nhưng trang phục của người này, âm sắc của hắn, còn có khí chất kia, thể nào cũng không giống vị công chúa điện hạ mà hắn trước đây từng điên cuồng mê luyện nga.

“Nga, người tỉnh rồi?” Vu Hương Hương bỏ gùi trúc xuống, không hề thương tiết liếc mắt nhìn Bùi Thiên Huyền đang ở trên giường, “Tỉnh thì đứng lên làm việc a! Củi lửa còn chưa đủ dùng đây!”

Hương Hương thể nào lại giống như bỗng nhiên thay đổi thành người khác, cư nhiên đối với y hung hăng như vậy? Bùi Thiên Huyền tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng chung quy cũng vô pháp hỏi ra miệng, chỉ có thể y lời xuống giường, không thể để nữ nhân xem thường.

Bùi Thiên Huyền xuống giường, Vu Hương Hương lấy một cái búa nhỏ giao cho y, một bên đỉnh đặc chỉ huy, “Đi ra bên ngoài viện bỏ bó củi đó đi!”

“...” Bùi Thiên Huyền cầm búa, do dự một chút rồi xoay người rời đi, trong lòng có chút khó chịu, y thể nào giống một hạ nhân bị người sai sử chứ? Huống chi, bọn họ đến bây giờ cũng chưa cho y một lý do, nếu như là hai người bỏ trốn, vì sao cũng muốn mang y theo cùng nhau chạy trốn?

Còn tên kia rốt cuộc là có ý gì? Không lẽ là hắn nam nữ đều ăn, đã có một công chúa còn muốn lừa thêm một thân vương? Hắn cố ý trêu đùa y, để y nhìn bọn họ tình chàng ý thiếp? Hoặc là lợi dụng y làm lá chắn, nếu như truy binh của Đông Ly tới, có thể đem tính mạng y ra áp chế bọn họ?

Bùi Thiên Huyền càng nghĩ càng có chút căm tức, rồi lại không muốn làm trò hề trước mặt Vu Hương Hương, y rầu rĩ không vui bước ra cửa phòng, kết quả trước mắt là một núi củi! Cái núi này so với Bùi Thiên Huyền còn muốn cao hơn vài phần.

Bùi Thiên Huyền nắm chặt búa, nhìn đồng cảnh cây trước mặt, trong lòng một trận ủy khuất.

Lẽ nào công chúa là cố ý chỉnh y? Bởi vì người kia cùng mình làm ra cái loại sự tình này, cho nên công chúa điện hạ cũng nghĩ rằng bị phản bội?

Người mình thích, cư nhiên đem mình coi như tình địch, mà Minh Mị kia phỏng chừng cũng dùng phương pháp như vậy trêu đùa mình... Bùi Thiên Huyền trong lòng đau khổ, vành mắt liền đỏ lên.

Dưới sự che chở của hoàng huynh và mẫu hậu, hắn chưa từng chịu khổ cực, cũng chưa từng có cái gì không chiếm được, chưa từng có nếm thử khó khăn, thể nhưng hiện tại, ly khai kinh đô Đông Ly, Bùi Thiên Huyền phát hiện mình đã trở nên không đáng một đồng, không ai coi y là tiểu vương gia cao cao tại thượng, ngay

cả công chúa mà mình thích cũng không giống trước ôn nhu như nước, đối với mình lạnh lùng, đem mình thành hạ nhân mà dằn vặt sai sử.

“Thế nào còn chưa làm a?” Vu Hương Hương ra khỏi phòng, thấy Bùi Thiên Huyền đứng trước đồng củi mà sững sờ, nhin không được hỏi 1 câu.

Bùi Thiên Huyền sững sờ, sau đó lập tức đưa tay lau nước mắt, không muốn để công chúa thấy mình yếu đuối như thế.

Nắm chặt búa, Bùi Thiên Huyền nhìn về phía núi củi kia, sau đó rất cố sức hướng phía đồng củi bỏ xuống!

“Ai!” Vu Hương Hương không kịp ngăn cản, thấy Bùi Thiên Huyền một búa chém vào cành cứng nhất ở giữa núi củi. Cành cây “Ba!” một tiếng bị chặt đứt, mà dây thừng buộc núi củi cũng bị chặt đứt, những cành khác được xếp chồng lên trên lập tức “Ầo ào” rơi xuống, nhất định sẽ trúng và đầu Bùi Thiên Huyền!

Bùi Thiên Huyền sợ đến 2 chân như nhũn ra, đặt mông ngồi ngồi xuống đất, dùng hai tay bảo vệ đầu mình, nhắm chặt mắt, không dám nhìn cảnh núi củi đổ sụp xuống.

“Xào xạc...”

Đợi chốc lát, Bùi Thiên Huyền trên người lại không có cảm giác đau đớn bị cành cây rơi trúng, liền hiếu kỳ thoáng mở mắt ra, phát hiện trước mặt là một ngọn núi cao!

“A?” Bùi Thiên Huyền ngẩng đầu, đối diện ánh mắt lạnh lẽo của Minh Mị.

Minh Mị một tay giữ lấy bó củi, tay kia duỗi tới Bùi Thiên Huyền, thanh âm rất bình thản, “Người không sao chứ?”

“Ta... Không có việc gì.” Bùi Thiên Huyền chẳng biết có phải vì hoảng hốt hay không, tim đập rất lợi hại, như là có hàng trăm nghìn con chuột nhỏ, liên tục gãi loạn trong tim y, y vội vàng tránh đi tay của Minh Mị, nhãn thần cũng hướng phía khác mà né tránh.

“Không có việc gì là tốt rồi...” Minh mị thở phào nhẹ nhõm buông cánh tay đang ở giữa không trung xuống, xoay người sang chỗ khác một lần nữa chỉnh lý bó củi trước mặt, hoàn thành xong, nếu như để Bùi Thiên Huyền bị thương tổn gì, thì đúng là trái với dự tính ban đầu của y.

Hắn kỳ thực muốn hảo hảo bảo hộ y, có thể không được như Đông Ly vương mà cho Bùi Thiên Huyền có được cuộc sống xa hoa an nhàn, thế nhưng hắn muốn đem toàn bộ sức lực để thương yêu cái tên khả ái này, để y dần dần có thể tiếp thu hắn, thích hắn, nguyện ý cùng hắn sống chung, nhưng lại thành ra y xem hắn là người xấu mà sợ hắn.

Chính là những từ như vậy Minh Mị lại nói không nên lời, nguyên bản biểu đạt không phải là sở trường của hắn, hắn chỉ có thể mong muốn đối phương từ trong nụ hôn vừa rồi cảm nhận được thực tâm của hắn.

Thế nhưng Minh Mị đã quên mất một điều, biểu đạt không phải sở trường của hắn, nhưng lý giải cũng không phải là chuyện mà Bùi Thiên Huyền am hiểu a, cho nên trong 1 khoảng thời gian dài, trong lòng bọn họ vẫn như trước suy nghĩ bất đồng, tâm tư bất đồng, suy đoán cũng bất đồng nốt.

Minh Mị chỉ cần 1 loáng đã đem toàn bộ đồng củi bỏ thành những đoạn giống nhau, Bùi Thiên Huyền nhìn thấy đúng là đồ kị vô cùng, thế nhưng y chưa từng làm qua việc nặng, sao có thể so sánh với Minh Mị?

Vu Hương Hương cũng triệt để thôi không tìm cách bắt Bùi Thiên Huyền làm việc nữa, hắn nhận ra Bùi Thiên Huyền quá kém cỏi, thấy rằng Bùi Thiên Huyền suýt nữa gặp chuyện không may, đối phương đúng thật là được vận người chiều chuộng, là Vương gia đại nhân, thế nào lại giống hắn phải tự chiếu cố bản thân, tự bảo hộ mình?

Bị Minh Mị hung hăng trừng vài lần, Vu Hương Hương cũng có chút ủy khuất, hắn bắt quả là ý tưởng nhất thời, không ngờ vị Vương gia này lại tôn quý như vậy, động chạm nửa điểm cũng không được!

Mất thấy ân công luôn luôn ở chung quanh Bùi Thiên Huyền, Vu Hương Hương nhin không được có chút đồ kị Bùi Thiên Huyền, vì sao tên tiểu vương gia chỉ biết há mồm chờ cơm này lại được người người yêu thích như vậy? Bản thân cũng là vương tử như hắn, không chỉ bị thân nhân bức bách giả dạng làm nữ nhiều năm như vậy, ngay cả người mà mình thích cũng chẳng quan tâm đến hắn. Sự khác biệt thật sự là quá lớn!

Đến lúc trời chạng vạng, Bùi Thiên Huyền nghe trên người toàn thân là mùi mồ hôi liên nhú mảy, muốn sáng khoái mà tắm rửa, nhưng cũng biết “nhà” này cái gì cũng không có, huống chi, y bất quá cũng chỉ có 1 mình, đâu có nhiều đặc quyền như vậy?

Minh Mị chỉnh lý đồng cỏ khô, liếc mắt đã minh bạch Bùi Thiên Huyền đang suy nghĩ cái gì, liền chỉ vào sau nhà, nói với y: “Bên trái nhà có con sông nhỏ, cẩn thận một chút...”

Bùi Thiên Huyền vừa nghe đến sông, trong lòng tràn đầy không muốn, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận, liền không than một tiếng hướng về phía đó mà đi.

Sau nhà đúng là có con sông nhỏ, nước trong suốt làm cho Bùi Thiên Huyền kinh ngạc, mắt nhìn lại, dãy núi xanh tươi nhấp nhô, thì ra y hiện tại là ở một nơi thâm sơn cùng cốc, muốn chạy cũng là chuyện rất khó khăn?

Nhất thời nghĩ vậy, Bùi Thiên Huyền có chút cô đơn, chỉ có thể oán mình ham mê nữ sắc(*), bị Hương công chúa lừa gạt tình cảm, mới phải lưu lạc đến hoàn cảnh như vậy.

Minh Mị vẫn từ cửa sổ nhìn ra dòng sông phía sau nhà, thấy Bùi Thiên Huyền lộ ra biểu tình ưu thương, hắn cũng nhịn không được nắm chặt mép cửa, nếu như có thể làm tiểu tử kia bày ra nét mặt tươi cười khả ái giống như lần đầu gặp gỡ, bảo hắn làm cái gì hắn đều nguyện ý, hắn mang Bùi Thiên Huyền đi không phải muốn cướp đoạt dáng vẻ tươi cười của người nọ, chỉ là mong muốn y có thể vĩnh viễn chỉ cười với 1 mình hắn.

“Khụ khụ, ân công, người như vậy rất giống sắc lang nga!” Vu Hương Hương đi vào nhà thấy Minh Mị đứng trước cửa sổ, lại nhìn ngoài cửa sổ, đây rõ ràng là một bức mỹ nhân nhập dục đồ(1), liền nhịn không được trêu chọc mà cười rộ lên.

Minh Mị vẻ mặt vẻ lo lắng, không trả lời lại trêu đùa của Vu Hương Hương, lại lần nữa ngồi xuống thân, đem cây cỏ lót trải trên mặt đất.

“Ân công, người nếu thích Huyền thân vương như thế, đến nỗi không nên đem cũng đem hắn theo, hiện tại cứ để hắn hiểu lầm chúng ta sao?” Vu Hương Hương bưng mịch bồn, chu cái miệng nhỏ nhắn, “Tuy rằng ta không thêm để ý danh tiếng gì, để hiểu lầm cũng không sao, thế nhưng nếu vẫn như vậy thì...”

“Hiểu lầm? Cái gì hiểu lầm?” Minh Mị nghe xong lời này, rốt cục ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn về phía Vu Hương Hương.

Vu Hương Hương sững sốt, ân công đại nhân cư nhiên còn chưa có phát giác a? Huyền thân vương mỗi lần nhìn về phía bọn họ hai người, đều mang theo vẻ mặt ai oán, giống như là bị người hung hăng bỏ rơi vậy, hơn nữa đêm đó lúc dẫn hắn trốn đi, Bùi Thiên Huyền không phải nói rõ là tới bắt gian sao?

“Ách, người không cảm thấy Huyền thân vương vẫn cho là chúng ta 2 người có bí mật gì đó không thể cho ai biết sao? Ân công, ta là không thêm để ý, thế nhưng đối với người mà nói, không giải thích rõ ràng, đối phương sẽ không an tâm nga!” Vu Hương Hương cười cười, bưng mịch bồn đi ra khỏi phòng, lại liếc mắt nhìn Minh Mị trong phòng đang sưng sờ, chỉ có thể thở dài.

Xem ra, chính mình tựa hồ trong lúc vô tình đã trở thành cản trở của hai người. Có nên ly khai nơi này hay không? Thế nhưng, sau khi rời khỏi đây, hắn Vu Hương Hương còn có thể đi nơi nào đây?

Chú giải:

(*)Qt đại nhân thật là ra là nói em Huyền mê gái a, ta thề luôn a, nhưng ta thấy thế nó kỳ nên sửa thành vậy đó^^

(1) mỹ nhân nhập dục đồ: tranh mỹ nhân đang tắm^^

14. Chương 14

Bùi Thiên Huyền đứng ở giữa sông, nước chỉ đủ cao đến eo y.

Lạnh lẽo của nước sông cũng không cách nào ngăn y dờ ra xuất thần, đem tâm tư như để cách đó mấy dặm.

Y bắt đầu nhớ đến vương phủ của mình, nhớ mẫu hậu, nhớ cả hoàng huynh.

Lần trước đi Tây Khuyết, y cũng không có nhớ nhà nhiều như thế, bởi vì lần trước tới Tây Khuyết, trong lòng chứa một công chúa mỹ lệ, mà hiện tại, trái tim lại trống rỗng.

Công chúa không phải người thân, người kia cũng không phải, ở chính giữa bọn họ y bắt quá là ngu ngốc bị bọn họ lợi dụng.

“Ồ!” Một tiếng nước chảy, Bùi Thiên Huyền lập tức giật mình tỉnh giấc, vừa nhấc đầu, một trận bọt nước từ trên rơi xuống, hung hăng rơi vào ngay mặt của y.

“Phốc phốc...” Bùi Thiên Huyền thiếu chút nữa sặc vào cổ họng, hộc ra nước bị nuốt phải rồi lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía bờ, Vu Hương Hương ôm thủy bồn lạnh như băng nhìn chăm chăm y.

“A! Công chúa điện hạ...” Bùi Thiên Huyền mặt đỏ lên, vội vàng ngồi xổm xuống, ngực thầm nghĩ vị công chúa này thế nào lại không hề rụt rè, y cả người không mặc gì, nàng(*) cư nhiên cũng không thẹn ỉu gì?

“Tắm rửa mà bản thân như thế, chậm chạp quá!” Vu Hương Hương liếc mắt, giải khai y phục trên người, từng kiện từng kiện cởi ra vứt trên mặt đất.

“Công chúa điện hạ, tự trọng!” Bùi Thiên Huyền sợ đến bưng kín hai mắt, tuy rằng y đã từng có mộng tưởng cùng tiểu mỹ nhân phao uyên ương dục(1), thế nhưng y cùng công chúa còn chưa thành thân, huống hồ công chúa đã hoàn toàn theo một người nam nhân khác, làm sao có thể không biết liêm sỉ tại trước mặt Huyền thân vương y mà cởi áo tháo thắt lưng?

Vu Hương Hương không thẹn nhìn Bùi Thiên Huyền, thoát toàn bộ y phục, hấn cả người, liền nhảy vào trong nước, tự mình tẩy trừ thân thể, thỉnh thoảng đưa mắt lên nhìn về phía ngôi nhà, thấy Minh Mị đã biết điều mà thối lui, liền hé miệng nở nụ cười.

Bùi Thiên Huyền nuốt nước miếng một cái, tuy rằng bị Vu Hương Hương hành vi lớn mật mạnh mẽ làm cho y sợ hãi, nhưng luôn yêu thích mỹ sắc như Huyền thân vương thế nào lại có thể giống như Liễu Hạ Huệ(2), tuy rằng công chúa không nhất định là của mình, thế nhưng len lén nhìn, hấn là không có sao? Mà đây là công chúa tự mình đưa lên đến miệng a? Lúc này, coi như y thực sự đem công chúa ban cho, thì nam tử bình thường cũng phải có phản ứng a!

Trên mặt hơi nóng lên, Bùi Thiên Huyền buông lỏng tay ra, len lén nhìn về phía trước, công chúa bóng lưng quả thật là mỹ đắc không thể so sánh, làn da nhẵn nhụi trong suốt, tấm lưng trơn bóng trắng nõn, vòng eo thon nhỏ mảnh khảnh, nếu lúc này công chúa lại thêm ôn nhu ngoái đầu nhìn lại mà cười...

“A...” Bùi Thiên Huyền nhất thời lâm vào miên man suy nghĩ, máu dồn lên đầu, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Vu Hương Hương trước mặt, tuy rằng không rõ dụng ý của công chúa, nhưng quang cảnh này, chẳng lẽ là công chúa muốn hướng y nói 1 cách thật tình, nói cho y biết nàng thích chính là y Huyền thân vương? Quả nhiên nàng thích chính là y.

Vu Hương Hương tựa hồ cảm giác được phía sau có 1 ánh nhìn nóng dị thường, liền xoay người, Bùi Thiên Huyền chịu không nổi kích thích thoáng cái đã chìm vào trong nước, trên mặt nước toát ra một chuỗi bọt nước.

Trời ạ! Công chúa quay đầu lại ... Nàng cư nhiên thực sự quay đầu lại a! Bùi Thiên Huyền đem đầu chôn sâu trong nước, muốn dùng nước sông lạnh lẽo để làm lạnh thân thể đang phát nhiệt, trong óc tất cả đều là Vu Hương Hương đáng vẻ thướt tha, làm y không thể nào bình tâm được, trái lại càng dục hỏa đốt người, hận không thể lập tức đi tới đem công chúa ăn vào bụng.

Cũng được, chết dưới hoa, thành quỷ cũng phong lưu, coi như là bị Minh Mị mặt lạnh kia chém chết, Bùi Thiên Huyền cũng chấp nhận, ai bảo Bùi Thiên Huyền y thích mỹ nhân làm gì?

Nghĩ tới đây, Bùi Thiên Huyền lấy thêm can đảm, từ trong nước mạnh dạn trôi lên, có chút gan dạ hướng phía Vu Hương Hương bước tới một bước, “Công chúa! Ta!”

Cái miệng nhỏ nhắn cũng cong lên, mắt thấy có thể thượng công chúa, thế nhưng trước mặt Bùi Thiên Huyền bỗng nhiên xuất hiện một bàn chân, hung hăng đạp lên mặt y, đem y một lần nữa nhấn xuống nước.

Trên mặt nước lại nổi lên một 1 đồng bọt nước, Vu Hương Hương cả người nổi da gà, hận không thể cho Bùi Thiên Huyền thêm 2 cước nữa, rõ là thiên hạ đệ nhất hám gái, chưa từng thấy qua Huyền thân vương ngu ngốc như vậy!

Bùi Thiên Huyền một lần nữa rơi vào trong nước, ý nghĩ càng ong ong trong đầu, vừa rồi y đã thấy cái gì? Ngay lúc y bị nhấn xuống nước, tựa hồ thấy thân thể vị Hương Hương công chúa kia... Tựa hồ... Rất bằng phẳng? Hơn nữa... Công chúa dĩ nhiên còn có cái kia a?

“Oa!” Bùi Thiên Huyền vội vàng ngoi lên, nhẹ nhàng xoa mắt, mắt vừa mở ra, đứng ở trước mặt y, chính là “Công chúa” diện hạ nhưng lại đầy đủ đặc điểm nam tính...

“Người... Người rốt cuộc là ai?” Chỉ vào công chúa, Bùi Thiên Huyền đầu lưỡi run lên, nói không rõ.

Vu Hương Hương vung tóc, cười cười, “Ta là Vu Hương Hương a, diện hạ, người nhanh như vậy đã đem Hương Hương quên mất rồi sao?”

“Người gạt người! Người là một nam tử, thế nào có thể là công chúa?” Bùi Thiên Huyền ngón tay cũng run lên, trước mặt là người có dung mạo mà mình thích trước đây, thế nhưng lúc này xem ra cũng không còn thấy mềm mại đáng yêu như vậy nữa, trái lại càng giống tuần tú thiếu niên.

“Thật thương tâm nga, khi phát hiện Hương Hương không phải nữ nhi diện hạ liền ghét bỏ a?” Vu Hương Hương cố ý làm ra khuôn mặt u sầu, một mặt tới gần Bùi Thiên Huyền, Bùi Thiên Huyền sợ đến mức từng bước một thối lui về sau, “Người đừng tới đây!”

“Ha hã, cho nên mới nói các người chỉ nhìn bề ngoài thôi, cũng không phải là cái thứ tốt lành gì.” Vu Hương Hương nguyên bản chỉ là muốn trêu đùa Bùi Thiên Huyền, thế nhưng thấy Bùi Thiên Huyền lại bài xích cùng chán ghét rõ ràng như thế, hắn nghĩ có chút khó chịu, tựa như thấy người nọ khi biết việc này sẽ có biểu tình như vậy.

“Chúng ta Tây Khuyết cho tới nay có một quy củ, hoàng tử chỉ có thể có bốn người, đã có bốn hoàng tử nếu lại sinh hạ sẽ bị xử tử. Mẫu phi chỉ có ta là hài tử, cho nên nàng thương tiếc không muốn ta chết, liền để ta làm công chúa nhiều năm như vậy. Điện hạ nếu như thật ghét ta như vậy, không cần ngại cứ hướng phụ hoàng và hoàng huynh ta mà mật báo, để cho bọn họ bắt ta về!” Khóe môi dần ra dáng tươi cười diễm lệ, nhưng cười đến vô cùng bi thương.

Vu Hương Hương kỳ thực tuyệt không thích giả trang nữ tử, mẫu phi chết vì bệnh, hắn vốn không hề lo lắng việc vạch trần thân phận đối trá này, thế nhưng nhưng là bởi vì người kia cho nên mới chần chừ việc bại lộ thân phận nam nhân, hay là sợ hắn cũng sẽ như Bùi Thiên Huyền, lộ ra biểu tình chán ghét.

“Ta sẽ không nói... Ta chỉ là có điểm... Có điểm quá mức kinh ngạc, bởi vì ta vẫn nghĩ người là nữ tử, cho nên mới muốn lập người làm phi, nhưng người cũng là một nam tử!” Bùi Thiên Huyền có chút đồng tình với cảnh ngộ của Vu Hương Hương, đều là hoàng tử, nhưng tình cảnh lại bất đồng như thế, vẫn sống trong điều kiện tốt, vẫn được sủng ái, nhưng hiện tại y tựa hồ cũng không có tư cách an ủi Vu Hương Hương, cho nên Bùi Thiên Huyền cũng vô pháp nói được gì nữa.

“Nói nhảm...” Vu Hương Hương tà ác cười, nhìn chăm chăm vào Bùi Thiên Huyền, Bùi Thiên Huyền đang ấp úng, “Bởi vì là nam tử, cho nên diện hạ sẽ không muốn ta phải không?”

“Không... Ta, ta thích chính là nữ nhân, đương nhiên, ta cũng rất thích công chúa người, chỉ là, người đã là nam tử, chúng ta đây cũng chỉ có thể là bằng hữu a...” Bùi Thiên Huyền chỉ biết thỉnh thoảng nọt hoàng thái hậu cùng Đông Ly vương, thế nhưng cách đối người thì rõ ràng là y không có kinh nghiệm, một câu nói nhưng càng làm Vu Hương Hương tức giận.

Đúng vậy, tất cả mọi người đều biết, nam nhân không thể thích nam nhân, thế nhưng hắn Vu Hương Hương hết lần này tới lần khác thích thượng một người đều là nam tử, mà chính ân công lúc đó chẳng phải toàn tâm toàn ý đều vì kẻ kia đó sao? Thế nhưng Bùi Thiên Huyền lại nói y không thích nam tử, 1 câu nói đã đem tâm của ân công mà nghiền nát.

Vu Hương Hương đem mắt hướng về phía cửa sổ, hắn tựa hồ có thể thấy bóng người dựa vào ở nơi đó hiện tại là chán chường đến thế nào, Bùi Thiên Huyền chỉ một câu nói, đã làm tâm của hai người bị thương, tiểu tử này, càng ngày càng không vừa mắt!

“Huyền thân vương thật đúng là không biết xấu hổ, cũng không biết một đêm kia là ai cùng nam nhân phóng túng a, âm thanh lớn như vậy, đến ngày thứ hai còn không thể xuống giường.” Ngực cảm tức, Vu Hương Hương liền dùng lời nói lạnh nhạt mà châm chọc, lời nói sắc bén đâm thật sâu vào lòng Bùi Thiên Huyền, làm Bùi Thiên Huyền mặt nhất thời trắng xanh.

“Người... Người... Người làm sao mà biết được?” Bùi Thiên Huyền thiếu chút nữa là nhũn cả người một lần nữa ngã vào trong nước, chuyện tình đêm kia chính là điều gút mắc trong lòng y, thế nào cũng gỡ không ra, thế nhưng cái gút mắc này bỗng nhiên bị người kia cường ngạnh mà bứt ra, khiến y làm sao không sợ hãi?

Vu Hương Hương vốn định tiếp tục đùa cợt Bùi Thiên Huyền, thế nhưng nhìn Huyền thân vương sắc mặt đột nhiên thay đổi, muốn nói gì đều vướng lại, ngực phiền não mình nhất thời hồ đồ, mồm mép nhanh lẹ, không bận tâm cảm thụ của người khác.

“Ta, ta chỉ là...” Vu Hương Hương cũng không biết làm sao trả lời, chỉ có thể nghĩ, Bùi Thiên Huyền cho dù là người bình thường, nên chuyện một đêm kia đối với y mà nói, phỏng chừng cũng là gút mắc, thế nhưng hẳn lại muốn đem gút mắc đó ra để pha trò, cái này thật là gặp rắc rối a!

Bùi Thiên Huyền không đợi hẳn trả lời, lập tức từ trong nước đi ra, lấy y phục, cũng không quay đầu lại mà chạy trốn chết.

Lệ ury khuất theo gương mặt chảy xuống, y không biết mình còn có thể dùng mặt mũi nào mà đối diện với Vu Hương Hương.

Y không thích nam tử, thế nhưng lại cùng nam nhân làm loại chuyện này, hơn nữa đã làm rồi, trong lòng lại vẫn nhớ không quên... Y chẳng lẽ thực sự điên rồi sao? Là bị bệnh sao?

Bùi Thiên Huyền một bên mặc y phục, một bên chạy về phía rừng cây, Minh Mị lập tức từ trong nhà đi ra, theo phía sau y, trước khi đi còn không ngừng trừng mắt liếc Vu Hương Hương.

Chờ lúc hai người đều đi, Vu Hương Hương thở dài, mình thực sự làm cho người ghét như vậy sao? Hẳn mạnh mẽ tự sát vào mồm, đến ngay cả chính hắn đều thường xuyên tự khinh bỉ bản thân, không cần phải nói người khác, xem ra cũng khó trách người kia không thích hắn, tất cả đều là do chính bản thân mình không tốt.

Chú giải:

(*) Em Huyền vẫn chưa biết a.=!

(1) phao uyên ương dục: nói trắng ra là cùng nhau tằm a.

(2) Liễu Hạ Huệ: fan đam mỹ chắc cũng biết bác này nhĩ^^, ý là nói thấy nữ sắc mà không nhìn giống bác Huệ đó còn em Huyền thì ngược lại a^^

Tội em Hương quá.=! sao số em nó khổ thế chứ, hy vọng đến cuối truyện em Hương sẽ được hạnh phúc.=!. Lần này xem ra là em Huyền shock lắm đây.=!, không biết Mị ca sẽ đổ kiểu nào đây.=! Haiz...! Ta mệt cái cặp này nga.=!

15. Chương 15

Bùi Thiên Huyền cũng không biết chính mình đang đi nơi nào, y chỉ có thể hướng phía trước mà chạy, hai bên đường cỏ dại và những cành cây nhỏ làm trầy làn da non nớt mịn màng của y, lưu lại những vết máu rất nhỏ.

Thế nhưng Bùi Thiên Huyền vẫn bất chấp thân thể đau nhức, mặt y nóng hổi, trong lòng cũng rầu rĩ rất khó chịu, kỳ thực chính y cũng không biết vì sao nghe Vu Hương Hương nói như vậy liền chạy trốn chết, có thể là bởi vì Vu Hương Hương là người ngoài nên khi nói, tựa như là hung hăng vạch trần mặt nạ của y, như xé đi y phục trên người y, làm y xấu hổ vô cùng.

Minh Mị vẫn theo sau Bùi Thiên Huyền, nhưng cũng không ngăn cản y ở trong rừng cây chạy loạn.

Vừa rồi bọn họ nói chuyện, Minh Mị cũng đã nghe thấy hết, lúc nghe Bùi Thiên Huyền nói y thích nữ nhân, Minh Mị trong lòng như bị hung hăng xé nát, đau nhức vô cùng!

Hắn là sát thủ, từ nhỏ bị huấn luyện tàn khốc mà lớn lên, hắn từ lâu quên đi cái gì là đau xót, cũng như lần này bị Cung Mặc Dao cắt đứt xương bả vai, hắn cũng vẫn không có than một tiếng đau đớn nào.

Thân thể đau nhức, Minh Mị từ lâu đã không còn cảm giác, thế nhưng đau nhức trong lòng này, làm hắn vô pháp hít thở.

Nhớ lại ngay từ đầu, Bùi Thiên Huyền thích chính là hắn lúc giả dạng làm nữ tử, mà một đêm kia cùng hắn mây mưa phồng chùng cũng là do được gì đó của Vu Hương Hương, Bùi Thiên Huyền cho tới bây giờ không hề nói y thích nam tử, chỉ hắn có tâm mà thôi, đem y từ vương phủ mang đi, nhưng không bận tâm đến cảm thụ của đối phương, nguyên lai người Bùi Thiên Huyền cần vẫn không phải là hắn.

“A!” Một tiếng thét kinh hãi, đem Minh Mị tâm tư đang ở trên chín tầng mây kéo xuống.

Minh Mị ngừng cước bộ, trốn phía sau một cây đại thụ lớn, len lén nhìn về phía trước, chỉ thấy Bùi Thiên Huyền té ngã, ngồi dưới đất, ôm cái chân đang chảy đầy máu, trong mắt người nọ cũng hàm chứa đầy nước, chắc sẽ khóc lớn một hồi.

Chỉ là, hắn nhất thời bất ngờ, Bùi Thiên Huyền lúc này đây lại yên lặng không khóc, y chỉ là ngơ ngác nhìn cái chân bị thương, liều mạng đem nước mắt ở trên viền mắt kiềm lại, bởi vì y khóc cũng sẽ không có người nào quan tâm y, một ngày ly khai kinh đô, ly khai sự sủng ái của mẫu hậu và hoàng huynh, y trở thành cái gì cũng không phải.

Mũi cay cay, Bùi Thiên Huyền chỉ có thể nhỏ giọng khóc nức nở, mong muốn trở lại vương phủ của mình, trở lại bên cạnh thân nhân, e rằng bọn họ sẽ lại hung dữ với y nhưng vậy cũng tốt.

Bên tai truyền đến thanh âm một trận gió, trước mắt thoáng qua 1 bóng đen, Bùi Thiên Huyền chậm rãi ngẩng đầu, đối diện gương mặt lạnh lẽo của Minh Mị, chỉ là ánh mắt yếu ớt thâm thúy tản ra tia nhìn đầy thương tiếc.

Minh Mị đi tới bên cạnh Bùi Thiên Huyền, quỳ 1 gối, giơ lên mắt cá chân của Bùi Thiên Huyền, nhìn máu chảy không ngừng ở nơi đó, Minh Mị đau lòng nhũn mảy, sau đó lập tức xé y phục của mình, cẩn cẩn dục dục thay Bùi Thiên Huyền xử lý vết thương.

Bùi Thiên Huyền không rõ người trước mặt vì sao lúc này lại đối với y có biết bao nhiêu cẩn thận tỉ mỉ, y bất quá là tình địch của hắn, lại còn có thể chỉ là đối tượng để hắn tùy ý đùa bỡn, thế nhưng bàn tay Minh Mị lại ấm áp như vậy, độ ấm từ lòng bàn chân lạnh lẽo bắt đầu truyền đến, làm Bùi Thiên Huyền càng muốn khóc lớn lên.

Bùi Thiên Huyền cắn môi dưới, nước mắt làm mờ tầm nhìn, rốt cục từ viền mắt vỡ ra, một giọt rơi xuống, rơi trên mu bàn tay y.

Minh Mị vừa đem cái chân thụ thương kia băng bó hảo, ngẩng đầu thấy Bùi Thiên Huyền đang khóc sụt sùi, cũng không biết y vì sao mà khóc, liền nghĩ rằng bởi vì hắn động tác thô lỗ nên y bị lộn đau.

“Huyền nhi, đừng khóc...” Minh Mị ôm chặt thân thể nhỏ nhắn xinh xắn(*) của Bùi Thiên Huyền, ở bên tai Bùi Thiên Huyền ôn nhu an ủi, “Đừng khóc, ta sau này không bao giờ ... làm người thụ thương nữa...”

Bùi Thiên Huyền chấn động thân thể, người này phát ra thanh âm, vì sao nghe lại giống Hương Hương công chúa như vậy? Chính y còn tưởng rằng Vu Hương Hương vốn ôn nhu tới Đông Ly mới lộ ra bản tính, thế nhưng vì sao Minh Mị này, thanh âm khi trở nên ôn nhu lại quen thuộc như vậy? Y lúc đó bất tri bất giác bị sự ôn nhu này hấp dẫn, cho nên sau này phát hiện Vu Hương Hương như thế nên mới thất vọng đến cực điểm.

Nhưng người này đối với y ôn nhu làm cái gì? Hắn không phải là càng nên trông chừng Vu Hương Hương sao? Nếu như để Vu Hương Hương biết, nhất định lại muốn đối với y châm chọc khiêu khích, nói y cùng nam nhân phóng túng này kia.

Nghĩ tới đây, Bùi Thiên Huyền lập tức đẩy Minh Mị ra, nghiêm mặt, lạnh lùng nói rằng: “Bản vương không cần người quân! Người trở lại chiếu cố công chúa đi!”

“Hương Hương?” Minh Mị vẻ mặt mờ mịt, việc đó và Hương Hương thì có quan hệ gì a? Nếu nói chiếu cố, thì ở trước mắt vị được nuông chiều từ bé Huyền thân vương này không phải càng cần phải chiếu cố sao?

“Ân! Hương hương!” Bùi Thiên Huyền trong lòng có 1 cổ nộ khí vô danh, Hương Hương, Hương Hương, cái tên này gọi ra muốn có bao nhiêu ám muội liền có bấy nhiêu, ngay cả y ở trước mặt công chúa điện hạ là hôn phu chính thức cũng không dám tùy ý gọi tên công chúa, mà tên Minh Mị này cư nhiên mở miệng là gọi Hương Hương, hai người quả nhiên có quan hệ không tầm thường!

Vô cùng căm tức, Bùi Thiên Huyền nhặt hòn đá từ dưới đất hướng Minh Mị mà đánh, “Cổn! Bản vương không cần sự thương hại của ngươi! Các ngươi muốn đem bản vương ra để áp chế hoàng huynh, bản vương nói thế nào cũng sẽ không cho các ngươi thực hiện được đâu!”

Minh Mị tránh né hòn đá vừa định giải thích, nhưng thấy Bùi Thiên Huyền đứng lên, kéo cái chân bị thương, hướng phía trong rừng mà chạy.

Bị thương ở chân căn bản là vô pháp chống đỡ thân thể, một trận đau đớn truyền đến, Bùi Thiên Huyền mặt nhất thời trắng bệch, thân thể cũng lung lay ngã xuống.

Minh Mị lập tức xông đến, đem người gần như cùng với mặt đất hôn mê, ôm vào trong lòng.

Mà Bùi Thiên Huyền vừa nghe trên người có 1 cổ mùi vị quen thuộc liền dùng sức mà từ chối để đứng lên, quật cường giống như 1 con ngựa non mới sinh, không muốn để Minh Mị tới gần, một ngày gần kề Minh Mị, Bùi Thiên Huyền nghĩ mình càng trở nên không giống chính mình, cũng áp chế không được tâm nhảy loạn lên.

Không thể như thế này...Y sẽ không thích thương tên hỗn đản này! Bùi Thiên Huyền tự nói với mình, tên hỗn đản này là một nam tử, lại là người của Vu Hương Hương, y tuyệt đối không thể thích hắn, bằng không y cũng không có mặt mũi nào mà đối diện mẫu hậu đang muốn có cháu rồng.

“Huyền nhi! Huyền nhi!” Minh Mị ôm chặt Bùi Thiên Huyền, cũng không dám xuất khí lực quá lớn mà làm bị thương người trong lòng, chỉ có thể liên tục gọi tên người kia, mong muốn y có thể trấn tĩnh lại.

Thế nhưng nghe Minh Mị gọi tên, Bùi Thiên Huyền càng giận đỏ mặt, giãy dụa thân thể, “Câm miệng! Ai cho phép ngươi tùy tiện gọi tục danh bản vương? Ngươi là đồ bất cóc nông cuồng! Ngươi là đồ *** tặc hủy sự thuần khiết của người khác! Sớm muộn gì ta cũng sẽ xin hoàng huynh đem ngươi lăng trì! Xử trảm toàn gia tịch thu tài sản...”

Minh Mị không thể chịu đựng được Bùi Thiên Huyền không kiêng nể gì mà nhục mạ, một đường nâng lên cầm y lên, nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn ác độc kia một ngụm cắn xuống, đem những lời nguyên rửa độc ác của Bùi Thiên Huyền đều dồn xuống cổ họng y.

“Ngô... Dừng...” Bùi Thiên Huyền thế nào cũng trốn không thoát sự kiềm kẹp của Minh Mị, trái lại bị người kia một lần nữa tùy ý cướp đoạt hơi thở, 2 chân đang giãy dụa như nhũn ra, không có khí lực.

Lẽ nào y lại muốn bị người khác vũ nhục? Lẽ nào người này lại thích đùa bỡn thân thể y như thế?

Bùi Thiên Huyền giận mình vô dụng, ngày trước hoàng huynh muốn y tập võ, thế nhưng do ham chơi y căn bản là không hề để ở trong lòng, luôn luôn đem sự phụ thuộc hết người này đến người khác, hiện tại, lúc này Bùi Thiên Huyền mới phát giác tập võ đối với y có bao nhiêu điều tốt, chỉ ít sẽ không dễ dàng bị người đặt dưới thân tùy ý vũ nhục như vậy.

Nước mắt ủy khuất một lần lại chảy ra, hai mắt trở nên đỏ bừng, ngay lúc Bùi Thiên Huyền hầu như muốn buông tha chống cự, Minh Mị đứng lúc ngừng lại động tác, buông cái lưỡi Bùi Thiên Huyền ra, không có tiếp tục làm việc gì đó như Bùi Thiên Huyền suy nghĩ, trái lại như là đối đãi với trân bảo đem Bùi Thiên Huyền gắt gao ôm vào lòng.

“Huyền nhi, ta biết ngươi không thích, cho nên...” Minh Mị hôn nhẹ lên trán Bùi Thiên Huyền, một mặt tiếp tục thấp giọng nói rằng: “Chỉ cần ngươi không muốn, ta sẽ không miễn cưỡng ngươi, ta chỉ hy vọng ngươi có thể ở lại bên cạnh ta...”

“Ân?” Bùi Thiên Huyền trở nên hồ đồ, lẽ nào *** tặc hái hoa cũng sẽ ôn nhu cẩn thận tỉ mỉ như thế? Còn nói cái gì sẽ không miễn cưỡng y, chỉ hy vọng chính giữ y ở bên người này nọ... Thế nhưng bên người hắn

không phải đã có Vu Hương Hương sao?

“Không, đừng như vậy...” Bùi Thiên Huyền nghiêng mặt đi, Minh Mị vẫn làm tâm y loạn như có ma, tham luyến sự ôn nhu này, nhưng càng ôn nhu thì lại càng bén nhọn, hung hăng đâm vào lòng y, bởi vì ... sự ôn nhu cũng không phải chỉ thuộc về y Bùi Thiên Huyền, “Công chúa, công chúa sẽ thấy...”

“Hương Hương?” Minh Mị nghi hoặc, hẳn không rõ mình thích Bùi Thiên Huyền cùng với Vu Hương Hương có quan hệ gì, “Hương Hương làm sao? Coi như là thấy thì sao?”

“Người đúng là ngu ngốc!” Bùi Thiên Huyền bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt lóe nộ khí, “Nếu như để công chúa thấy người cùng ta như vậy, hẳn sẽ thương tâm a!”

Tuy rằng đã biết Vu Hương Hương cũng không phải là hồng nhan mình tha thiết ước mơ, nhưng bởi vì đáng dấp khổ sở động nhân kia, Bùi Thiên Huyền cũng không nỡ để Vu Hương Hương thương tổn, nếu như Vu Hương Hương thực sự thích Minh Mị, Minh Mị lại phản bội hẳn, vậy thì Bùi Thiên Huyền cũng sẽ không tha thứ cho Minh Mị.

“Ngu ngốc là người mới đúng!” Minh Mị bỗng nhiên nở nụ cười, hiện tại hẳn mới biết được, Hương Hương nói không sai, tiểu tử này thực sự đối với hai người bọn họ có điều hiểu lầm, cho nên mới luôn luôn giận dỗi.

“Vậy nếu như Hương Hương sẽ không thương tâm, người sẽ tiếp nhận ta?” Minh Mị nguyên bản gương mặt vốn lạnh lùng nghiêm nghị lại hiện ra dáng tươi cười nhàn nhạt, trong lúc nhất thời làm Bùi Thiên Huyền sững sờ, nguyên lai người này cũng biết cười, hơn nữa cười rõ lên cũng rất đẹp...

“Oa!” Thừa dịp Bùi Thiên Huyền đang sững sờ, Minh Mị một tay ôm y lên, cũng không quản Bùi Thiên Huyền hô to gọi nhỏ, tại trong lòng hẳn gây dấy loạn xôn, “Bỏ ta xuống! Mau bỏ ta xuống!”

Bùi Thiên Huyền xấu hổ đỏ mặt, đường đường là Vương gia cư nhiên để cho người khác ôm ngang thất lưng như thế, giống như một nữ tử, làm y rất không thích ứng, nhưng Minh Mị lại không để ý tới, gương mặt lạnh lùng phân minh, ngũ quan tuấn tú anh khí làm cho Bùi Thiên Huyền nhìn thấy trong tim liền nảy lên.

Bùi Thiên Huyền ôm ngực, y tuyệt đối là có bệnh a, cư nhiên nhìn nam tử tim cũng có thể đập nhanh, y không phải luôn luôn chỉ thích mỹ nhân sao?

Chú giải:

(*) Cái này thật sự là do Qt đại nhân ghi như vậy nhá

16. Chương 16

Sắc trời dần dần tối, phía trước đường đi cũng từ từ trở nên thấy không rõ, Minh Mị chậm lại tốc độ, mất khí lực rất lớn mới tìm được đường ra.

Chờ đi tới bìa rừng, Bùi Thiên Huyền cũng đã không còn khí lực tiếp tục làm âm ỉ, nằm trong lòng Minh Mị, chỉ là trên mặt lộ ra biểu tình không cam lòng, cùng một tia hơi đỏ ửng.

Dưới chân đích đau đớn tựa hồ giảm không ít, vừa nghĩ đến Minh Mị cẩn thận giúp y băng bó vết thương, Bùi Thiên Huyền tim liền mãnh liệt nảy lên, người kia thực sự rất ôn nhu... Tay hẳn, cùng với tay mẫu hậu trong quá khứ thường đặt trên trán y rất giống nhau vô cùng ấm áp, chỉ là từ khi phong vương xuất cung, y cũng đã lâu không có cùng mẫu hậu gần kề làm nũng như thế.

Tất cả cũng đều do 1 câu nói của hoàng huynh, hẳn nói, Huyền nhi, người đã là một người lớn rồi.

Thế nhưng đã lớn thì không thể làm nũng sao? Y thỉnh thoảng vẫn cùng hoàng huynh, mẫu hậu thậm chí là đối Lạc tể tướng mà làm nũng a, bọn họ đều khuyên bảo y, nói y đã trưởng thành, không nên giống một hài tử.

Kỳ thực y bất quá là rất tích cực, cho nên mong muốn bọn họ vẫn đem mình xem là hài tử mà cưng ái, đem toàn bộ chú ý đều đặt trên người y mà thôi.

Nếu như ở trước mặt Minh Mị làm nũng, hẳn sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ nghĩ mình ấu trĩ sao? Bùi Thiên Huyền một mặt nghĩ, một mặt nhìn không được nắm chặt áo Minh Mị.

Minh Mị cảm giác được trước ngực mình căng thẳng, cúi đầu nhìn xuống, đối diện 1 đôi mắt to linh động, ngập nước nhìn mình, như sợ Minh Mị đem y bỏ lại vậy.

Đáng chết! Cái loại biểu tình tội nghiệp này!

Minh Mị cảm giác mặt mình có điểm nóng lên, càng không dám nhìn Bùi Thiên Huyền nữa, vừa nhìn thấy bộ dáng này của Bùi Thiên Huyền, liền hận không thể thu hồi lời vừa nói, lập tức đem y từ đầu tới chân ra ăn sạch sẽ!

Để không phát sinh bất luận ý định tà ác gì, Minh Mị bất tri bất giác đi nhanh hơn, rốt cục trước khi trời hoàn toàn tối đã về tới nhà.

Trong phòng không có đốt đèn, tối như mực, làm hai người đều nghi hoặc, Minh Mị đẩy cửa phòng kêu một tiếng “Hương Hương?”

Trong phòng không ai đáp lại, vì vậy Bùi Thiên Huyền cũng không tự chủ được hô hoán gọi tên Vu Hương Hương, thế nhưng, thủy chung vẫn không ai trả lời.

“Không đúng!” Minh Mị đứng ở cửa, trầm mặc một lát, lập tức ôm Bùi Thiên Huyền xoay người bỏ chạy.

Trong phòng, có mùi lạ, tựa hồ có người nào đó đã xông vào! Nếu như chỉ là 1 mình Minh Mị, hẳn sẽ không quan tâm trong nhà có mai phục gì, thế nhưng nếu thêm một người trời gà không chặt lại bị thương như Bùi Thiên Huyền, hẳn rất khó bảo đảm Bùi Thiên Huyền sẽ không lại bị thương.

Có thể, Đông Ly vương cho truy binh tới bắt bọn họ, nếu một khi bị bắt, hẳn cũng sẽ không còn được gặp lại Bùi Thiên Huyền nữa.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Hương hương công chúa đâu?” Bùi Thiên Huyền túm lấy áo Minh Mị, lo lắng đích hỏi.

Minh Mị nhanh tay bịt miệng của y, phi thân lên một cây đại thụ lớn, núp vào đám lá xanh.

Xa xa nhìn xuống, mấy người hắc y nhân từ trong phòng bọn chui ra, nhìn lẫn nhau, lập tức hướng phía ngược lại thoát đi.

Trong đó có một người hướng phía hai người hiện tại đang ẩn thân mà chạy vội đến.

Bùi Thiên Huyền bị Minh Mị gắt gao bịt miệng, mắt hé ra nhìn hắc y nhân dưới tàng cây, lòng tràn đầy vui mừng, nhất định là hoàng huynh phái tới tìm y!

Y sống chết giãy dụa, thế nhưng khí lực quá nhỏ, căn bản không thể địch lại lực ở tay Minh Mị.

Minh Mị nhưng không nghĩ đó là Đông Ly thị vệ do Bùi Thánh Ngữ phái tới, từ trang phục đến động tác của mấy hắc y nhân mà nói, bọn họ không giống như là thị vệ cấm quân được huấn luyện, càng giống sát thủ như hẳn từ nhỏ khổ luyện hơn!

“Ngô...” Bùi Thiên Huyền dùng sức muốn phát ra âm thanh, Minh Mị chỉ có thể điểm thủy huyết của y, lúc y mơ màng ngủ liền buông Bùi Thiên Huyền ra, len lén xuống dưới tàng cây.

Hắc y nhân đang ở chung quanh quan sát, bỗng nhiên nghe lá cây xào xạc, lập tức ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy trên cây có một người, đầu cúi xuống!

Hắn đang muốn phi thân tới nhìn cho rõ, lại bị một đạo băng lãnh hàn quang mê hoặc hai mắt, liền cảm thấy trên cổ chảy ra dịch thể ẩm áp, phát ra mùi tanh.

“Ách...” Hắc y nhân ôm cổ, chậm rãi ngã xuống đất, cũng không phát ra bất luận thanh âm gì.

Minh Mị thu hồi độc kiếm, một lần nữa nhảy lên cây, ôm Bùi Thiên Huyền, vận khí thi triển tuyệt diệu khinh công, đạp cành cây bay vọt đi...

Ngoài phòng tiếng sấm vang trời cùng tiếng mưa rơi tí tách, mang đến 1 trận lạnh lẽo.

Bùi Thiên Huyền mơ màng giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra, thấy một ánh lửa ấm áp, mơ mơ hồ hồ.

Chỉ là trên người lạnh lẽo, lạnh đến nỗi Bùi Thiên Huyền đánh một cái hắt xì, “A khúu!”

“Tỉnh?” Minh Mị bên cạnh, vẫn giống lần trước, dùng thanh âm bình tĩnh mà bằng lãnh ân cần thăm hỏi.

“Nơi này là chỗ nào?” Bùi Thiên Huyền nhìn quanh bốn phía, sầm sét đem hình dáng tượng phật chiếu rõ, lộ ra nét mặt đáng sợ, đến nỗi Bùi Thiên Huyền sợ run cả người.

“Sơn thần miếu!” Minh Mị một bên trả lời, một bên cởi y phục hướng phía Bùi Thiên Huyền đi tới, Bùi Thiên Huyền nhất thời khản trương lùi ra sau, gắt gao theo dõi hẩn, “Người, người muốn làm gì?”

Minh Mị vẫn chưa giải thích, cởi xuống áo ngắn màu trắng khoát lên người Bùi Thiên Huyền, hẩn để trần nửa thân trên một lần nữa ngồi trở lại bên cạnh đồng lửa.

Bùi Thiên Huyền giờ mới phát hiện, trên người đã sớm có áo khoác, mà hiện tại, Minh Mị trên cơ bản là toàn bộ y phục đều ở trên người y, thế nhưng y lại hoài nghi người nọ rắp tâm làm gì đó.

Trong lòng có chút hổ thẹn, Bùi Thiên Huyền len lén liếc mắt nhìn Minh Mị.

Ánh lửa làm cho gương mặt người nọ nguyên bản bằng lãnh phản phản ra tia nhu hòa, dáng người mạnh mẽ, lồng ngực rắn chắc, đều làm cho Bùi Thiên Huyền vô cùng ước ao, chỉ là trên người đầy vết thương to nhỏ, nhìn cũng khiến người sợ hãi.

Bờ vai của hẩn đang quần lụa trắng, nhìn gần thì đúng là vết thương mới, máu đã thấm ra bằng bên ngoài vết thương, Bùi Thiên Huyền nhấp miệng, người này chẳng lẽ cũng không thấy đau nhức sao? Hay là hẩn căn bản đã quen bị thương?

“Hắc y nhân đó rốt cuộc là ai? Còn Hương Hương hẩn không đáng lo sao?” Bùi Thiên Huyền thấp giọng hỏi, tuy rằng vừa bỏ lỡ bọn thị vệ của hoàng huynh, nhưng y hiện tại theo Minh Mị trải qua những chuyện như thế cũng thật kích thích a, cũng rất thú vị, chỉ là hy vọng hoàng huynh không làm khó công chúa điện hạ.

Nếu để hoàng huynh biết Vu Hương Hương là nam tử, Vu Hương Hương có thể bị bắt về nước hay không, sau đó bị phụ vương hẩn...

“Hương Hương không có bị bọn họ bắt được! Hẩn là chính là đã đi trước rồi, người yên tâm đi!” Minh Mị nguyên bản cũng rất sốt ruột vì Vu Hương Hương, thế nhưng vừa rồi khi thu thập xong cái đám hắc y nhân đó, hẩn lại lần nữa trở về phòng, không phát hiện Vu Hương Hương, nhưng hẩn thấy thư tự tay Vu Hương Hương viết, nói rằng muốn du sơn ngoạn thủy bước chân vào giang hồ.

Lúc đó Minh Mị thực sự thở phào nhẹ nhõm, mối tai họa phiền phức này cuối cùng cũng đi rồi! Nhưng đúng là may mắn, may là Vu Hương Hương đã đi trước, nếu như để Vu Hương Hương gặp phải đám hắc y nhân đó mà bị thương tổn gì, Minh Mị có thể sẽ áy náy cả đời.

“Đi? Vì sao?” Bùi Thiên Huyền mò đến bên người Minh Mị, ôm gối, vẻ mặt lo lắng, hé miệng hỏi: “Có phải bởi vì ta... Ta... Ta có phải đã đem đến cho các người thêm phiền phức hay không?”

Có phải Vu Hương Hương cho rằng y cùng Minh Mị có quan hệ gì đó, cho nên mới tức giận rời nhà trốn đi? Minh sao lại đột nhiên trở thành chướng ngại vật trong tình cảm giữa hai người bọn họ?

“Nếu như, người rất thích hẩn, vậy đem hẩn đưa trở về, không cần phải quan tâm ta, ta sẽ thành thật quay về kinh đô, sau đó xin hoàng huynh thành toàn cho các người, thả các người đi...” Bùi Thiên Huyền rất nghiêm túc nói, thế nhưng tay bắt tri bắt giác đã nắm lại, trong lòng vô cùng đau xót, làm y không thể ngẩng đầu lên, không dám nhìn vào mắt Minh Mị.

Minh Mị rõ ràng là đang ngó ra, rốt cuộc là hẩn biểu đạt không rõ ràng, hay tiểu tử này thực sự vô cùng trì độn? Rõ ràng như thế, y cứ nhiên còn tưởng rằng người hẩn thích chính là Vu Hương Hương?

Bàn tay to lớn hướng về phía cái cổ của Bùi Thiên Huyền, một tay túm lấy y như là con mèo nhỏ mà xách lên, Minh Mị lòng tràn đầy cảm tức đang muốn hướng cái người khởi xướng này mà bùng nổ, thế nhưng nhìn thấy Bùi Thiên Huyền hai mắt hồng lên, tâm chính là lại mềm đi.

“Vì sao khóc?” Buông Bùi Thiên Huyền ra, thay y lau đi nước mắt lưng tròng ở khóe mắt, nước mắt dính tại ngón trỏ của Minh Mị, hần ngơ ngác nhìn nửa ngày, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên môi, đưa chất lỏng đó vào trong miệng.

Thật sự đau khổ, y rơi nước mắt, có phải là đang đau khổ hay không?

Minh Mị ngẩng đầu, Bùi Thiên Huyền đỏ mặt, mờ mịt tránh né ánh mắt Minh Mị.

“Ta không biết... Ta khó chịu, cảm thấy muốn khóc...”

Muốn khóc, bởi vì trong lòng đau, vừa nghĩ đến Minh Mị cùng với Vu Hương Hương, tâm y liền đau đớn.

Trước đây, y rõ ràng thích Hương Hương như vậy, thế nhưng hiện tại, tựa hồ cũng không phải vì Hương Hương mà đau lòng.

Vì sao loại này cảm tình này nói biến là có thể biến a?

Đau lòng, so với vui sướng hài lòng trước đó vài ngày càng khắc sâu hơn.

Minh Mị trầm tư chốc lát, nhin không được tiến lên ôm lấy thân thể run rẩy của đối phương, “Đứa ngốc! Hoàn toàn không rõ sao?”

Có thể, hai người bọn họ đều là đứa ngốc, cho nên mới có thể hấp dẫn lẫn nhau.

“Bởi vì ta thích người, người cũng thích ta a!”

=====

17. Chương 17

Buổi sáng hôm sau, sau một đêm mưa gió, bầu trời trong trẻo xanh thẳm.

Bùi Thiên Huyền bị con chim tước đậu trên cành cây làm giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra, mơ mơ màng màng thấy nóc nhà cũ nát, trên xà nhà nơi nơi đều là nhện!

Nhanh chóng ngồi dậy, Minh Mị bên cạnh cũng tỉnh theo, mở mắt.

“Ân?” Bùi Thiên Huyền nghiêng đầu, lúc này mới chú ý tới chính mình toàn thân đều nằm trong vòng tay đối phương, mà Minh Mị thân trên, buông lỏng ra để Bùi Thiên Huyền chạm rãi trèo trên người hắn, một bên xoa hai mắt.

Chuyện gì xảy ra? Bùi Thiên Huyền có chút choáng váng, hồi ức tối hôm qua liền quay lại, Minh Mị cuối cùng hình như có nói câu, “Ta thích người, người cũng thích ta...”

Sau đó liền chặn môi y lại, không bao lâu, y liền mất tri giác!

Lúc đó đã xảy ra cái gì? Bùi Thiên Huyền khấn trương ôm ngực, thế nhưng trên người y phục rõ ràng là vẫn còn, tựa hồ cũng không có dấu hiệu bị xé rách hay nhàu nát, chẳng lẽ Minh Mị tuyệt không có đối với y làm ra chuyện gì quá phận?

“Ta nói rồi, chỉ cần người không muốn ta sẽ không miễn cưỡng người...” Minh Mị vừa nhìn thấy dáng dấp khấn trương của tiểu tử này đã muốn cười.

Tối hôm qua đúng là có chút kiềm lòng không được, nghe Bùi Thiên Huyền nói những lời tâm tình trong lòng, kích động đến nỗi thiếu chút nữa đem Bùi Thiên Huyền ăn tươi nuốt sống, thế nhưng không ngờ Bùi Thiên Huyền bởi vì quá mức khiếp sợ mà hôn mê bất tỉnh.

Nhìn khuôn mặt tiểu tử hồng nhuận khả ái đang ngủ, Minh Mị cũng chỉ có thể kiềm chế dục hỏa của mình, chỉ là đem y ôm chặt vào trong lòng như che chở mà đi vào giấc ngủ.

Thế mà hiện tại Bùi Thiên Huyền vẫn như trước đỏ mặt hoài nghi hắn, Minh Mị chỉ có thể cười khổ, ở trong lòng y hình tượng hắn của xấu như thế sao? Thật là chỉ nghĩ đến chuyện hái hoa tặc thôi sao?

“Nga...” Bùi Thiên Huyền biết mình trách lầm đối phương, chỉ có thể xấu hổ cúi đầu, tim đập điên cuồng, không biết vì sao, y vẫn không dám ngẩng đầu nhìn Minh Mị, vừa nhìn thấy hấn tim sẽ đập nhanh.

Lẽ nào tên này có tiên thuật gì đó, bất quá chỉ một câu nói mà thôi, nhưng lại giống như đã đem tâm y ràng buộc lại rồi, thế nhưng Bùi Thiên Huyền y là Vương gia của 1 nước, nếu như để mẫu hậu biết nhất định sẽ không đồng ý chuyện bọn họ, đến lúc đó, chính mình còn có thể bỏ xuống hay không?

Thích nam tử có phải thực sự rất không tốt hay không? Vậy vì sao hoàng huynh lại dùng một đạo thánh chỉ đem Lạc tể tướng cùng Cung nguyên soái mà buộc cùng một chỗ a? Hoàng huynh có phải cũng có thể cấp cho y một đạo thánh chỉ không? Nếu có thánh chỉ của hoàng huynh, bọn họ cũng không cần lo lắng mọi người chỉ trích làm khó dễ nữa, cái gì cũng đều có thể giao cho hoàng huynh.

“Chúng ta quay về kinh đô có được không?” Nghĩ tới đây, Bùi Thiên Huyền lập tức nắm lấy ống tay áo Minh Mị, quyết định chủ ý, bắt Bùi Thánh Ngữ để cho y làm chủ, đem Minh Mị gả cho y cũng có thể đi.(=.=!)

“Không được!” Minh Mị lạnh lùng từ chối, làm Bùi Thiên Huyền ngẩn ra, cũng buông bàn tay nhỏ bé của y ra, mở rộng cái miệng nhỏ nhắn.

Y không ngờ Minh Mị lại phủ quyết nhanh như vậy, thấy dáng dấp người nọ quả quyết như vậy, tựa hồ là đã hạ quyết tâm không muốn cùng mình trở lại kinh đô, vậy bọn họ sau này sẽ đi nơi nào?

“Thế nhưng ta muốn về nhà...” Bùi Thiên Huyền hé môi, vẻ mặt ủy khuất, càng nghĩ càng buồn bực, “Ta muốn về nhà!”

Minh Mị bất đắc dĩ thở dài, thì ra đối với Bùi Thiên Huyền mà nói, vô luận hấn có bao nhiêu bảo vệ y, y cũng chỉ nhớ thương vương phủ của mình.

Y thà rằng làm tiểu vương gia áo cơm không lo, giống như chim hoàng yến được nuôi trong cái ***g hoa lệ, cũng không muốn cùng hấn bay lượn trên bầu trời, như một đôi chim liền cánh.

Quay về kinh đô cũng có nghĩa hấn phải lần thứ hai đối mặt với Bùi Thánh Ngữ, hấn nên lần nữa ám sát cho hoàn thành nhiệm vụ để bảo vệ danh dự, hay là đem Bùi Thiên Huyền trả về tay Bùi Thánh Ngữ, hấn từ nay về sau sẽ lưu lạc thiên nhai(1), không hề cùng Bùi gia bọn họ có bất kỳ liên hệ gì nữa?

Bất an của Minh Mị, Bùi Thiên Huyền không hề biết, lúc Minh Mị rút cục cũng đáp ứng cùng y hồi cố hương, Bùi Thiên Huyền hài lòng ôm cổ Minh Mị, vẻ mặt là đáng tươi cười xán lạn.

Minh Mị tùy ý để cho Bùi Thiên Huyền ôm, trong lòng vui mừng, chỉ ít Bùi Thiên Huyền cũng có thể chủ động tới gần hấn, đối với Minh Mị mà nói, như vậy đã là rất đáng quý, bởi vì hôm qua tiểu tử này còn nói y không thích nam tử, luôn luôn đề phòng hấn.

Suy nghĩ đến nhiều ngày ở cùng 1 chỗ với y, làm hấn vô cùng tiếc nuối.

Minh Mị vuốt tóc Bùi Thiên Huyền, trong lòng bỗng nhiên nghĩ ra một cách, liền thử thăm dò hỏi 1 câu, “Ta đã đáp ứng đưa người trở lại, thế nhưng trước khi đi, ta muốn người theo ta một lần ngao du giang hồ, có được không?”

“Giang hồ?” Bùi Thiên Huyền suy tư kỹ lưỡng, giang hồ là nơi nào? Đông Ly quốc đất rộng của nhiều, núi sông vô số, chỉ là y chưa bao giờ nghe nói có cái hồ nào gọi là giang hồ, “Giang hồ là nơi nào, có xa lắm không? Có hảo ngoạn không?”

Nghe tên, thì đúng là một địa phương, Bùi Thiên Huyền tạm thời quên đi gia đình, đối với cái giang hồ mà y không biết sinh ra hứng thú vô cùng.

“Giang hồ, nói xa không xa, nói gần không gần, xa tận chân trời, mà cũng gần ngay trước mắt, người trong giang hồ, thân bất do kỷ, chuyện nhà chuyện người trong giang hồ, đều có các loại y kiến khác nhau lưu truyền tới nay...” Minh Mị tập hợp những lý do trong đầu ra để nói, chính là đang nói đối giang hồ tốt đẹp thế nào.

Người chưa bao giờ biết đến giang hồ như Huyền thân vương đây mà nghe, lòng hiếu kỳ lại càng tăng, thậm chí quên vừa rồi bản thân đã nhớ nhà thế nào, vội vàng gật đầu giống như gà con mổ thóc, “Hảo, chúng ta nhanh đi giang hồ! Ta cùng người cùng đi! Bản vương cũng muốn đi giang hồ!”(=.=!)

Nhìn khuôn mặt tươi cười của người trước mặt đơn thuần như vậy, Minh Mị hơi lo lắng, chỉ mong trong chuyến đi, mình có thể buông tha được y, mà không phải là gắt gao đem y khóa lại bên người, nếu như để Bùi Thiên Huyền bị thương tổn, hấn thà rằng hiện tại để cho y đi.

Mấy ngày sau, Đông Ly, kinh thành.

Trước mặt Đông Ly vương, nguyên soái Cung Mặc Dao cùng sư huynh hấn Mộng Ngưng Yên thần sắc ngưng trọng, trên mặt đất là 1 một gã quan viên đang quỳ, liên tục lau mồ hôi lạnh trên đầu.

“Phế vật! Một đám phế vật!” Bùi Thánh Ngữ phẫn nộ phát ổng tay áo, mạnh mẽ vỗ bàn, Lưu công công bên cạnh bước lên phía trước khuyên giải: “Bệ hạ thỉnh bớt giận! Chỉ ít hiện tại cũng không có tin tức bất lợi gì, Huyền thân vương điện hạ cát nhân tự có thiên tướng, liệt tổ liệt tông các vị tiên hoàng trên trời có linh thiêng, nhất định phù hộ Vương gia bình yên vô sự, bình an trở về!”

“Bệ hạ, Lưu công công nói đúng!” Một bên các quan cũng cùng nhau phụ họa, Bùi Thánh Ngữ sắc mặt lúc này mới chuyển biến hơi tốt 1 chút, hướng quan viên trên mặt đất, lạnh lùng hỏi: “Tây Khuyết bên kia nói như thế nào?”

“Bẩm báo... Bẩm báo bệ hạ, thần phái người ra roi thúc ngựa tới Tây Khuyết, đã đưa xong tin tức, Tây Khuyết đối việc này không chút nào cảm kích, lại còn phái đại tướng quân Cửu Viên tới Đông Ly hiệp trợ...” Quan viên run run đem sự tình mình biết toàn bộ nói ra, trong lòng đã đem đồng liêu Liễu Thu Vũ ra mà mắng, nếu là bình thường những ... chuyện vụn vặt này đều là do Liễu Thu Vũ tiếp nhận, tiểu tử này làm trái lại chức vị, bản thân hấn thể nào lại ở chỗ này làm con dê chết thay a?

“Còn có, còn có, bệ hạ, vi thần sáng nay nghe Lý đại nhân nói, tựa hồ có người ở cửa thành thấy 1 người có thân hình tướng mạo giống với Thái sử đại nhân, bệ hạ, không bằng chúng ta...” Nửa lấy lòng, nửa trả thù, quan viên khẩn cấp đem Liễu Thu Vũ có trốn xuống đất cũng phải đào ra, chỉ hy vọng Đông Ly vương có thể dùng vẻ mặt ôn hoà nhìn về phía mình, đừng ... đem tính mệnh này của hấn ra mà giỡn a.

“Nga?” Bùi Thánh Ngữ lông mày rớt cực cũng giãn ra không ít, nhiều ngày thế này, hấn tính toán cũng nên tới lúc rồi, khả năng nhần nại Liễu Thu Vũ cũng có cực hạn, chỉ là lúc này nếu như hấn hành động thiếu suy nghĩ trái lại sẽ đả thảo kinh xà làm tiểu tử đó bị dọa sợ, không bằng cứ như thế này mà theo đuổi a.

“Hảo, chuyện này các người làm tốt lắm! Để trẫm trông chừng hấn, hấn nếu là ở trong thành, các người không cần phải làm phiền hấn, nếu hấn ra khỏi thành, nhất định phải lập tức thông tri cho trẫm!” Bùi Thánh Ngữ mỉm cười, liên tiếp mấy ngày phiền não buồn khổ, cho tới hôm nay mới nghe được một tin tức tốt, làm hấn có chút thư thái.

“Vâng!” Quan viên trên mặt đất cuối đầu cực thấp, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh.

“Ngưng Yên...” Bùi Thánh Ngữ nghiêng đầu nhìn về phía Mộng Ngưng Yên bên cạnh, Mộng Ngưng Yên lập tức ra khỏi hàng linh mệnh, tuy rằng Đông Ly vương cũng không phải là chủ tử của hấn, nhưng nếu sư phụ đã nói hấn phải hiệp trợ, hấn tự nhiên không dám chậm trễ.

“Ta muốn thỉnh cầu Ngưng Yên lên dò hỏi tung tích của Huyền nhi...” Bùi Thánh Ngữ đối Mộng Ngưng Yên cũng tăng thêm lễ độ, đưa hấn trở thành như bằng hữu, vẫn không cho rằng hấn là thần tử.

Mộng Ngưng Yên xuất thân giang hồ, còn nhiều hơn là vào triều như sư đệ Cung Mặc Dao, hấn đối tin tức lại càng thông thạo, thấp giọng đáp ứng với Bùi Thánh Ngữ, Mộng Ngưng Yên liền lập tức nhích người, ly khai triều đình Đông Ly.

Bùi Thánh Ngữ bớt sầu muộn một chút, lúc này mới hỏi Cung Mặc Dao: “Phong Dương gần đây thế nào?”

“Bẩm báo bệ hạ, vết thương còn chưa khép lại, thần đã thỉnh ngự y đại nhân mỗi ngày ở trong phủ thường xuyên kiểm tra, tin rằng không bao lâu hấn sẽ có thể hồi phục...” Cung Mặc Dao thành thật trả lời, mỗi lần thấy vết thương do kiểm tra trên người của người nọ, hấn tâm sẽ đau đớn, hận không thể đem thính khách đâm bị thương y ra phanh thây!

“Hảo hảo chiếu cố hấn...” Bùi Thánh Ngữ gật đầu, cũng là Lạc Phong Dương may mắn, đa tạ trời xanh có mắt, không chỉ giúp thần tử tối trọng yếu của hấn bảo vệ tính mệnh, cũng giúp Lạc Phong Dương giải khai nhiều khúc mắc.

Chú giải:

(1)Lưu lạc thiên nhai: có nghĩ là đi phiêu bạt nơi chân trời góc bể a

18. Chương 18

Một con sông lớn chảy ngang qua toàn bộ Đông Ly quốc, hướng phía đông mà đổ ra biển.

Thượng du, chỉ là một con sông nhỏ trong suốt, những lá phong đỏ rơi vào trong nước, tạo ra những vòng sóng lăn tăn.

Một con ngựa, từ xa đến, đi từng bước nhỏ qua rừng cây.

Trên lưng ngựa, là 1 công tử, bên cạnh là 1 gia đình.

Công tử phe phẩy cây quạt nhỏ trong tay, trong miệng vui tươi hơn hớn mà cười, khuôn mặt chiếu sáng dưới ánh mặt trời ấm áp.

Gia đình lưng đeo gùi trúc, ngồi ở phía sau công tử, chăm chú kéo dây cương, trên mặt không có biểu tình gì.

“Còn xa lắm không mới có thể đến giang hồ?” Công tử gấp lại cây quạt, xoay về sau hỏi gia đình.

Gia đình ngừng đầu, nhàn nhạt nói câu, “Nhanh...”

“Vẫn là nhanh, trên đường người đều nói nhanh, thế nhưng đến bây giờ ta cũng không phát hiện cái hồ kia đâu!” Công tử mân mê môi, vẻ mặt mất hứng, gia đình cũng chỉ có thể mỉm cười, không nói thêm nữa.

Công tử cùng gia đình này, cũng chính là người Đông Ly vương đang tìm kiếm Bùi Thiên Huyền cùng Minh Mị, lúc này hai người từ lâu đã dịch dung mà xuất phát, ven đường đã lừa không ít quan binh.

Nhìn bằng vàng dán bức họa tìm người, Bùi Thiên Huyền cười đến miệng đều muốn lệch, nói rằng bức tranh nhất định không phải do Liễu Thu Vũ vẽ, cứ nhiên đem ngọc thụ lâm phong Huyền thân vương vẽ xấu như vậy!

Một đường phong cảnh đẹp, Bùi Thiên Huyền cũng không cảm thấy mệt mỏi, du sơn ngoạn thủy, tiêu diêu tự tại, không phải mỗi ngày bị hoàng huynh căn dặn này nọ, dần dần, nỗi nhớ nhà từ lâu đã nhạt đi không ít, chỉ là vẫn như trước hiểu kỳ cái “Giang hồ” trong miệng Minh Mị đến tốt cùng có bao nhiêu đẹp.

Minh Mị dùng 1 gương mặt vô cùng bình thường, làm thành 1 người hầu vô cùng thành thật, khiến Bùi Thiên Huyền lấy làm kinh ngạc, trong lòng cũng sinh ra một tia nghi hoặc, chẳng lẽ Minh Mị cũng có thể hóa trang thành Hương Hương công chúa?

Hai người ở chung mấy ngày, Bùi Thiên Huyền cũng dần dần phát giác sở thích của Minh Mị, người này hiếm khi dùng ngựa, nhưng lại vì 1 con chim non rơi khỏi tổ mà nhặt lên, mang về giao cho Bùi Thiên Huyền.

Bùi Thiên Huyền bình thường thích nhất là dùng cung bắn chim tước, nhưng nhìn Minh Mị mang về 1 tiểu sinh mệnh, cũng bất giác đã bị nhiễm, cho nên trên đường đều cẩn thận che chở cho chim nhỏ, mãi đến khi giúp chim nhỏ tìm được chủ nhân thích hợp.

Nước từ trên núi chảy xuống, tình ý an nhàn, Bùi Thiên Huyền cảm giác bản thân dần thích cuộc sống nhàn dật(1) như vậy, thậm chí nếu là trở lại kinh đô, nhất định phải nói hoàng huynh hàng năm đều cho mình một kỳ nghỉ dài hạn đi ra ngoài du ngoạn.

“Nơi này chân núi Ngọc Bích, trên núi có 1 Ngọc Bích sơn trang, là giang hồ đệ nhất đại bang phái...” Minh Mị tiếng nói trầm thấp, bên tai Bùi Thiên Huyền nói, khí tức ấm áp toàn bộ phủ vào cổ Bùi Thiên Huyền, làm Bùi Thiên Huyền tai nhất thời đỏ lên.

“Àn... bọn họ là từ giang hồ tới?” Bùi Thiên Huyền xoay người ..., liền thấy đôi mắt thâm thúy của Minh Mị, môi hai người trong lúc đó bất quá chỉ cách nhau có 1 ly, nhất thời bầu không khí trở nên rất xấu hổ, Bùi Thiên Huyền vội vàng quay đầu đi, tim đập vô cùng kịch liệt.

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến một trận hỉ nhạc, quấy rầy suy nghĩ của y.

Bùi Thiên Huyền lòng hiếu kỳ nổi lên, liền hướng phía trước mà nhìn, thấy trên đài cao màu đỏ, có mấy người nhạc sĩ, khua chiêng gõ trống rất náo nhiệt, mà 1 bên bày 1 đồng binh khí, đao kiếm côn bãng mọi thứ đều có.

“Bọn họ đang làm cái gì?” Bùi Thiên Huyền không hiểu được nhìn chằm chằm đài cao màu hồng, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ là xướng tuồng?

“Luận võ chọn rể!” Minh Mị đáp, cúi đầu suy nghĩ, nhìn chằm chằm vào ót Bùi Thiên Huyền, vừa nãy trong nháy mắt, hần thiếu chút nữa đã trực tiếp mà áp xuống, cắn vào cặp môi hồng nhạt kia.

Trong đầu có bao nhiêu ý niệm tà ác, trong mộng đã đem người nọ xâm phạm đến vài lần, thế nhưng mỗi lần đối mặt Bùi Thiên Huyền, Minh Mị lại vô pháp đối với y hạ thủ, đơn giản là vì dáng tươi cười của y thật sự là quá tinh thuần, tinh thuần đến nỗi hần cũng không thể vấy bẩn được.

“Luận võ chọn rể?” Bùi Thiên Huyền đang muốn tiếp tục đề ra nghi vấn, phía trước nhưng bỗng nhiên vang lên một trận tiếng vỗ tay, mang theo thét to.

“Hay quá đi xem đi!” Bùi Thiên Huyền thích nhất là giúp vui, thấy phía trước nhiều người như vậy, từ lâu tâm trạng vui sướng đã tràn ngập, lập tức giục Minh Mị.

Minh Mị theo lời tiến lên vài bước, đem Bùi Thiên Huyền từ trên lưng ngựa ôm xuống, liền căn dặn mấy lần, “Ồ tại chỗ chờ ta, nghìn vạn lần chớ đi đâu!”

Bùi Thiên Huyền miệng thì đáp ứng, thế nhưng khi Minh Mị vừa ly khai, y đã đem lời Minh Mị căn dặn vứt lên chín từng mây, chen vào đoàn người, thân thể liên tục hướng đài cao màu hồng kia mà tiếp cận.

Cũng may vóc người y nhỏ nhắn xinh xắn, linh hoạt, không bao lâu đã chui được đến phía trước đài, vừa gần đầu, thấy tân nương ăn mặc hỉ y đỏ thắm là 1 nữ tử kiều diễm đứng ở trên đài, hướng phía dưới đài liên tiếp chớp mắt.

“Hôm nay nhị tiểu thư của trang chủ nhà ta luận võ chọn rể, nếu có anh hùng hảo hán nào nguyện ý cùng Ngọc Bích sơn trang chúng ta kết làm quan hệ thông gia, không ngại cứ tiến lên thử một lần!” Ngay lúc lão nhân gia ở trước mặt mọi người tuyên bố, dưới đài mọi người đều tán thưởng.

Nữ tử cười nhìn về phía đông đảo hảo hán, lạy bái, một mặt nũng nịu nói rằng: “Tiểu nữ dung mạo tầm thường, tài sơ học thiếu, học võ không tinh, sợ khiến các vị anh hùng hảo hán chê cười...”

Nàng kia đúng là không uống công sinh ra, dung mạo thanh tú, tuy rằng thua Bùi Thiên Huyền lúc bình thường nhìn thấy những thiên kim thướt tha, nhưng những người tập võ tư thế oai hùng hiên ngang, hồng sắc trang phục càng làm khó có thể dời đường nhìn.

Bùi Thiên Huyền thấy vị tiểu thư nhu nhược kiều mị, lại nhìn nữ tử trước mặt, nhất thời cảm thấy mới mẻ, cũng không quan tâm cái gì luận võ chọn rể, liền nhắc chân, một mặt đập cây quạt cười nói, “Vị tiểu thư này vô cùng khiêm tốn, bộ dáng như vậy, công tử ta chắc chắn, nếu thêm vào tô son trát phấn liền có thể sánh bằng danh gia trong kinh thành, tại hạ Thiên Huyền công tử, xin hỏi danh tính tiểu thư...”

Bùi Thiên Huyền dựng thẳng cây quạt, hướng phía tiểu thư cúi đầu, nàng kia mắt thấy giữa đông đảo anh chàng lỗ mãng, độc nhất 1 vị công tử dáng dấp đường đường, tuấn tú linh khí, trong lòng không khỏi nổi lên một trận mừng rỡ. Lại thấy vị công tử này nho nhã lễ độ, miệng lại ngọt như thể, nữ tử càng hận không thể lập tức lấy vị hôn phu này.

Bùi Thiên Huyền bộ dạng nguyên bản cũng rất được đông đảo thiên kim tiểu thư trong kinh thành ưa ái, càng không cần phải nói nếu so với hán tử suốt ngày tập võ vô cùng thô thiển muốn đi mê hoặc nhị tiểu thư Ngọc Bích sơn trang.

Nhị tiểu thư mị nhân khê giường, lão nhân gia bên cạnh lập tức hiểu ý tiểu thư, vội vàng đưa Bùi Thiên Huyền từ dưới đài thỉnh lên để bắt đầu.

“Vị thiếu gia này xem ra là tự tin tràn đầy, không bằng cùng tiểu thư nhà ta so chiêu, nếu như có thể thắng tiểu thư nhà ta, ngài đây nhất định là nhị cô gia của Ngọc Bích sơn trang chúng ta.”

Lão bộc chỉ một câu nói, dưới đài đông đảo hiệp sĩ bất mãn rống lên, “Vây cũng quá tiện nghi cho tên tiểu tử này đi!”

Lão bộc không có để ý tới người dưới đài, như trước cười tủm tỉm nhìn Bùi Thiên Huyền trước mặt, Bùi Thiên Huyền lau mồ hôi, không hiểu ý tứ của bọn họ, cái gì là so chiêu?

Chỉ là nếu đã đứng trên đài, dù Bùi Thiên Huyền trong lòng tràn đầy nghi vấn, hướng vị nhị tiểu thư kia lễ bái, “Ra mắt tiểu thư...”

“Công tử không cần đa lễ, không bằng hiện tại xin mời bắt đầu, công tử thỉnh!” Ngọc Bích sơn trang nhị tiểu thư tiện tay giương lên, nắm trong tay một cái trường tiên(2), quất nhẹ nhàng trên mặt đất, liền làm bụi bặm bay lên.

Bùi Thiên Huyền nuốt nước bọt, thấy roi trong tay nữ tử y mới cảm giác được không ổn, nếu 1 roi má quất lên người y, sợ rằng sẽ sưng đến mấy tháng a.(cho chưa=.=!)

Nhị tiểu thư thấy Bùi Thiên Huyền không hề động đậy, ngơ ngác đứng thẳng trên đài, nghĩ rằng y là khiêm nhường, liền ra tay trước, dùng gần như toàn bộ khí lực, hướng phía Bùi Thiên Huyền 1 roi quất tới.

Bùi Thiên Huyền mắt thấy trường tiên giống như hỏa long hướng phía mình mà tới, sợ đến trước mắt biến thành màu đen, thầm nghĩ chính mình bất quá là cùng mỹ nữ nhiều lời hai câu, thế nào đối phương lại không nói lý mà động thủ a?

Roi thiếu chút nữa sẽ quất lên thân thể mảnh mai của Bùi Thiên Huyền, 1 đạo bóng đen từ dưới đài bay lên, trực tiếp phi thân lên đài, đem Bùi Thiên Huyền ôm vào lòng, cuốn lấy người bỏ chạy!

“Ai!” Nhị tiểu thư nhìn vị hôn phu lý tưởng trong nháy mắt bị người khác bắt đi, trong lòng nhất thời lửa giận xông lên đỉnh đầu, lập tức trở tay, roi hướng mắt cá chân của bóng đen quất lấy, thế nhưng người nọ ở trên không xoay 1 vòng, đầu ngón chân nhẹ nhàng điểm lên cây roi, roi trong nháy mắt đã bị một lực đạo bắn ngược trở lại, hung hăng nện lên đài, lại làm cho đài luận võ bị đập vỡ một khe lớn!

“Người này là của ta, cáo từ!” Minh Mị thanh âm lạnh lùng xuyên thấu màng tai mọi người ở đây, mọi người đều bội phục nội lực cao thâm của hắn, dám ở dưới chân Ngọc Bích sơn trang mà mạo phạm.

Mắt mở trừng trừng nhìn Minh Mị thần bí mang theo Bùi Thiên Huyền bỏ trốn mất dạng, anh hùng hảo hán không hề có ý định đuổi theo, chỉ là lén suy đoán thân phận của người tới, hình dạng nhìn tầm thường, nhưng giấu diếm võ nghệ cùng nội công cao siêu, lại không e ngại địa vị của Ngọc Bích sơn trang đích, người này nhất định là hậu bối ngày thơ vô tri vừa mới xuất môn, hoặc là cao thủ đứng đầu tà giáo!

“Này, các người nói tiểu công tử kia, chẳng lẽ là công tử của ma giáo? Người kia có thể chính là giáo chủ của bọn họ hoặc hộ pháp gì đó không?” Có người tìm tòi tin tức trong đầu, cho ra kết luận như vậy, lập tức các anh hùng hảo hán đều tán thành, cư nhiên đem người một điểm công phu cũng không biết như Bùi Thiên Huyền, thành hộ pháp của ma giáo!

Bùi Thiên Huyền cũng không biết mình đã thành hộ pháp ma giáo, y bị Minh Mị mang lên ngựa, hai người nhanh chóng thoát thân càng sớm càng tốt.

Dọc đường đi Minh Mị cái gì cũng chưa nói, chỉ là gắt gao ôm y, thế nhưng gương mặt không chút biểu tình kia, tựa hồ mang theo một tia tức giận, làm Bùi Thiên Huyền sợ đến nỗi không dám nói gì, chỉ có thể theo Minh Mị một đường chạy trốn.

Chú giải:

(1)nhàn dật: an nhàn+ẩn dật

(2)Trường tiên: roi dài

19. Chương 19

Đến lúc sắc trời trở tối, con ngựa cũng mệt mỏi mà thở hồng hộc, Minh Mị mới thả chậm cước bộ, nhìn phía sau không có người đuổi theo, hắn rút cục thở phào nhẹ nhõm.

Cúi đầu nhìn Bùi Thiên Huyền đã nằm ở trước ngực mình ngủ, Minh Mị bất đắc dĩ thở dài, tiểu tử này, đúng là biết mang phiền toái đến cho hần, tuyệt không biết cái gì là an phận!

Ngừng ngựa, Minh Mị nhìn bốn phía, bỏ lỡ khách ***, bọn họ cũng chỉ có thể tại đây mà qua đêm ngoài trời.

Minh Mị đem ngựa cột ở đại thụ cạnh bờ sông, liền thành thạo dựng lửa trại trên mặt đất, tiện tay vớt mấy con cá từ dưới sông.

Bùi Thiên Huyền đang ngủ bị mùi cá nướng câu dẫn mà tỉnh lại, sau khi thanh tỉnh mới phát hiện khoe miệng mình đã bắt đầu chảy nước bọt, nhất thời có điểm xấu hổ mà lau miệng.

Minh Mị nhìn thấy một màn như thế, liền ghen cười, cảm tức lúc ban ngày cũng giảm hơn phân nửa, cầm thịt cá vừa nướng chín trong tay đưa cho Bùi Thiên Huyền, “Ăn đi!”

Bùi Thiên Huyền bao tử đã kêu lên, tiếp nhận đồ ăn, y cũng không quan tâm lễ nghi, trực tiếp cắn 1 ngụm lớn như lang thôn hổ yết, giống như mãnh thú đói bụng đã vài ngày.

Minh Mị cười thầm, hần cũng ăn vài thứ cho no bụng, còn phải đi chung quanh tìm cỏ hoa mềm mại, để làm đệm lót trên mặt đất.

Bùi Thiên Huyền ăn rất nhiều, thẳng đến khi cái bụng không còn chứa nổi nữa mới thôi.

Vượt cái bao tử tròn trịa, Bùi Thiên Huyền dùng đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào bóng lưng Minh Mị.

Người kia tựa hồ cái gì cũng giỏi... ngay cả tùy tiện nướng cá đều có thể thơm như vậy, nếu như hần là một nữ tử thì tốt biết bao!

Vừa nghĩ đến nữ tử, Bùi Thiên Huyền liền nghĩ tới ban ngày gặp nhị tiểu thư của Ngọc Bích sơn trang, thân mặc hồng sắc y phục, thoát nhìn vô cùng chói mắt.

“Cái kia... Cái kia luận võ chọn rể rốt cuộc là chuyện gì? Vì sao ta vừa lên thì bọn họ liền đánh ta?” Bùi Thiên Huyền rất ủy khuất, y bất quá chỉ ca ngợi vị tiểu thư đó có hai câu, không nghĩ tới lời tăng bốc tốt như thế, nàng kia cư nhiên hướng y mà ra roi!

Minh Mị dừng lại thân thể, nguyên bản hần đã tiêu tán cơn tức giận, thế nhưng không ngờ Bùi Thiên Huyền lại chủ động nhắc tới, vừa lúc đánh vào vết thương của hần.

“Người muốn kết hôn vị nhị tiểu thư kia sao?” Minh Mị gương mặt bình tĩnh xoay người, sắc mặt không tốt mà nhìn Bùi Thiên Huyền.

Bùi Thiên Huyền cũng cảm giác được đối phương tức giận, thế nhưng không biết mình vì sao lại đắc tội với Minh Mị, chỉ có thể nhỏ giọng nói thầm, “Ta cũng không phải muốn kết hôn với nàng, ta chỉ là muốn khích lệ nàng một phen, muốn nói nàng 1 thân y phục hồng sắc thật là đẹp mắt, thế nhưng những người đó không hiểu vì lý do gì lại đem ta túm lên đài...”

Một mặt nhỏ giọng nói thầm, Bùi Thiên Huyền một mặt cẩn cẩn dực dực nhìn sắc mặt Minh Mị, chớp chớp đôi mắt to, vừa tiếp xúc với đường nhìn của đối phương liền vội vàng tìm cách tránh.

Dáng dấp lo lắng hải hùng làm Minh Mị dở khóc dở cười, kỳ thực hần cũng đã nghĩ tới tiểu vương gia không rành thế sự này là người đã vô ý khơi mào, thế nhưng vừa nghĩ đến nếu roi kia thực sự đánh vào người Bùi Thiên Huyền làm y thụ thương hần trong lòng liền tràn đầy lửa giận, bảo bối mà hần quý trọng sợ làm đau, thế nào lại cho người khác tùy ý đụng chạm khi dễ chứ?

“Nguyên lai ngươi thích hồng sắc a...” Minh Mị thở phào nhẹ nhõm, nguyên bản hần vốn cũng không muốn trách cứ Bùi Thiên Huyền, để sau đó bản thân lại phải tổn nhiều tâm tư, hảo hảo mà trông giữ y.

“Hồng sắc rất đẹp, rất sáng mắt, quan bào của bản vương đều là màu hồng a. Thế nhưng các thiên kim tiểu thư đều nói hồng sắc đáng vẻ quê mùa, chỉ thích mặc quần áo đậm phần đậm thanh(1), đứng chung một chỗ liền không thể phân biệt ra ai là ai!” Bùi Thiên Huyền lý sự, hồng sắc vẫn là màu mà y thích nhất, trên triều đường Đông Ly, triều thần đều ăn mặc y phục đen, làm cho y trở nên vô cùng chói mắt, cho nên rất dễ làm hoàng huynh quan tâm đến mỗi tiếng nói cử động của y.

Minh Mị mỉm cười, nổi lên một tia vui đùa, đi tới bên cạnh Bùi Thiên Huyền ngồi xuống, trên cái trán trơn nhẵn hôn 1 cái, phát ra thanh âm cười đùa nói: “Hảo! Một ngày nào đó, ta sẽ mặc hồng sắc y phục tới đón người để người xuất giá gả cho ta!”

Bùi Thiên Huyền mặt thoáng chốc đỏ lên, lập tức đẩy Minh Mị ra, cao giọng tức giận mắng, “Phi! Chỉ bằng người cũng muốn thú bản vương? Bản vương cảnh cáo người! Muốn kết hôn cũng là bản vương thú người, người, người không nên vọng tưởng bản vương gả cho người!”

Minh Mị thường thức thần sắc nổi giận của Bùi Thiên Huyền, càng nghĩ người trước mắt khả ái, so với động vật lại càng sinh động, hẳn cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới, thế gian cũng có thể có người khiến hắn dễ tâm như thế.

“Còn có!” Bùi Thiên Huyền mặt càng hồng, liếc mắt nhìn Minh Mị, ấp a ấp úng nói rằng: “Người, người, người làm vậy là sao! Ta cũng không phải tiểu hài tử, không cần người hôn, hôn cái trán hổng ta!”

Minh Mị sững sốt, nghi hoặc thốt ra, “Vậy hôn ở đâu?”

Bùi Thiên Huyền cảm giác mặt mình nóng hổi, một cổ nộ khí phun trào lên não, nhìn người trước mặt không chút biểu tình hỏi loại vấn đề này, y hận không thể đem đối phương mà giẫm chết dưới chân!

“Hỗn đản! Còn dám cùng bản vương nói sao? Đương nhiên là...”

Lời còn chưa dứt, Bùi Thiên Huyền lập tức bưng kín miệng mình, y có phải là đang hôn mê hay không? Cho nên mới mê sảng nói lung tung? Cư nhiên thiếu chút nữa là muốn tên kia khinh bạc y.

Bùi Thiên Huyền then đến mức muốn chui xuống đất, đứng lên, quay đầu, xoay người bỏ chạy.

Minh Mị vội vàng đuổi kịp, nhìn dáng dấp xấu hổ như thế của Bùi Thiên Huyền, hẳn có thể nào lại không rõ Bùi Thiên Huyền trong lòng đang suy nghĩ gì, một đường kéo cánh tay Bùi Thiên Huyền, đưa y quay trở lại trước mặt mình, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lên, liền áp lên cái miệng nhỏ nhắn mê người kia.

“Ngô...” Bùi Thiên Huyền lúc đầu là hoa chân múa tay mà giãy dụa, thế nhưng tình cảm ở sâu bên trong, hai người đùa nghịch ám muội cũng đã nhiều, cứ như vậy đơn giản mà hôn, cũng không từ chối.

Tuy rằng Bùi Thiên Huyền yêu thích mỹ sắc, nhưng trong lúc quan trọng cũng chỉ là một tay mơ mà thôi, bị hôn đến thiên toàn địa chuyển(2).

Nụ hôn đầu tiên cùng lần đầu tiên đều đã cho nam tử trước mặt, tuy rằng y vẫn kiên trì rằng bản thân thích nữ tử, nhưng lúc này cũng bắt đầu hoài nghi chính mình có phải thực sự không hảo nam sắc hay không.

Bất tri bất giác, Bùi Thiên Huyền thân thể đã nhũn ra, hai người từ đứng biến thành nằm, làm Bùi Thiên Huyền phía sau lưng dần xuống mặt đất, hai tay lại ôm lấy cổ Minh Mị.

Minh Mị do dự chốc lát, tay đã xâm nhập vào áo của Bùi Thiên Huyền, giải khai quần áo của y, lộ ra bờ vai tuyết trắng mềm mại.

Bùi Thiên Huyền cảm giác trên người mát lạnh, mới phát giác y phục đã bị người kia cởi ra hơn phân nửa, vội vàng mặc cỡ bông Minh Mị ra, kéo lại y phục.

Minh Mị ngừng động tác, nhìn thẳng vào Bùi Thiên Huyền, hỏi: “Ta có thể không...”

Bùi Thiên Huyền tim đập loạn xạ, tuy rằng y là có thích thượng Minh Mị 1 chút, thế nhưng bảo y nhanh như vậy phải tiếp thu cũng là chuyện khó khăn, còn không bằng...

“Người để cho ta thượng thì có thể!” Bùi Thiên Huyền đỏ mặt, “Lần trước cũng là người, lần này phải đến lượt ta a!”

Minh Mị sững sốt, không nghĩ tới cái vật nhỏ khả ái này cư nhiên muốn thượng hắn, thế nhưng dù nghĩ như thế nào Minh Mị đều không thể tưởng tượng được cảnh mình nằm dưới Bùi Thiên Huyền là cái dạng gì.

“Không đồng ý, thì không được!” Bùi Thiên Huyền quyết tâm, mặt lại càng đỏ, nhỏ giọng nói thẳm, “Người để ta làm một lần, cũng sẽ không chết a...”

Minh Mị mặt nạ cứng ngắc co quắp một chút, nguyên bản là một cổ dục hỏa đang thiêu đốt nhưng trong nháy mắt đã bị dập tắt, lo lắng suy nghĩ thật lâu, chảy mồ hôi lạnh, hần lựa chọn buông tha, sờ sờ đầu Bùi Thiên Huyền, nói 1 câu không liên quan gì, “Sắc trời không còn sớm, sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai còn phải đi nhanh...”

“A? Thế nhưng...” Bùi Thiên Huyền tràn đầy ý không vui, trong cơ thể y dục hỏa đang đốt người, vốn tưởng rằng đối phương sẽ đáp ứng với mình, thế nhưng không ngờ Minh Mị cứ nhiên đối với việc làm nũng luôn thành công của y lại không hề phản ứng!

“Cẩn thận kéo cảm phong hàn!” Minh Mị đem y phục Bùi Thiên Huyền chỉnh lý hảo, cởi y phục của mình khoát lên người Bùi Thiên Huyền, chiếu cố y cẩn thận.

“Ta! Ta...” Bùi Thiên Huyền nghẹn đầy 1 bụng hờn dỗi, trong đầu xoay tròn, làm sao bây giờ? Minh Mị đối với y hờ hững ... Nếu không thì y phải chịu ủy khuất sao?

Đang trầm tư suy nghĩ, gian nan đưa ra quyết định, Minh Mị bỗng nhiên đứng dậy, cảnh giác nhìn chăm chăm vào rừng cây, trong rừng cây hiện ra vài bóng người, nhất đạo âm phong(3) kéo tới, dập tắt lửa của bọn họ.

“Hừ! Thuật dịch dung của Mị Ảnh đại hiệp thực sự là rất cao! Làm chúng ta tìm nhiều ngày như vậy mới tìm được các người!” Mấy hắc y nhân chui ra từ rừng cây, đứng ở trước mặt Minh Mị, trong đó có một người châm biếm nói, trong mắt hiện lên 1 đạo hàn quang.

“Người là người phương nào?” Minh Mị dấu tay ở sau lưng, một mặt cảnh giác nhìn chăm chăm hắc y nhân trước mặt.

“Ta là người phương nào người không cần lo, thế nhưng quan trọng là, nhiệm vụ chủ nhân của chúng ta ủy thác đại hiệp, dường như đại hiệp vẫn chưa giải quyết thích đáng, cho nên chủ nhân cố ý sai chúng ta đến là muốn đại hiệp cho 1 lời giải đáp. Thế nhưng không ngờ Mị Ảnh xuất thủ hung ác, mấy huynh đệ lúc trước đều chết dưới kiếm của đại hiệp, chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của giang hồ đệ nhất sát thủ sao?”

Hắc y nhân cười lạnh nói, ánh mắt nhìn xuyên qua Bùi Thiên Huyền đang đứng phía sau Minh Mị, Minh Mị lập tức đứng chắn trước mặt y, che khuất đường nhìn của hắn, từ trong người lấy ra một cái lệnh bài bằng đồng vút ra trước mặt hắc y nhân, “Cầm! Đây là tiền đặt cọc chủ nhân nhà người cho ta, ta đã gửi ở Thượng Thiện tiền trang, việc buôn bán này ta không làm, mời các người nhanh chóng rời đi!”

“Đại hiệp cần gì tự làm khổ mình!” Hắc y nhân cười khở, thế nhưng hắn cũng nhìn ra được, sát thủ trước mặt nhất định đã ra quyết tâm không can dự vào việc này, nếu là như vậy...

Một đạo khói trắng, hướng phía Minh Mị quăng tới, tung ra 1 đám khói lớn, nhất thời đem Minh Mị bao vây trong sương trắng!

Chú giải:

(1)đạm phần đạm thanh: hồng phần và xanh nhạt

(2) thiên toàn địa chuyển: trời đất chao đảo

(3) nhất đạo âm phong: ta đoán là 1 trận gió lạnh

20. Chương 20

Minh Mị với kinh nghiệm phong phú liền biết, đám khói trắng này nhất định là giả!

Hắn lập tức ngừng thở, rút độc kiếm của bản thân ra, kiếm quang xanh thẫm chột lóe, đâm vào sương mù đang bao phủ.

Bỏ khói trắng ra, Minh Mị xoay người lao ra vòng vây, nghiêng người một chút, hắc y nhân bên cạnh kêu lên 1 tiếng rồi ngã xuống.

Hắn lại xoay quanh, nhảy lên không trung, hướng bốn phía phát ra kiếm khí, chặt đứt vô số lá và cành cây, đem khói trắng triệt để tiêu tán sạch sẽ.

“Đại hiệp hà tất khổ chiến như thế, chúng ta cũng sớm đoán được bản thân không phải đối thủ của đại hiệp, cho nên, hắc hắc...” Hắc y nhân đứng đầu nhẹ răng cười hai tiếng, Minh Mị cứng người, trong lòng căng thẳng, vội vàng nhìn Bùi Thiên Huyền đang ở phía sau.

Chỉ thấy Bùi Thiên Huyền sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra, thân thể run lên, liền hướng một bên ngã xuống.

Minh Mị liền bước lên trước, tiếp được Bùi Thiên Huyền, tìm tòi hơi thở của y, lại kiểm tra mạch đập của y.

Khí tức rất yếu ớt, mạch tượng cũng hỗn loạn, dưới mí mắt dần dần chuyển đen, Bùi Thiên Huyền hoàn toàn mất tri giác, hôn mê bất tỉnh, rõ ràng là trúng độc!

“Giải được!” Minh Mị lạnh lùng nhìn về phía hắc y nhân, sát khí mãnh liệt chặt đứt khí thế của hắc y nhân đích, khiến cho bọn họ kinh hồn táng đảm.

Hắc y nhân đứng đầu thoáng lui về sau một bước, dần lại sợ hãi trong lòng, từ trong người lấy ra một bình sứ nhỏ, đưa cho Minh Mị.

“Nhưng ... được hoàn này chỉ có thể tạm thời kiềm chế độc tính, cũng chỉ có tác dụng trong 1 tháng, một tháng sau, nếu như ngươi còn không thể mang thủ cấp của Đông Ly vương tới gặp chúng ta, vậy, chớ trách chúng ta thủ hạ vô tình!” Hắc y nhân cười lạnh, vứt trả lại lệnh bài bằng đồng cho Minh Mị, sau đó liền mang theo đám hắc y nhân cấp tốc thoái lui, không dám ở lại trước mặt Minh Mị.

Minh Mị cắn chặt răng, ôm lấy Bùi Thiên Huyền, thu hồi lệnh bài đồng, phi thân lên ngựa, suốt đêm hướng phía thôn trấn gần nhất mà chạy.

Chờ lúc hần chạy tới thôn trấn gần nhất, đã là canh năm, trong lòng hần Bùi Thiên Huyền khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bợt, liên tục ở trong lòng Minh Mị run run, Minh Mị gất gao ôm lấy thân thể suy yếu, trong lòng một trận co rút đau đớn.

Không để ý y quán có mở cửa hay không, Minh Mị trực tiếp đá văng đại môn, chạy vào nhà lang trung, lang trung sợ đến mức tè ra quần từ trên giường té xuống đất.

Nắm lấy lang trung, Minh Mị chỉ vào người nằm trên bàn, lạnh lùng quát: “Giúp ta giải độc cho hần!”

Lang trung trong lòng run sợ đi tới trước mặt Bùi Thiên Huyền, cẩn thận kiểm tra một phen, nhưng chỉ có thể chảy mồ hôi lạnh mà hồi đáp: “Đại hiệp tha mạng! Vị tiểu công tử này trên người trúng phải, kỳ môn kịch độc, ta bất quá chỉ là một lang băm nhỏ nhỏ, độc này ta thật là không có phương pháp giải!”

Minh Mị vừa nghe lời ấy, thanh âm trở nên càng thêm băng hàn, hầu như làm lang trung bị đông lạnh, “Người không giải được, người nào giải được?”

“Đại hiệp tha mạng! Đại hiệp tha mạng!” Lang trung sợ đến mức dập đầu, vừa run sợ mà trả lời, “Tiểu nhân chưa gặp, nhưng nếu muốn giải độc trên người vị tiểu công tử này, thiên hạ chỉ có ba người, có thể làm được...”

“Ai?” Minh Mị kéo lang trung, hần không phải muốn làm lang trung sợ hãi, mà chỉ là muốn biết phương pháp cứu Bùi Thiên Huyền.

“Được vương... Bất quá được vương từ lâu đã mai danh ẩn tích, căn bản vô phương có thể tìm ra. Mặt khác hai người còn lại là đệ tử của được vương, một vị là Y tiên Hoa Lạc, vị còn lại là Độc tiên Hương Tiêu, hai người này tinh thông y thuật và độc được là đệ nhất thiên hạ, chỉ là hành tung rất quý dị, cũng rất khó tìm...” Lang trung nuốt nước miếng, Minh Mị lúc đó buông tay.

“Độc tiên Hương Tiêu? Là ma giáo Độc tiên công tử?” Minh Mị suy tư chốc lát, hần cùng ma giáo luôn luôn không có can hệ, hơn nữa người kia nói vị Độc tiên công tử cũng là 1 người thích chạy loạn khắp nơi, không có mấy người người biết phải gặp hần ở nơi nào.

Nói tới vị Y tiên Hoa Lạc kia, trong chốn giang hồ được nghe thuật lại rằng, người này có thể khởi tử hồi sinh, thể nhưng tung tích tại nhân gian cứ như bốc hơi, đến nay vẫn không rõ hành tung.

Nặng nề thở dài, Minh Mị nhíu chặt mi, xem ra nếu muốn cứu tính mệnh Bùi Thiên Huyền, cũng chỉ có thể đi đến kinh đô. Mà lúc ám sát thành công Đông Ly vương, có thể cũng là lúc duyên phận bọn họ chấm dứt,

duyên phận cùng ái tình, so ra vẫn kém trọng yếu hơn tính mệnh Bùi Thiên Huyền, chỉ cần y có thể sống, bản thân dù phải ở xa trông ngóng bảo hộ, như vậy cũng đủ rồi...

Minh Mị gương mặt bình tĩnh, lấy ra trong người ra được bình, đổ ra một viên được hoàn, nhét vào miệng Bùi Thiên Huyền.

Hắn lấy nước trà trong ấm trên bàn ngâm vào miệng, áp xuống miệng Bùi Thiên Huyền, đem được hoàn đưa xuống bụng Bùi Thiên Huyền.

Chỉ là hôn, nhưng hỗn loạn, bất đắc dĩ cùng buồn khổ, Bùi Thiên Huyền một chút cũng không cảm thụ được.

Lúc Bùi Thiên Huyền tỉnh lại, thân thể có chút lên ê ẩm, nhưng lại không rõ lắm vì sao đau nhức.

Gãi gãi cái ót, Bùi Thiên Huyền cực lực hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra tối hôm qua, dường như là cừu gia của Minh Mị tới tìm? Chỉ là bọn hắn nói cái gì mà Minh Mị nhiệm vụ không hoàn thành, y cũng chưa từng hỏi qua, Minh Mị đến cuối cùng là làm cái gì.

Minh Mị thấy Bùi Thiên Huyền tỉnh lại, cái gì cũng chưa nói, tiến lên ôm lấy người nọ.

Bùi Thiên Huyền có chút kinh ngạc, giãy dụa thân thể, nhưng lại bị Minh Mị gắt gao ôm lấy, chỉ có thể nghi hoặc khó hiểu mà hỏi: “Người làm sao vậy? Có phải là khó chịu hay không?”

“Không... cứ để ta ôm như ta một chút...” Minh Mị thanh âm có chút run, hắn không bảo hộ tốt trên bảo, cảm giác áy náy ở trong lòng, vô cùng nặng nề.

“Chúng ta quay về kinh đô...” Cuối cùng, Minh Mị nhàn nhạt, thấp giọng nói một câu, Bùi Thiên Huyền kinh ngạc đến há miệng, “Ồi?” Một tiếng.

“Chúng ta quay về kinh đô... ngay lập tức sẽ lên đường...”

“Thế nhưng, giang hồ vẫn chưa tìm ra a!” Bùi Thiên Huyền tỏ ý không vui, rõ ràng muốn đi thưởng thức phong cảnh giang hồ một chút, nhưng Minh Mị trên đường lại thay đổi, thế nào lại có thể không đi a?

“Người xem không thấy sông? Không thấy hồ? Không thấy hiệp khách cầm đao kiếm sao?” Minh Mị đạm nhiên cười, sờ sờ cái ót Bùi Thiên Huyền.

Bùi Thiên Huyền cau mày, suy nghĩ, trong đầu tìm tòi một phen, sông đã thấy, hồ cũng đã nhìn thấy, hiệp khách càng làm y không thể quên được, chỉ là bất quá, “Đây là giang hồ sao?”

Biết Bùi Thiên Huyền nhất định không tin, nhưng Minh Mị cũng chỉ có thể gật đầu, miễn cưỡng cười: “Đây là giang hồ!”

“Ai...” Nhìn mặt Minh Mị, Bùi Thiên Huyền chỉ có thể thất vọng đến cực điểm mà thở dài một tiếng, “Hảo, trở về đi...”

Minh Mị đứng dậy đi thu thập đồ đạc, ngực mơ hồ đau, nếu như có được cơ hội để hắn đem Bùi Thiên Huyền mang theo bên người chân chính mà xem giang hồ có bao nhiêu hảo, bất quá, tất cả đã trở thành một hồi mộng ảo, bị chôn thật sâu trong lòng Minh Mị.

Ánh tà dương đổ xuống, lá đỏ cây cối khô gầy, hai người kỵ mã mà đi, gió thu vù vù thổi qua tai bọn họ.

Bùi Thiên Huyền gắt gao lôi kéo ống tay áo Minh Mị, thỉnh thoảng ngẩng đầu, chăm chú nhìn gương mặt lạnh lùng của Minh Mị, không khỏi hỏi: “Trở lại kinh đô, người muốn đi đâu? Người sẽ cùng ta quay về vương phủ sao?”

Minh Mị cúi đầu, trong lòng hồ thẹn không ngớt, đã nhiều ngày, đều là thừa dịp Bùi Thiên Huyền ngủ, len lén dứt được hoàn cho y, ngăn chặn độc tố trong cơ thể y.

Thế nhưng trên trán Bùi Thiên Huyền, càng ngày càng hiện ra màu tím, làm y nhìn qua rất tiêu tụy, tuyệt không còn hồng nhuận như xưa.

Thời gian không còn nhiều, Minh Mị tuy rằng lưu luyến những ngày ở cùng Bùi Thiên Huyền, nhưng, đành phải buông tay, chung quy cuối cùng cũng phải buông tay.

“Không, ta muốn đi hoàn thành nhiệm vụ...” Không mang theo bất luận cảm tình gì, Minh Mị lạnh lùng hỏi đáp.

Bùi Thiên Huyền lại vội vàng hỏi: “Vậy sau khi người hoàn thành nhiệm vụ sẽ quay về tìm ta sao?”

Trầm mặc, hai người trong lúc đó đều im lặng, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài, “Sẽ không...”

Hoàn thành nhiệm vụ, kiếm của hắn cũng nhuộm máu Đông Ly vương, giết chết huynh trưởng của Bùi Thiên Huyền, đến lúc đó, dù là hắn nguyện ý trở về, Bùi Thiên Huyền cũng sẽ không muốn nhìn mặt hắn nữa.

Vừa nghe lời này, Bùi Thiên Huyền nổi giận, quyết định không bao giờ ... để ý tới Minh Mị nữa.

Trong lòng rất căm tức, người này rõ ràng sẽ không thật tâm đối đãi y, y bắt quá chỉ được hắn xem như nhất thời hứng thú, tùy ý đùa bỡn, thế nhưng Huyền thân vương y lại tùy ý để người khác trêu đùa vậy sao?

Cơn tức giận nghẹn đầy bụng, Bùi Thiên Huyền hận không thể lập tức nhảy xuống ngựa, ngay lập tức cùng Minh Mị mỗi người đi một ngã! Thế nhưng thân thể vẫn bị người nọ gắt gao ôm, không thể động đậy, Bùi Thiên Huyền cũng chỉ có thể dùng trầm mặc mà biểu hiện sự bất mãn.

Hai người vẫn không nói gì, thẳng đến lúc sắc trời đã tối, vào cửa một tòa thành, tìm khách *** nghỉ chân, Bùi Thiên Huyền thừa dịp Minh Mị cùng chưởng quỹ thuê gian phòng, nhanh như chớp chạy ra đại môn khách ***.

Minh Mị vừa quay đầu lại, không nhìn thấy Bùi Thiên Huyền, cũng vội vàng ra khỏi khách ***, nhìn mọi nơi xung quanh, nhưng không nhìn thấy thân ảnh Bùi Thiên Huyền, chỉ có thể sốt ruột xiết chặt nắm tay, phi thân hướng cửa tây mà tìm.

Chờ Minh Mị đi xa, Bùi Thiên Huyền từ trong phòng bên cạnh chưởng quỹ chui ra, hung hăng hướng về phía Minh Mị chạy đi mà làm mất quỹ, để tên gốc kia tìm kiếm 1 hồi, Huyền thân vương y cần phải hảo hảo nghỉ ngơi một chút!

Đắc ý nở nụ cười, Bùi Thiên Huyền một lần nữa đi vào khách ***, vừa định thét to kêu chưởng quỹ chuẩn bị phòng hảo hạng, liền bị một thân ảnh cao lớn bỗng nhiên chặn lối đi của Bùi Thiên Huyền.

Bùi Thiên Huyền sững sờ, trái phải né tránh, thế nhưng người này tựa hồ là cố ý muốn ngăn cản, không cho y qua!

21. Chương 21

Bùi Thiên Huyền nổi giận, ngẩng đầu, vừa chuẩn bị mở miệng mắng, thế nhưng người nọ lại hướng Bùi Thiên Huyền mà mỉm cười, thấp giọng nói rằng: “Tại hạ xin ra mắt Huyền thân vương...”

“Ân?” Bùi Thiên Huyền ngó ra, sờ sờ mặt nạ trên gương mặt mình, người nọ vẫn mỉm cười, nói: “Điện hạ không cần khấn trương, tại hạ đã theo dõi điện hạ rất lâu, xác định là điện hạ mới dám tiến lên bắt chuyện...”

“Là hoàng huynh phái người tới?” Bùi Thiên Huyền nhíu mi, nhìn về phía nam tử cao lớn, nam tử thoát nhìn rất ôn hòa lại quen mặt, quần áo màu trắng càng làm tăng thêm vài phần khí khái văn nhã, nếu như không phải thấy bên hông hắn đeo một thanh kiếm nhỏ dài, Bùi Thiên Huyền sẽ cho rằng đây là 1 tiên sinh đến từ phía Tây.

“Tại hạ Mộng Ngưng Yên, nhận sự ủy thác của Đông Ly vương, đến đây tìm Huyền thân vương điện hạ cùng Tây Nguyệt công chúa, điện hạ có thể đổi 1 nơi khác nói chuyện hay không?” Mộng Ngưng Yên từ khắp nơi tìm hiểu tin tức, nghe nói chuyện của Ngọc Bích sơn trang liền hoài nghi vị công tử gây sự kia có thể nào là Bùi Thiên Huyền hay không, liền một đường đuổi theo bọn họ đến đây, phát hiện bọn họ cư nhiên là hướng phía kinh đô mà trở về, liền càng thêm xác định đúng là Huyền thân vương.

Chỉ là, Mộng Ngưng Yên không rõ, gia đình ở cùng 1 chỗ với Huyền thân vương kia, thân hình thoát nhìn tựa hồ có chút quen mắt, rất giống thích khách ám sát Đông Ly vương trước đó vài ngày!

Nếu như thật là thiên hạ đệ nhất sát thủ Mị Ảnh, thì hẳn mang theo Huyền thân vương là vì cái gì? Chẳng lẽ muốn dùng tính mệnh Huyền thân vương để áp chế Đông Ly? Hơn nữa sắc mặt Huyền thân vương nhìn qua tựa hồ không tốt, chẳng lẽ là bởi vì mang mặt nạ?

Mộng Ngưng Yên hít thở thật sâu, mong rằng trực giác của mình không cần quá chuẩn xác mới là tốt...

Minh Mị tại phố lớn ngõ nhỏ đi một vòng, thủy chung vẫn không thấy tung tích người nọ, trong lòng nôn nóng bất an.

Chờ sắc trời hoàn toàn tối, trên đường cũng không còn bao nhiêu người, Minh Mị lúc này mới tỉnh táo lại, kỹ lưỡng tự hỏi một phen, quyết định lần nữa quay về khách ***.

Lát sau ở khách ***, hỏi chủ phòng mới biết được, tiểu gia hỏa kia cư nhiên đã trở lại, hơn nữa đã vào phòng ngủ nghỉ tạm, Minh Mị tâm rất cực cũng bình tĩnh lại.

Nguyên lai Bùi Thiên Huyền bắt quá là chỉ muốn trêu đùa hẩn, Minh Mị thở phào nhẹ nhõm, cũng may y không phải thực sự đem hẩn bỏ lại.

Lên lầu, vào khách phòng, Bùi Thiên Huyền quả nhiên đã sớm nằm trên giường, lúc này đã vù vù mà ngủ.

Minh Mị thay Bùi Thiên Huyền chỉnh góc chăn, gỡ xuống mặt nạ của y, nhẹ nhàng sờ gương mặt y, trong lòng khó có thể bình tĩnh.

Chỉ là 1 lúc không nhìn thấy y, hẩn đã hoảng loạn thành như vậy, nếu sau này hai người thực sự chia lìa, bản thân hẩn có thể sẽ phát điên hay không?

“Huyền nhi, người nói ta phải làm gì với người bây giờ...” Ngón tay thon dài của Minh Mị, nhẹ nhàng vuốt ve khóe môi Bùi Thiên Huyền, dưới ngọn đèn dầu yếu ớt, Minh Mị cẩn thận nhẹ nhàng âu yếm khuôn mặt người kia.

Màu tím của độc khí càng ngày càng rõ ràng, nguyên bản chiếc cảm tròn trịa cũng dần dần gầy gò đi, Minh Mị yêu thương trên gương mặt Bùi Thiên Huyền hôn một cái, liền từ trong người lấy ra được bình, đổ 1 viên được hoàn ra nhét vào miệng Bùi Thiên Huyền.

Thế nhưng lúc này, Bùi Thiên Huyền lại không giống bình thường, dễ dàng để Minh Mị đem được hoàn nhét vào, hàm răng của y gắt gao cắn chặt, chống cự lại ngoại vật.

Minh Mị nghi hoặc thu hồi bàn tay, người trên giường liền mở mắt ra.

Đôi mắt sáng lộ ra đầy vẻ hoài nghi, Bùi Thiên Huyền vốn không tin lời Mộng Ngưng Yên nói, y thế nào lại trúng độc, mỗi ngày cùng Minh Mị ở chung một chỗ, được người nọ dốc lòng chiếu cố bảo hộ, làm sao lại trúng cái gì mà kỳ môn kịch độc!

Thế nhưng đêm nay, y nguyên bản là giả bộ ngủ, không ngờ thực sự đã thấy Minh Mị cho y uống được hoàn, Bùi Thiên Huyền trong lòng sợ hãi không gì sánh được, song cũng cảm thụ được đau lòng vô cùng.

“Người cho ta ăn cái gì?” Bùi Thiên Huyền lạnh lùng chất vấn, làm Minh Mị trong lòng nhói lên, chỉ có thể thành thực thẳng thắn nói, “Áp chế kịch độc trên người người...”

“Ta trúng độc gì? Vì sao lại trúng?” Nghe xong giải thích của Minh Mị, Bùi Thiên Huyền vốn tức giận trong bụng bỗng nhiên được hóa giải, rất tốt, không phải là Minh Mị đối y hạ độc thủ, bằng không...

Bùi Thiên Huyền cũng không biết nếu như Minh Mị vẫn lừa dối y, vẫn phản bội y, y sẽ phản ứng như thế nào.

Có thể sẽ hận không thể giết Minh Mị, cũng có thể hận không thể giết chính mình...

“Đêm đó, hắc y nhân tung ra sương trắng, có hàm chứa kịch độc...” Minh Mị đem sự tình nói sơ qua cho Bùi Thiên Huyền biết, áy náy, và cảm giác thất bại, vẫn luôn dằn vặt hẩn.

“Người là nói, lúc đó ta đã trúng độc sao? Người vì sao không nói cho ta biết?” Bùi Thiên Huyền thoáng nhìn người kia, có chút khinh thường nhìn cái tên trước mặt đến cái gì cũng không nói ra này.

Minh Mị thở dài, hắn làm sao có thể nói cho Bùi Thiên Huyền biết, hắc y nhân này trên thực tế là muốn hắn đi ám sát hoàng huynh của y!

“Ta sẽ giúp ngươi tìm giải được về, nhưng hiện tại, ngươi cũng chỉ có thể ăn cái này thôi, nếu không, sẽ rất thống khổ...” Minh Mị mở tay ra, cầm được hoàn trong tay đưa đến trước mặt Bùi Thiên Huyền.

Ai ngờ Bùi Thiên Huyền lại mạnh mẽ đẩy tay Minh Mị ra, cong miệng, bất mãn nói rằng: “Ta mới không cần ăn cái thứ này!”

“Huyền nhi, cái này cùng tính mệnh của ngươi có liên quan rất lớn, không thể đùa giỡn!” Minh Mị gương mặt bình tĩnh, thế nhưng Bùi Thiên Huyền tựa hồ tuyệt không sợ, trái lại mỉm cười, nói rằng: “Nếu như ta uống thuốc, ngươi sẽ theo ta quay về vương phủ phải không?”

“Không thể...” Minh Mị cắn cắn môi dưới, cau mày.

“Ngươi không muốn ở bên cạnh ta sao?” Bùi Thiên Huyền cũng cười không nổi, cúi đầu, âm sắc có chút khàn khàn.

“Ta... Ta...” Minh Mị ấp a ấp úng nửa ngày, vẫn chỉ có thể lắc đầu, tuy rằng hắn cũng muốn như thế, nhưng chung quy cũng chỉ là mộng tưởng mà thôi.

” Vậy ta đây sẽ không uống thuốc! Ngươi cứ để ta trúng độc đi, đừng động đến ta! Ta không cần ngươi quản!” Bùi Thiên Huyền buồn bực đem được hoàn trong tay Minh Mị đánh rớt trên mặt đất.

Minh Mị sững sờ, nhìn người trước mặt giống như 1 con mèo đang tức giận mà xù lông hướng hắn phát ra nộ khí, sâu khổ đau đớn dồn ứ trong lòng. Hắn yên lặng khom lưng nhặt được hoàn lên, những thứ này đều là có thể tạm thời bảo trụ tính mệnh quý báu của Bùi Thiên Huyền, hắn tuyệt không thể để lãng phí.

Nhìn Bùi Thiên Huyền, Minh Mị nửa ngày cũng không nói gì, chỉ nắm chặt được hoàn, không biết nên làm gì với Bùi Thiên Huyền bây giờ.

Bùi Thiên Huyền vốn đang bốc nộ hỏa bị khuôn mặt u sầu của hắn làm cho tiêu tán, thấy hắn không nói gì, cũng không la mắng y, liền hạ thấp thanh âm, xấu hổ hỏi: “Ngươi... Ngươi nhặt lên làm gì? Ta nói cho ngươi biết, ta không ăn cái này...”

Mộng Ngưng Yên đã giúp y bắt mạch, Mộng Ngưng Yên nói y đã trúng phải một loại độc rất kỳ quái, thế nhưng cũng không phải không có phương pháp giải, bên cạnh hoàng huynh có Hoa Thanh là cao thủ giải độc, muốn loại bỏ độc của y hắn là không khó, cho nên lúc này Bùi Thiên Huyền mới có thể nắm chắc như thế, lại còn tức giận cự tuyệt uống thuốc.

Minh Mị cũng không quan tâm, suy tư thật lâu, hắn ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía Bùi Thiên Huyền, hỏi: “Vậy ngươi muốn thế nào mới nguyện ý uống thuốc? Ngoại trừ hai điều kiện kia, còn lại tất cả ta đều có thể đáp ứng ngươi...”

Nếu như là muốn mạng của hắn, hắn cũng nguyện ý, chỉ sợ hắn sẽ làm cho Bùi Thiên Huyền chướng mắt mà thôi.

“Ngoại trừ việc theo ta hồi phủ và cùng ta ở chung một chỗ, cái gì ngươi cũng đều đồng ý?” Bùi Thiên Huyền hai mắt chớp chớp, tuy rằng rất căm tức Minh Mị không muốn cùng y ở chung một chỗ, thế nhưng nếu như dựa theo điều kiện này, y cũng có thể báo đại cừu!

“Đều được!” Minh Mị gật đầu, đem được hoàn đưa cho Bùi Thiên Huyền, “Nói đi, muốn ta làm gì?”

Bùi Thiên Huyền tiếp nhận được hoàn, tròn mắt chuyển động, cười hắc hắc, “Hảo! Vậy bản vương muốn ôm ngươi, ngươi không được phản kháng!”

“Cái gì!” Minh Mị ngừng lại, thân thể cũng không tự chủ mà run lên.

Bùi Thiên Huyền vẫn như trước tà ác mà cười nói: “Thế nào? Không muốn sao? Vậy bản vương cũng không uống thuốc, cứ để như thế mà chết!”

“Huyền nhi!” Minh Mị trừng mắt, tràn đầy lửa giận, hất trăm phương nghìn kế muốn bảo trụ tính mệnh của Bùi Thiên Huyền, thế nhưng người nọ luôn luôn đem cái chết mà nói trên miệng, y sao có thể giằng xéo tâm của hắn như thế?

Bùi Thiên Huyền cong môi, “Đúng vậy! Bản vương là danh đá như thế đó! Không quen nhìn thì đừng có nhìn! Bản vương sinh hay tử cũng không cần người lo...”

“Hào...” Minh Mị không đợi y nói xong, liền tự mình giải khai đai lưng, xột xoạt một chút, nhẹ nhàng cởi bỏ áo khoác.

Nếu ngay cả mạng cũng có thể cho y, thì còn có cái gì không thể cho? Bất quá chỉ là thân thể mà thôi, huống chi thân thể này lại tràn đầy vết sẹo rất xấu xí.(tội Mị ca quá!)

Nhìn Minh Mị thuần thục thoát hết quần áo, Bùi Thiên Huyền yết hầu khẽ động, nhiệt huyết dâng lên, mặt không khỏi bị đỏ cháy.

Người nọ lòng ngực rắn chắc, vóc người hoàn mỹ trong nháy mắt đều hiện ra trước mặt y, Bùi Thiên Huyền cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, thân thể cũng rục rịch.

“Được rồi, nằm, nằm xuống...” Tự mình tránh ra, Bùi Thiên Huyền bỗng nhiên cảm thấy rất không ý tứ, ánh mắt cũng không dám nhìn loạn.

Minh Mị thành thật leo lên giường, nằm bên cạnh Bùi Thiên Huyền, vươn bàn tay to lớn vuốt mái tóc dài của Bùi Thiên Huyền, “Lần đầu tiên thấy người, ta vẫn tưởng sẽ đem người giữ lại bên người...”

Bùi Thiên Huyền ngẩn người, xoay người, nhìn người đang nằm bên cạnh, trong con ngươi đen thẫm của người nọ tỏa ra ánh sáng ôn nhu, cũng là đôi mắt, giống như lần đầu gặp gỡ, nhưng lại càng dịu dàng hơn, cùng với vị công chúa ôn nhu biết quan tâm kia giống nhau như đúc!

“Lúc ở Tây Khuyết, là người giả trang Hương Hương phải không?” Bùi Thiên Huyền đến lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, trách không được Vu Hương Hương tính cách lại đại biến, bởi vì bọn họ nguyên bản là không cùng một người!

“Người hiện tại mới phát hiện sao?” Minh Mị mỉm cười, ngón tay trên tóc Bùi Thiên Huyền xoắn 1 vòng.

“Hỗn đản! Không được coi thường bản vương!” Bùi Thiên Huyền đỏ mặt, xoay người ngăn chặn Minh Mị, hung hăng áp lên môi hắn.

Thì ra từ đầu đến cuối người y thích, đều chỉ là một người...

Bùi Thiên Huyền hai mắt đã nhắm ***, chỉ cần nhìn vào mắt Minh Mị, y liền trở nên không giống chính mình nữa.

22. Chương 22

Minh Mị cho tới bây giờ chưa bao giờ nghĩ tới, bản thân một đời võ lâm cao thủ, cư nhiên lại cam tâm tình nguyện để cho một người tay trái gà không chặt như tiểu vương gia này đặt ở dưới thân.

Thế nhưng, hắn tuyệt không thấy đây là sỉ nhục, nguyên nhân cũng vì đối phương là Bùi Thiên Huyền.

Tuy rằng Bùi Thiên Huyền không phải rất quen thuộc chuyện làm như cái loại sự tình này, động tác vụng về dầy vò Minh Mị toàn thân co giật, bất quá Minh Mị vẫn không than đau nhức, vẫn chống đỡ, mà chịu đựng, cho đến khi Bùi Thiên Huyền dần dần quen thuộc với thân thể của hắn, hai người lúc này mới cùng nhau mây mưa, mồ hôi nhễ nhại chiến đấu kịch liệt một phen.(thì ra là em Huyền thành công thật=.=!, cảm thán quá Mị ca)

Rất nhanh đã đến bình minh, Bùi Thiên Huyền mới chịu buông tha hắn, một đêm này thật giống như Bùi Thiên Huyền cố ý trả thù, đã đem Minh Mị hất chĩnh đến chết đi sống lại! Mặc dù võ nghệ cao tới đâu, cũng tuyệt không dậy nổi khi bị Bùi Thiên Huyền lăn qua lăn lại lâu như vậy, Minh Mị rốt cục cũng thả lỏng thân thể, cuộn cuộn ngủ, vẫn không quên gặt gao ôm lấy thắt lưng Bùi Thiên Huyền.

Thấy Minh Mị vẻ mặt mệt mỏi ngã vào giường vù vù ngủ, Bùi Thiên Huyền thở dài, ngồi dậy, cẩn thận đem cánh tay đối phương thả xuống bên người hắn.

Sờ mặt Minh Mị, Bùi Thiên Huyền có chút luyến tiếc, nhưng y tin tưởng chia lìa trong thời gian ngắn như vậy sẽ không ảnh hưởng đến cảm tình.

Mộng Ngưng Yên nói, độc trên người y phải nhanh giải trừ, cho nên y cùng Minh Mị ở chung một chỗ cả đêm, đợi sáng hôm nay, y sẽ cùng Mộng Ngưng Yên ra roi thúc ngựa quay về kinh đô.

“Tuy rằng người nói người sẽ không quay về vương phủ, sẽ không ở cùng một chỗ với ta...Nhưng ta quyết định tin tưởng bản thân một lần, người nhất định phải tới tìm ta...” Cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi khô khốc của Minh Mị, Minh Mị chỉ hừ một tiếng, nhưng vẫn không mở mắt.

Tối hôm qua lợi dụng việc uống được hoàn để uy hiếp Minh Mị, không biết người này có tức giận hay không, Bùi Thiên Huyền cũng không dám nói y phải về kinh đô để giải độc, sợ Minh Mị giận dữ sẽ đem y nuốt sống a.

Cho nên, giải thích thì hãy để đến lúc gặp lại rồi tính a! Bùi Thiên Huyền thở dài, bò xuống giường, mặc quần áo vào, xoay người đem ngọc bội y vẫn mang bên người để vào tay Minh Mị.

“Nhất định phải tới tìm ta...” Trong phòng, lưu lại lời nhắc nhở cuối cùng, phảng phất một tiếng thở dài, dư âm phiền muộn còn vang vọng bên tai không dứt.

Mặt trời dần dần xuyên thấu qua song cửa, chiếu vào trong phòng.

Minh Mị giật giật mắt, tay ở trên giường rà soát một vòng, đột nhiên, hắn mở hai mắt, lập tức ngồi dậy!

Động tác mãnh liệt, làm hắn nhíu mày, đau đầu, dưới thân lại càng đau nhức, đau đớn như xé rách làm Minh Mị sắc mặt trắng bệch.

Nhưng Minh Mị vẫn không lo cho thân thể, hắn tả hữu nhìn hai vòng, phát hiện người bên cạnh cư nhiên không thấy đâu!

“Huyền nhi?” Minh Mị nhìn ngọc bội trong lòng bàn tay, khó hiểu và khủng hoảng từ đáy lòng bùng lên.

“Huyền nhi!” Minh Mị nhảy xuống giường, vội vã mặc quần áo, mở cửa phòng liền kêu to, “Huyền nhi!”

Thanh âm cực lớn, kinh động toàn bộ khách nhân ở khách ***, chuông quỹ vội vàng đi tới khuyên giải nói: “Khách quan, khách quan! Sáng sớm hôm nay, vị kia tiểu công tử đã ra cửa, có không ít quan sai đến, đưa tiểu công tử đi...”

“Quan sai?” Minh Mị sửng sốt, quan sai thế nào lại biết y là Huyền nhi cũng là Huyền thân vương?

“Vâng! Quan sai lại đến kia!” Chuông quỹ kêu khổ không thôi, sáng sớm ra đã thấy quan sai, tiểu công tử kia phỏng chừng chính là một quý nhân, lúc này những ... quan sai kia lại tới, không biết vị đại hiệp trước mặt có địa vị gì a, cái tiểu *** này của hắn thật đúng là không thể dung nạp được nhiều giao long như vậy nga!

“Bắt hắn cho ta!” Quan sai dẫn đầu vừa vào cửa đã chỉ vào Minh Mị mà quát, những quan binh lĩnh mệnh đều hùng hổ lên lầu, hướng phía Minh Mị mà tiến lên.

Minh Mị sửng sốt, liền y như mèo nhảy vội vào phòng mình, lấy kiếm, từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Bên ngoài khách *** sớm có quan binh mai phục, thấy Minh Mị nhảy ra, bọn họ từ lâu đã chuẩn bị tốt thiên la địa võng khắp nơi.

Minh Mị cả kinh, vội vàng xoay người nhảy qua, thế nhưng thân thể thật sự là vô cùng suy yếu, khí lực bất kham, cư nhiên thiếu chút nữa là từ không trung té xuống dưới.

Vội vàng ở giữa, Minh Mị nắm lấy một cành cây, treo giữa không trung, cành cây thô ráp cọ vào tay Minh Mị làm xuất hiện tơ máu.

“Dem kẻ bắt cóc Huyền thân vương, tình nghi ám sát bệ hạ bắn hấn rơi xuống cho ta!” Quan sai dẫn đầu chỉ vào Minh Mị quát lên, cung tiễn lập tức giương lên, chớp mắt, tên bay như mưa, ào ạt hướng Minh Mị mà bắn.

Minh Mị cắn răng, kiếm che ở trước ngực, thân thể lùi ra sau, đem chính mình quăng lên bờ tường.

Nhưng mũi tên, sru một tiếng, hung hăng bắn vào lưng Minh Mị, Minh Mị kêu lên 1 tiếng liền rơi xuống, vừa lúc rơi vào lưới bên ngoài tường, bị người bắt lại!

Minh Mị giãy dụa, nhưng chỉ làm lưới siết càng chặt, hấn khí lực nguyên bản đã không đủ, lúc này cũng chỉ có thể oán hận cắn môi dưới.

“Bùi Thiên Huyền!” Minh Mị cao giọng rống lên, trong lòng nguyên bản vốn nghĩ – yêu thương nhưng thoáng cái đã hóa thành hận.

Bởi vì mai phục như thế này cũng chỉ có Bùi Thiên Huyền có thể làm được, âm thầm phối hợp với quan binh, sau đó điều động binh mã tới bắt hấn, thừa dịp hấn khí lực yếu ớt, đánh cho hấn không thể chống đỡ được!

Bắt cóc Huyền thân vương! Tội danh này cứ như là một gậy, hung hăng đánh vào tâm của hấn.

Hấn thật là đã nhìn lầm rồi, nguyên tưởng rằng tiểu tử kia không hề có 1 chút tâm cơ, không ngờ y lại âm ngoan như thế! Thì ra đáng vẻ tươi cười thuần khiết kia đều là giả! Y từ đầu đến cuối đều là lừa dối hấn!(Mị ca a tội anh quá nhưng anh cũng có nói thật đâu.=!)

Hấn đã từng vô cùng quý trọng bảo vệ y, thậm chí nguyện ý vì y mà hy sinh mạng sống, thế nhưng hấn chỉ nhận được đũa cọt cùng phản bội!

Thù này không báo, thề không làm người!

Bùi Thiên Huyền lúc này vẫn còn mơ hồ, theo Mộng Ngưng Yên một đường chạy về, chỉ hy vọng sớm một chút để cho Hoa Thanh giải độc trên người, sau đó thừa dịp Minh Mị còn chưa đến tìm y, sẽ hướng hoàng huynh cầu một thánh chỉ thành hôn, ngăn chặn thái hậu can thiệp.

Mộng Ngưng Yên trong tay nắm chặt mật hàm phương xa truyền đến, âm thầm bội phục Cung Mặc Dao khéo léo huấn luyện binh sĩ làm việc vô cùng hiệu quả.

Bất quá, từ những gì trong mật hàm bọn họ miêu tả, nam tử ở cùng Bùi Thiên Huyền hấn là Mị Ảnh người đã ám sát Đông Ly vương, nhưng Mị Ảnh vì sao lại dễ dàng sa lưới như vậy? Nhớ rằng người nọ đến cả bọn hấn ba người hợp lực đều khó có thể bắt được a!

Nguyên tưởng rằng Minh Mị bắt Bùi Thiên Huyền để áp chế Đông Ly Vương, thế nhưng thấy Bùi Thiên Huyền quay lại bình an, không giống như là bị người bắt cóc, chuyện này có phải là có ẩn tình hay không?

“Huyền thân vương điện hạ, tại hạ có một chuyện không rõ, không biết có thể hỏi được không...”

“Nói!” Bùi Thiên Huyền lúc này tâm tình rất tốt, liền ưng thuận, trên mặt lộ ra dáng tươi cười tinh khiết.

“Về vị nam tử ở cùng với Huyền thân vương... Điện hạ và hấn, là quan hệ gì?” Mộng Ngưng Yên nói những lời này Bùi Thiên Huyền liền đỏ mặt, sau đó ấp úng trả lời hấn, “Không... Không có quan hệ gì đặc biệt...”

Thế nhưng đây là Vương phi tương lai của Huyền thân vương y, chỉ bất quá chưa thể nói với ngoại nhân! Bùi Thiên Huyền âm thầm nghĩ, cúi đầu, không muốn nói thêm gì nữa.

Mộng Ngưng Yên tuy rằng không hiểu ra sao, nhưng biết Huyền thân vương không muốn trả lời, cũng không hỏi nhiều, dựa theo nhắc nhở của Bùi Thánh Ngữ, đem Bùi Thiên Huyền đưa vào cung.

Đông Ly vương cùng thái hậu thấy Huyền thân vương an toàn trở về, đều vui mừng lộ ra dáng tươi cười đã nhiều ngày không thấy.

Bùi Thiên Huyền gặp được thân nhân, cũng là lệ long lanh trong mắt, ôm cổ mẫu hậu cùng hoàng huynh, vô cùng mất thể diện mà khóc lớn một trận.

Mộng Ngưng Yên thở phào nhẹ nhõm, lúc này hần mới có thể nghỉ ngơi 1 chút, không ở đại diện tiếp tục quấy rối người khác 1 nhà đoàn tụ, chỉ có thể tạm thời cáo từ, đi tìm Hoa Thanh quấy rầy, đi trên ghẹo vị thái y đại nhân chỉ thích thảo dược kia.

Bất quá Hoa Thanh cũng không có thời gian nhàn rỗi cho Mộng Ngưng Yên quấy rầy, một lát y đã bị Bùi Thánh Ngữ ban một đạo thánh chỉ triệu đi, trước khi đi còn hung hăng trừng Mộng Ngưng Yên vài lần, một mặt cảnh cáo đối phương, “Không được chạm vào dược liệu của ta!”

Mộng Ngưng Yên cũng không ngẩng đầu lên đã đồng ý, tùy tiện lấy 1 phiến cam thảo để vào trong miệng, Hoa Thanh tức giận giậm chân, tự hận vì sao không trộn độc vào cam thảo.

Minh Mị bị quan sai róc nã, vẫn ở trong xe tù, trên đường hần vẫn duy trì trầm mặc, vô luận bọn quan binh này hỏi cái gì, hần đều không nói lời nào, chỉ nhắm hai mắt, cúi đầu.

Bọn quan binh cười mắng, hần cũng phớt lờ, hần chỉ bế khí dưỡng tức, giúp thương thể trên người khôi phục một ít, sau đó chờ đến được kinh thành rồi tìm người đã phản bội hần mà báo thù.

Xe chở tù, lung lay lắc lư hướng về phía kinh đô, mà ở một góc kinh thành, cũng có người biết được tin tức.

Hắc y nhân lạnh băng nhìn thủ hạ quỳ trên mặt đất, vẻ mặt khinh thường, “Hần không phải thiên hạ đệ nhất sao? Thế nào lại bị bắt?”

“Ách, lần này là Mộng Ngưng Yên bài trận, điều động tinh binh của nguyên soái Cung Mặc Dao, có người nói Mị Ảnh bản thân cũng có điểm không khỏe, cho nên mới...”

“Hừ!” Hắc y nhân vỗ bàn, “Cho nên đã bị bắt? Thực sự là buồn cười! Nếu hần tiết lộ ra bí mật của chúng ta, thì làm sao bây giờ?”

“Chủ thượng, thuộc hạ đối với Mị Ảnh vẫn chưa lộ ra mặt thật, cho nên, hần là sẽ không để lộ điều gì, thỉnh chủ thượng yên tâm...” Tên thủ hạ kia thân thể run run, vì mạng nhỏ của mình mà biện giải.

“Gió có thể lọt qua tường! Chỉ có người chết mới không biết nói...” Hắc y nhân đưa tay nâng cằm, khoe miệng chậm rãi câu dẫn ra 1 mặt đáng cười âm ngoan.

=====

23. Chương 23

Mấy ngày sau, Bùi Thiên Huyền rốt cục cũng về tới vương phủ của mình, vừa vào phòng đã vô lực nằm xuống giường.

Ở trong hoàng cung bị Hoa Thanh lấy ngân châm đâm vài ngày, cũng tiêu hao nhiều khí lực của Mộng Ngưng Yên, mới có thể đem toàn bộ độc trong cơ thể y hóa giải sạch sẽ.

Hoàng huynh và mẫu hậu mỗi ngày đem y coi như động vật quý hiếm, nhốt ở trong cung thì không nói, còn ngày ngày bắt ăn, chiếu cố rất cẩn thận. Thế nhưng lúc y hướng hoàng huynh nói chuyện Minh Mị, Bùi Thánh Ngữ mặt lập tức lạnh đi, long nhan giận dữ, chỉ 1 câu “Lui ra! Việc này không được nhắc lại nữa!” Dem miệng y bịt lại.

Bùi Thiên Huyền rất muốn tiếp tục cùng hoàng huynh làm nũng, làm cho Đông Ly vương đồng ý, nhưng Bùi Thánh Ngữ sắc mặt càng ngày càng tức giận, làm y sợ đến mức cũng chỉ có thể tạm thời ngậm miệng lại.

Lúc này nên làm cái gì bây giờ? Cái kia tên vì sao còn chưa tìm y? Hần sẽ không thực sự đem y quên mất chứ?

Vừa oán giận, Bùi Thiên Huyền vừa nặng nề ghé vào giường mà ngủ, trong lúc ngủ mơ, y tựa hồ thấy Minh Mị vẻ mặt căm tức nhìn mình, giống như rất tức giận.

Minh Mị đúng thật căm tức, bất quá lửa giận của hần vẫn áp dưới đáy lòng, không biểu hiện ra, phạm nhân quá mức cứng đầu, cứng đầu đến mức quan sai cũng mặc kệ hần.

Trên đường bên ba, quan sai rốt cục cũng đem tội phạm quan trọng đưa đến kinh thành, lúc đến cổng thành, trời đã vào đêm.

Ngoại ô kinh thành, có 1 con hào bảo vệ bên ngoài, bờ sông tràn đầy cây cối, mặc dù đã vào thu cũng luôn xanh tốt.

Ánh trăng chiếu vào cành lá, trên mặt đất là bóng cây loang lổ, trái phải hai bên đều là tiếng gió thổi, làm hỗn loạn lá cây.

Minh Mị lộ tai khê động, nắm chặt tay, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào 1 binh sĩ phía sau lưng đang mang độc kiếm của hắn.

Lúc này, trong rừng cây bỗng nhiên bay ra 1 mũi tên, hướng phía Minh Mị bay tới.

Minh Mị hơi nghiêng người, mũi tên xuyên qua xe tù, đâm vào cánh tay binh sĩ bên cạnh.

“Có mai phục!” Tất cả quan sai cảnh giác đứng lên, nhanh chóng rút đao kiếm, bài ra tư thế nghênh chiến, đem Minh Mị đang ngồi trong xem tù thành trung tâm.

Trong rừng cây truyền đến âm thanh bước chân sần sật, 1 nhóm hắc y nhân không bao lâu đã xuất hiện trước mắt mọi người, liền theo sau đó, là một hồi huyết chiến!

Minh Mị lạnh lùng bàng quan nhìn nhân mã 2 bên chiến đấu, đột nhiên mỉm cười, tuy rằng nhìn ra được đối phương cũng không phải có ý định tới cứu hắn, mà là muốn giết người diệt khẩu, nhưng có thể, mượn lực lượng của đối phương, giúp hắn nhanh chóng thoát thân...

Gió thu hiu quạnh, gió lạnh thổi khiến Bùi Thiên Huyền cả người run rẩy, mơ mơ màng màng mở hai mắt, mới phát hiện y không cẩn thận đi ngủ, mà vẫn mở cửa sổ.

Hảo lạnh! Bùi Thiên Huyền bắt đầu nhớ đến ôm ấp của Minh Mị, ở bên cạnh người kia rất ấm áp, hơn nữa hắn luôn luôn thay y ngăn trở gió lạnh.

Bùi Thiên Huyền bước xuống giường đi tới cửa sổ, đang chuẩn bị đưa tay đem cửa sổ đóng lại, trước mặt nhưng bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen, từ ngoài cửa sổ phi thân vào!

“Oa!” Bùi Thiên Huyền nhất thời hoảng sợ, nghiêng người để người nọ tiến vào, sau đó hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm đáng lưng quen thuộc của đối phương, chính là người y vẫn nhớ không quên...

“Minh Mị!” Bùi Thiên Huyền mặt vui vẻ, đang chuẩn bị tiến lên ôm người nọ nói cho hắn biết y có bao nhiêu nhớ thương hắn, Minh Mị bỗng nhiên xoay người lại, trong mắt lóe ra tia băng lãnh, đáng sợ đến mức Bùi Thiên Huyền phải ngừng cước bộ.

Vì sao chỉ mấy ngày không gặp, Minh Mị lại biến thành xa lạ như vậy? Hắn nhân thần thoát nhìn vô cùng hung ác độc địa, tuyệt không giống trong quá khứ ôn nhu nữa, hình như muốn ăn thịt người...

“Bùi Thiên Huyền!” Minh Mị đè thấp tiếng nói, lạnh lùng quát, hai mắt là nộ hỏa, thụ thương phía sau lưng cũng cùng lúc đau đớn, giống như nhắc nhở hắn, hắn là như thế nào từ trong mưa tiền mà tránh được một kiếp!

“Thế nào... Minh Mị ngươi vì sao...” Bùi Thiên Huyền có chút sợ hãi thần của Minh Mị, cước bộ nhịn không được liền hướng phía cửa mà đi, người này, nhất định là dịch dung, không phải là người y vốn yêu thích...

Nhìn Bùi Thiên Huyền muốn trốn, Minh Mị càng cho rằng đối phương là bởi vì hổ thẹn với hắn, cho nên muốn đào tẩu.

Hắn đâu dễ dàng buông tha Bùi Thiên Huyền như vậy, nếu đã dám phản bội, nhất định phải có chuẩn bị nhận nghiêm phạt!

Chỉ nháy mắt đã đem Bùi Thiên Huyền kéo đến bên giường, Minh Mị không nói gì liền xé y phục của Bùi Thiên Huyền, làm cho y giống như trẻ con mới sinh mà vút lên giường.

Bùi Thiên Huyền xấu hổ đỏ mặt, thân thể bởi vì sợ hãi mà hơi run rẩy, “Dừng tay! Ngươi đây là đang làm cái gì!”

Hai tay hướng phía Minh Mị liên tục cào, móng tay xẹt qua mặt Minh Mị, để lại một vết máu.

Thấy bản thân không cẩn thận làm bị thương đối phương, Bùi Thiên Huyền có điểm hoảng sợ, cũng có chút vô cùng kinh ngạc, khuôn mặt này là thật, người trước mặt cũng là thật, thế nhưng vì sao vết mặt của hắn thần sắc của hắn lại như vậy?

Minh Mị nghe được một mùi máu, máu khiến bản năng sát thủ của hắn trở nên càng thêm cuồng bạo, nhanh tay đem đối phương gắt gao áp chế trên giường, đưa tay kẹp chặt cổ đối phương, nhằm vào ngay yết hầu.

Bùi Thiên Huyền nhất thời mặt đỏ, nhưng do thiếu khí, hai mắt hàm chứa lệ, cánh tay nhỏ bé gắt gao túm lấy tay Minh Mị mà chống cự lại.

Vì sao muốn giết y? Bùi Thiên Huyền không rõ, người này không phải nói thích y sao? Nhưng vì sao có thể đối với y hạ độc thủ như vậy?

“Đây là hậu quả ngươi phản bội ta!” Minh Mị dừng 1 chút, nếu lại tăng thêm khí lực là có thể bẻ gãy yết hầu đối phương, thế nhưng hắn hết lần này tới lần khác không cách nào hạ thủ được, mặc kệ có bao nhiêu hận, mỗi khi thấy nước mắt của Bùi Thiên Huyền, hắn đều có cảm giác chịu thua.

Bùi Thiên Huyền tay yếu đi, cảm giác hít thở không thông làm y đầu vầng mắt hoa, duy nhất chỉ nhớ, Minh Mị nói, phản bội? Y lúc nào đã phản bội hắn a?

Minh Mị buông cái cổ Bùi Thiên Huyền ra, Bùi Thiên Huyền trong cổ họng truyền đến mùi máu tươi, y chỉ có thể liên tục thở phì phò, nói không nên lời.

“Là ta nhìn lầm ngươi! Bùi Thiên Huyền! Không ngờ ngươi ác độc như vậy!” Minh Mị một mặt tức giận mắng, một mặt giang hai chân Bùi Thiên Huyền ra, tuyệt không thương hương tiếc ngọc, nắm lấy hai bên hông tròn trĩnh hướng phía dục vọng của hắn.

“A! ...” Bùi Thiên Huyền nhịn không được kêu lên thảm thiết, thế nhưng thanh âm lại bị Minh Mị một tay nghẹn lại trong cổ họng.

“Ngô...” Bùi Thiên Huyền chỉ có thể lắc đầu, thoát không khỏi bàn tay Minh Mị, dưới thân lại bị người kia hung hăng xô xuyên qua, giống như là một kiếm đâm vào thân thể của y, đau nhức khiến y người đầy mồ hôi lạnh.

“Ô ô...” Bùi Thiên Huyền khóc rống lên, thân thể được nuông chiều từ bé phải chịu loại xâm phạm thô bạo, trong việc giao hoan này, y căn bản là không cảm thấy 1 tia vui sướng nào, thể xác và tinh thần đều thống khổ, kiêu ngạo, tôn nghiêm cùng thân thể, đều bị người kia nghiền nát, hóa thành tro tàn.

Minh Mị áp chế trên thân thể co rúm của Bùi Thiên Huyền, thế nhưng dần dần, hắn cũng cảm giác được người dưới thân không còn phản kháng hay chống đỡ, cúi đầu nhìn, tâm lại một lần xoắn lại.

Bùi Thiên Huyền nhắm hai mắt, khóe mắt đầy lệ ngân, môi cũng bị chính y cắn nát, vẫn còn vết máu nhàn nhạt, cả người không nhúc nhích, tựa như không còn linh hồn, không còn ý thức, không còn... Khí tức...

“Bùi Thiên Huyền!” Minh Mị có chút hốt hoảng, buông Bùi Thiên Huyền ra, tìm kiếm hơi thở, cả khuôn mặt đều biến sắc!

Hung hăng vỗ mạnh vào mặt Bùi Thiên Huyền, làm da trắng nõn dần dần hiện ra 1 mặt hồng nhạt, nhưng Bùi Thiên Huyền vẫn như trước thờ ơ, không hề có dấu hiệu tỉnh táo lại.

“Bùi Thiên Huyền! Bùi Thiên Huyền! Huyền nhi!” Minh Mị lay động thân thể Bùi Thiên Huyền, cũng không biết chính mình vì sao còn có thể lo lắng như thế, luôn luôn không muốn thấy người nọ chết...

Lúc này, cửa “Phanh!” Một tiếng bị người đá văng ra, Cung Mặc Dao cùng Mộng Ngưng Yên xông vào, thấy trong phòng mất trật tự, cùng với tình trạng hỗn độn của Huyền thân vương, hai người không hẹn mà cùng cứng người.

“Mị Ảnh! Ngươi đang làm cái gì!” Cung Mặc Dao vừa thấy cừu nhân, liền nổi trận lôi đình, một kiếm hướng Minh Mị đâm tới.

Minh Mị vội vàng lui ra phía sau một chút, lưu luyến buông Bùi Thiên Huyền xuống, tránh một kiếm của Cung Mặc Dao, lập tức phá cửa sổ phi ra ngoài.

Tâm hần, rất rối loạn, loạn đến không còn biết chừng mực.

Luôn luôn nhớ tới Bùi Thiên Huyền không chút huyết sắc, gương mặt không hề động tĩnh, cảm giác sợ hãi chiếm lấy tâm Minh Mị.

Không được! Hần không thể để người kia chết, coi như là y phản bội hần, đau đớn còn chưa tính, nhưng người kia, hần vẫn là không thể buông tay...

“Bắt tên hỗn đản đó về đây cho trảm!” Lúc này Đông Ly vương cũng thở phì phì bước vào phòng đệ đệ, nhìn tình cảnh trước mặt, cơn tức trong lòng cũng không kém Cung Mặc Dao.

Một tiếng thét ra lệnh, Cung Mặc Dao cùng Mộng Ngưng Yên cùng nhau bay ra khỏi phòng, dẫn theo đông đảo tinh binh đang ở vương phủ đi bắt thích khách, đem vương phủ toàn bộ bao vây.

Bùi Thánh Ngữ đi tới trước mặt Bùi Thiên Huyền, đau lòng vô cùng ôm lấy thân thể Bùi Thiên Huyền, một mặt hung hăng vuốt lưng y.

Đệ đệ từ khi sinh ra thì khí quản đã có bệnh, rất dễ bị nghẹn làm cho hít thở không thông, cho nên từ xưa tới nay bọn họ đều phi thường cẩn thận chiếu cố Bùi Thiên Huyền, thân là vua của một nước như Bùi Thánh Ngữ cũng học cách để làm sao giúp Huyền thân vương khi hít thở không thông thì cứu mạng nhỏ của y.

Hung hăng vỗ một trận, liền quay sang cái miệng nhỏ nhắn của Bùi Thiên Huyền thổi mấy hơi, Bùi Thiên Huyền trong cổ họng rất cục cựa cũng truyền ra âm thanh, sau đó y liền ho ra.

Thấy Bùi Thiên Huyền khôi phục khí tức, Đông Ly vương lúc này mới lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm, vừa định xoa trán đệ đệ, không ngờ Bùi Thiên Huyền tỉnh lại, cũng kinh hoảng nhìn mình, tránh khỏi đụng chạm.

Hỗn đản! Bùi Thánh Ngữ vừa thấy đệ đệ đáng dấp cảnh giác như vậy, lại thấy thân dưới y vô cùng thê thảm, trong lòng nộ hỏa, càng bùng thêm vài phần, nhất định phải đem thích khách băm thây nghìn mảnh!

24. Chương 24

Minh Mị tâm hoảng ý loạn, căn bản không biết bản thân nên làm như thế nào.

Tự tay giết chết người mình yêu nhất, báo thù xong đáng lý phải vui vẻ nhưng trong lòng lại tràn đầy thống khổ, toàn bộ thế giới của hần đều tan vỡ.

Cung Mặc Dao cùng Mộng Ngưng Yên theo đuôi hần, sư huynh đệ liên thủ, cùng lúc tấn công Minh Mị.

Minh Mị không còn lòng dạ nào mà nghênh chiến, chỉ liên tục né tránh, thần sắc từ lâu đã không còn bình tĩnh như xưa, lúc này, hần thoát nhìn giống như là 1 con thú bị vây khốn, nhưng lại không hề muốn chống lại.

Cung Mặc Dao là bởi vì đối phương đã từng suýt nữa hại chết người hần yêu thương mà mang theo cừu hận, xuất thủ tự nhiên vô cùng hung ác quả đoán, chiêu chiêu đều hiểm hóc dường như muốn làm cho Minh Mị không còn đường lui, cước bộ cũng mất trật tự.

Mộng Ngưng Yên lúc này có hơi bình tĩnh, lúc ở cùng Bùi Thiên Huyền nói đến Minh Mị, Bùi Thiên Huyền hai má đỏ bừng, thần sắc cổ quái, rất giống thiếu nữ đang trầm mê tình ái.

Nếu như bọn họ hai người trong lúc đó thực sự có quan hệ gì, thì tại sao Minh Mị lại đối với Bùi Thiên Huyền mà hạ độc thủ như vậy?

Minh Mị tiếp được một kiếm kia của Cung Mặc Dao, thân thể lui về phía sau mấy bước, đụng vào thân cây phía sau.

Lúc này, thị vệ của Đông Ly vương cũng chạy ào ra hậu viện, đem Minh Mị tả hữu vây đánh, bao vây hấn thành trung tâm.

Minh Mị giống như cá trong chậu, có chạy đằng trời, nhìn quanh tả hữu, hấn bỗng nhiên ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, đứng thẳng người, hai hàng lệ theo khóe mắt chảy xuống, chảy vào trong miệng, quả nhiên là giống với dòng lệ đau khổ của Bùi Thiên Huyền.

Nếu đã làm ra một chuyện không thể vãn hồi, vậy thì hấn cũng nên tự mình kết thúc tấn bi kịch này đi...

“Người vì sao lại muốn đả thương Huyền thân vương?” Thấy người nọ lộ ra thần sắc tuyệt vọng, Mộng Ngưng Yên kéo Cung Mặc Dao đang định xông lên lại gần, lạnh lùng hỏi.

“Bởi vì hấn... Ta cho rằng hấn phản bội ta, âm thầm gọi tới quan binh đến hại ta...” Minh Mị cười khổ, hấn rất choáng váng, thấy đối phương ly khai mình liền đem toàn bộ tội đổ lên người y, đến ngay cả một tiếng biện giải cũng không cho y nói.

Mộng Ngưng Yên sững sốt, sau đó cũng chỉ có thể thở dài, “Người sai rồi... kêu quan binh tới bắt người, là ta, không phải Huyền thân vương, Huyền thân vương cái gì cũng không biết! Hấn thậm nghĩ muốn mau chóng giải kịch độc trên người, để sớm ngày cùng người gặp lại...”

Mộng Ngưng Yên nói xong, làm Minh Mị nửa ngày cũng không có động tĩnh, nhìn thẳng vào bạch y nam tử trước mặt, giống như bị thiên lôi tập kích, không thể động đậy!

Bùi Thiên Huyền cái gì cũng không biết, Bùi Thiên Huyền cái gì cũng không biết...

Là hấn đem tội danh toàn bộ đổ lên người y, đem y đẩy vào chỗ chết, tàn nhẫn nghiền nát 1 sinh mạng yếu đuối!

“Ha... Ha ha...” Minh Mị bỗng nhiên phá lên cười, thần sắc có vẻ như phát điên, hấn hận bản thân, hận bản thân tàn nhẫn, hận hấn tự đem khát máu thành thói quen, hận bản thân thị phi chẳng biết phân biệt.

Huyền nhi của hấn chưa từng phản bội, chính hấn đã đem vợ(*) mình vứt vào địa ngục!

“Minh... Minh Mị!” Một tiếng hô hoán yếu ớt quấy rầy Minh Mị đang cười ngớ ngẩn, Minh Mị giật mình, quay đầu, thấy Bùi Thiên Huyền ôm ngực xuất hiện ở tại cổng hậu viện.

Sắc mặt y vẫn như trước trắng bệch, dưới chân như nhũn ra, gian nan hướng phía trong viện đi vài bước liền té ngã, được Cung Mặc Dao ở gần nhất nâng lên.

“Huyền nhi...” Minh Mị dòng lệ nóng hổi vẫn tiếp tục chảy trên mặt, trong lòng là ảo não hối hận cuộn cuộn dâng trào.

“Hừ!” Lúc này, Bùi Thánh Ngữ cũng đi theo vào sân, hung hăng trừng mắt liếc Minh Mị đang ở trước mặt.

Nam tử này! Chính là vì tên sát thủ này, Bùi Thiên Huyền cư nhiên vừa thanh tỉnh đã không quản kéo thân thể ốm yếu đến tìm hấn, hấn đến tội cùng đã dùng biện pháp gì lấy đi tâm của đệ đệ? Đã đem Huyền thân vương vô ưu vô lự ngây thơ khả ái vì hấn, mà bị bức đến sắp chết!

Trong viện mọi người đều quỳ xuống lạy, chỉ có Minh Mị vẫn đứng như trước, rất lạnh mạc(1) nhìn về phía Đông Ly vương, vốn là đối tượng ám sát của hấn.

“Người hấn là biết bản thân phạm vào tội gì!” Bùi Thánh Ngữ lạnh lùng nhìn Minh Mị, người này trước là làm tể tướng bị thương nặng suýt chết, hiện tại còn làm thương tổn đệ đệ mà Bùi Thánh Ngữ quý trọng nhất, đối với Minh Mị, trong lòng Bùi Thánh Ngữ chỉ có hận ý, “Còn không đầu hàng! Thành thật khai báo! Nói! Rốt cuộc là ai sai người ám sát trẫm?”

Minh Mị yên lặng vứt bỏ độc kiếm của mình, thân kiếm màu đen cắm vào bùn đất, huyết đỏ thẩm theo chuôi kiếm chảy xuôi xuống mặt đất, tạo thành 1 màu hồng rất đẹp.

Thanh kiếm này theo hấn đã rất lâu, hấn đã không còn xứng đáng để cầm nó, cũng giống như hấn đã không còn xứng ở bên cạnh Bùi Thiên Huyền nữa, từ lúc hấn hoài nghi Bùi Thiên Huyền, hấn cũng đã mất đi tư cách của mình.

“A!” Bùi Thiên Huyền nhin không được bưng miệng, hai mắt trợn to, nhìn Minh Mị, nhìn hấn 1 tay đầy huyết, nhìn vết kiếm trên cổ tay hấn, nhìn hấn thê lương ngẩng đầu nhìn về phía y.

“Không được!” Bùi Thiên Huyền nước mắt tràn mi, bản thân đúng là có buồn bực Minh Mị không tin mình, thế nhưng y không bao giờ ngờ tới Minh Mị cư nhiên lại dùng cái chết để tạ tội.

Cung Mặc Dao gắt gao nắm lấy cánh tay Bùi Thiên Huyền, mặc dù có không đành lòng, nhưng trước mặt kia là Minh Mị cũng là cừ địch của hấn, một kiếm của Minh Mị thiếu chút nữa cướp đi mạng sống của Lạc Phong Dương, sự tình như thế này, hấn không muốn phải thấy lần thứ hai.

“Buông ra!” Bùi Thiên Huyền rống giận, một mặt giãy dụa thân thể muốn từ trong tay Cung Mặc Dao thoát ra, “Cung nguyên soái, bản vương ra lệnh cho ngươi buông!”

Cung Mặc Dao hơi nhìn về phía Bùi Thánh Ngữ, Bùi Thánh Ngữ sắc mặt bình tĩnh, cấp cho Cung Mặc Dao 1 ánh mắt, Cung Mặc Dao liền hiểu ý, đưa tay đánh vào ót Bùi Thiên Huyền.

Bùi Thiên Huyền trước mắt tối sầm, thân thể cũng ngã xuống, cuối cùng nhìn lại, cũng chỉ có thể thấy cánh tay đang không ngừng chảy ra tiên huyết của Minh Mị, cùng đôi mắt ôn nhu kia đang nhìn mình.

Y không muốn ly khai hấn... Tuyệt không muốn ly khai... Bùi Thiên Huyền rơi lệ, ngã vào trong lòng Cung Mặc Dao, hai tay cũng theo ống tay áo của Cung Mặc Dao mà buông xuống.

Bùi Thánh Ngữ thở dài, lại một lần nữa nhìn về phía Minh Mị, “Ngươi vẫn ngoan cố như thế! Thà rằng chết cũng không nói ra cổ chủ(2) là ai sao?”

Minh Mị ngẩng đầu, hai mắt nhưng lại nhìn chăm chăm vào Bùi Thiên Huyền đang ngủ trong lòng người khác, cười khổ một tiếng, “Ta căn bản là không biết cổ chủ là ai! Sát thủ, chỉ nhận tiền thay người làm việc, cũng không hỏi đến lai lịch thân phận đối phương, ta ngay cả tướng mạo người nọ cũng không thấy rõ.”

“Ngươi cho là lí do thoái thác như vậy trăm sẽ tin ngươi?” Bùi Thánh Ngữ lạnh lùng nhìn sát thủ trước mặt, tên này đã 3 lần 4 lượt muốn lấy mạng hấn.

“Tin hay không tùy ngươi! Sát thủ ám sát thất bại, vốn chỉ có con đường chết! Minh Mị ta cũng không sợ chết, không cần phải lừa ngươi làm gì!” Trên cổ tay truyền đến đau nhức, độc tính đã phát tác, Minh Mị tái nhợt nghiêm mặt, nhưng vẫn như trước quật cường đứng thẳng thân thể, chết, ít nhất cũng phải có tôn nghiêm 1 chút!

“Thế nhưng, ngươi chưa từng vì Huyền nhi mà lo lắng gì sao?” Đông Ly vương thở dài thật sâu, sợ nhất là những người trong giang hồ, miệng thì đầy giang hồ đạo nghĩa, hấn có thể nhìn ra được, Bùi Thiên Huyền lúc này có lẽ chân tâm đều đã phó thác cho nam tử này mất rồi.

Vốn Bùi Thánh Ngữ còn đang khó xử, nếu là thực sự hại chết Minh Mị, Bùi Thiên Huyền có thể bởi vì vậy mà cùng hấn trở mặt không, thế nhưng không ngờ tới, Minh Mị lại tự mình chọn đường chết, trái lại làm cho Đông Ly vương mất đi lập trường, mất đi quyền quyết định giữ lại mạng người.

“Ta suốt đời này có lỗi nhất, chính là với Huyền nhi! Nếu sau này hấn tỉnh lại, mong các ngươi có thể thay ta nói với hấn 1 câu, khuyên hấn từ nay về sau hãy quên ta đi, phải quên sạch sẽ, tìm 1 mỹ nhân mà hấn thích, hảo hảo sống cho tốt... Còn có...” Minh Mị nhin không được đau đớn trong ngực, trong miệng một trận tanh nồng, vết máu dọc theo khóe miệng chảy xuống.

Thời gian không còn nhiều, độc tính đã phát tác... Minh Mị ôm ngực, chỗ đang đau đớn...

Cười khổ một tiếng, do hấn tự làm sai, không nên thích thượng 1 tên vừa phiền phức vừa đáng yêu như vậy, đến cuối cùng trái tim cũng không thu hồi lại được.

“Nói cho hấn... Ta thích nhất là dáng vẻ của hấn... lúc làm nũng...”

Trước mắt tựa hồ xuất hiện ảo giác, Minh Mị dường như thấy Bùi Thiên Huyền đang cong cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, chớp chớp đôi mắt to trong sáng, hướng hấn mà yêu cầu cái này yêu cầu cái kia...

Tất cả đều đã từng là ký ức đẹp nhất, vậy hãy để hấn mang theo tất cả mà ra đi...

Minh Mị hướng phía Bùi Thiên Huyền vươn ra cánh tay từ lâu đã tê liệt, tay dừng ở giữa không trung, hần mím cười, liền khép lại hai mắt, ngã xuống mặt đất.

Bùi Thánh Ngữ hít một ngụm khí lạnh, vốn là đối với Minh Mị chỉ có hận ý, nhưng lúc này lại không thể nào hận được, chỉ có một cổ tôn trọng từ tận đáy lòng...

Chú giải:

(*) ta thích dùng chữ vợ hơn là người yêu vì sớm muộn gì cũng cưới a^^

(1)lạnh mạc: lãnh đạm thờ ơ

(2)cổ chủ: ý nói người thuê Mị ca đó

25. Chương 25

Một tháng sau, Huyền thân vương phủ.

Cuối mùa thu lá vàng rụng đầy sân, bọn hạ nhân lại không quan tâm đến lá rụng.

Thâm viện yên tĩnh, bên trong tiểu đình, nơi có vẻ quanh quệ tịch tịch, chỉ có ca kỹ như trước ngồi ở bên hồ y xuống tiểu khúc, than thở tài năng của mình không được người tán thưởng.

Huyền thân vương bệnh nặng không dậy nổi, cả tòa Huyền thân vương phủ còn ca vũ đánh đàn, không còn tiếng chim hót líu lo, tất cả đều chìm đắm trong lạnh lẽo, không khí trầm lặng.

Bùi Thiên Huyền ngồi trên giường, đã một tháng rồi, y cũng đã 1 tháng không có xuống giường, suốt ngày cùng với được quần thang oản(1) làm bạn, trên mặt cũng không còn dáng tươi cười.

Ngay cả mỹ vị, vào miệng cũng không còn vị đạo gì, Bùi Thiên Huyền càng hoài niệm một chén chúc mà người nọ đã từng nấu cho y, có đôi khi ngấm lại dấp dấp 1 sát thủ lãnh khốc đứng ở trừ phòng, mới có thể thoáng mỉm cười, chính là dáng tươi cười như vậy trong mắt mọi người, lại vô cùng thê mĩ(2).

Huyền thân vương bị bệnh... Đông Ly vương nói với thái hậu, Huyền thân vương là tâm bệnh, cần tâm được mới chữa được.

Bùi Thiên Huyền căn bản là không muốn chữa bệnh, y mỗi ngày đều ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, dường như đang đợi cái chết có thể đưa y đến bên cạnh người kia.

Nếu như dưới tuổi vàng gặp lại, y nhất định phải hung hăng giẫm bẹp chân người nọ! Cái này mà gọi là di ngôn sao! Mỗi lần y nhớ tới, đều muốn khóc lớn một hồi, nghe cứ như y bị người kia từ bỏ vậy.

Một phiến lá khô rơi xuống, cuộn xoắn 1 vòng, cuối cùng, rơi xuống trước mặt Bùi Thiên Huyền.

Bùi Thiên Huyền nhặt chiếc lá lên, trong lòng có hơi thích, đây là khí tức của cái chết, một tháng trước người nọ cả người tản ra mùi của chết chóc đứng trước mặt y, từ đó đến nay, y không thể nào ngủ được, một khi nhắm mắt lại sẽ thấy hần cả người đầy máu.

Y chưa từng muốn giết chết Minh Mị, cho tới bây giờ cũng chưa từng... Bùi Thiên Huyền đem phiến lá gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay, tâm vương mắt đau đớn.

Một trận gió lạnh từ ngoài phòng thổi vào, lạnh đến nỗi khiến Bùi Thiên Huyền phải rùng mình, phiến lá khô bị nghiền nát trong lòng bàn tay cũng theo gió mà bay đi.

Bùi Thiên Huyền ngẩng đầu, lại thấy một mảnh hồng sắc như lửa, tại căn phòng tĩnh tịch u ám này, trở nên vô cùng chói mắt!

Hồng sắc áo choàng từ trên bay xuống, bao lấy thân thể Bùi Thiên Huyền, Bùi Thiên Huyền không thể tưởng tượng nổi nhìn trên người mình đang khoác hồng y, mạnh mẽ ngẩng đầu.

“Cũng được, người sẽ mặc vào hồng y mà xuất giá...” Người nọ hơi nhàn nhạt cười, âm sắc vẫn là lạnh như vậy, nhưng nghe ra trong đó lại là ôn nhu vô tận.

“Ân!” Bùi Thiên Huyền trong mắt mang theo lệ, người kia rút cục từ trên trời giáng xuống mang y đi, cuối cùng cũng có thể kết thúc cái loại chờ đợi trường kỳ đầy đau khổ và dày vò này rồi.

Ôm chặt lấy người kia, Bùi Thiên Huyền lệ lưng trông, làm ướt y phục hồng sắc, “Ta luôn một mực chờ người...”

Ấm áp từ trên người của người nọ truyền đến, ngay trên tay y, cùng với ấm áp trong quá khứ vô cùng giống nhau, làm Bùi Thiên Huyền nhất thời nghi hoặc, vội vàng buông tay ra, kinh ngạc vạn phần, “A?”

...

Đúng lúc Cung Mặc Dao cùng Bùi Thánh Ngữ đi tới Huyền thân vương phủ, liền thấy được một màn như vậy.

Minh Mị dở khóc dở cười đứng ở cửa phòng Bùi Thiên Huyền, mà trong phòng nhưng truyền đến tiếng binh, choang, lách cách loạn xạ, đồ vật dường như đều bị đập bể, còn có không ít loạn thất bát tao thư quyển bị vứt ra khỏi phòng.

“Người là một đại phiền tử(3)!” Trong phòng truyền đến thanh âm khóc rống lên của Bùi Thiên Huyền, cùng với một trận tiếng vang đi kèm.

“Ta thực sự không có lừa người, ta là sáng nay mới vừa khôi phục được ý thức...” Minh Mị tiếp được cái gối đầu Bùi Thiên Huyền ném tới, bất đắc dĩ tiếp tục giải thích rằng hấn vô tội.

Bùi Thánh Ngữ chỉ có thể ho khan hai tiếng, bọn hạ nhân đang xem Huyền thân vương mới giật mình phát giác bệ hạ giá lâm, trong nháy mắt liền quỳ xuống.

Minh Mị thấy thế cũng quỳ xuống, vẻ mặt là đang xin giúp đỡ, Bùi Thánh Ngữ chỉ âm thầm cười cười, đi tới cửa phòng Bùi Thiên Huyền, một bên cười một bên vào nhà, “Ai, Huyền nhi, người cũng không nên đem tân phong thống lĩnh đại nội thị vệ của trẫm mà làm bị thương chứ!”

Bùi Thiên Huyền sững sốt, sau đó liền cắn môi, trong tay đang cầm quyển thư cuối cùng hướng phía hoàng huynh của y mà đánh, “Các người đều liên hợp lại gạt ta!”

Cung Mặc Dao lau mồ hôi lạnh, thầm nghĩ Huyền thân vương này cũng quá lớn gan đi, cứ nhiên dám đối với hoàng thượng động thủ, nếu là đối lại là quốc gia khác, thì đó là 1 tử tội nga!

Đáng tiếc, nơi này là Đông Ly, Đông Ly vương đối với đệ đệ vô cùng sủng ái chúng thần đều biết, Bùi Thánh Ngữ chỉ là hơi nghiêng người, nắm lấy thư quyển, vừa định nói 1 câu chọc Bùi Thiên Huyền, đã bị vẻ mặt tái nhợt của Bùi Thiên Huyền làm cho sợ, nhanh chóng bước lên phía trước thân thiết hỏi: “Huyền nhi, người thế nào? Khó chịu ở đâu? Mau truyện ngữ y! Thanh...”

Nhãn thần hấn liền u ám, lúc này, đến ngay cả Hoa Thanh thường ngày hấn tín nhiệm nhất cũng không ở bên người, Bùi Thánh Ngữ chỉ có thể vòng vo một chút, “Người thế nào lại không biết quý trọng thân thể, người muốn làm mẫu hậu đau lòng a?”

“Nhưng mà là các người... Gạt ta... Khụ khụ...” Bùi Thiên Huyền ho một tiếng, cũng làm Bùi Thánh Ngữ và Minh Mị lo lắng không ngớt, trong một thoáng thương thế của Minh Mị thủy chung vẫn không thể ổn định, người cũng không thể thanh tĩnh, Bùi Thánh Ngữ không muốn để đệ đệ vui mừng chóng lạt, cho nên mới che giấu tin tức Minh Mị còn sống, mãi cho tới hôm nay Minh Mị tỉnh lại, liền vội vàng chạy về vương phủ.

Nhìn Bùi Thiên Huyền gương mặt ngày càng gầy gò tiêu tụy, Bùi Thánh Ngữ vô cùng đau lòng, cũng may mắn một thoáng trước, hấn đã ra quyết định như vậy...

Khi đó...

Ngay lúc Minh Mị ngã xuống, Bùi Thánh Ngữ nảy sinh một tia do dự, hấn rốt cuộc có muốn để người kia chết hay không?

“Bệ hạ!” Cũng đúng lúc này, ngoài sân bỗng nhiên xông tới một người, ăn mặc quan phục màu đen, sắc mặt tái nhợt xấu xí!

“Người bị thương còn chưa có dưỡng hảo, tới nơi này làm cái gì!” Cung Mặc Dao vừa nhìn gương mặt xanh xao của người nọ, lập tức nhin không được quát 1 tiếng, thế nhưng đối phương hoàn toàn không thèm nhìn hấn, trực tiếp quỳ gối trước mặt Đông Ly vương, “Thỉnh bệ hạ khai ân!”(trời không thèm để ý vợ luôn cơ đấy, tội anh Dao nhĩ^^)

Bùi Thánh Ngữ nhìn về phía Lạc Phong Dương đang quỳ trước mặt, cũng biết y vì Minh Mị mà cầu tình, liền thở dài, “Không cần nhiều lời...”

“Không, bệ hạ, vi thần nhất định phải thỉnh cầu bệ hạ! Minh Mị tuy rằng thân là thích khách, nhưng kỳ thật tâm địa thiện lương, vi thần trước đó vài ngày bị ám sát cũng do hấn ra tay cứu giúp mới có thể bảo trụ tính mạng! Huống chi, nếu Minh Mị chết, thử hỏi bệ hạ, có vì Huyền thân vương mà lo lắng không? Huyền thân vương diện hạ tình lại sẽ có phản ứng gì?”

Y nói xong, mọi người đều nhú mày.

Cung Mặc Dao tuyệt không nghĩ tới, Minh Mị cư nhiên đã từng cứu Lạc Phong Dương, mà Bùi Thánh Ngữ lại càng dao động bất định, hấn đối đệ đệ mình xưa nay rất am hiểu, nếu y thích thứ gì đó, Bùi Thiên Huyền nhất định sẽ buộc hấn tìm về cho y, nếu người y thích không thể gặp được nữa, vậy Bùi Thiên Huyền...

“Mau, Mau truyền Hoa Thanh!” Sau khi trầm tư, Đông Ly vương rốt cục phát ra hiệu lệnh, hiệu lệnh ban ra, mấy người bên cạnh đều thở phào nhẹ nhõm...

Đối với việc Bùi Thiên Huyền thích thượng Minh Mị, thái hậu lại rất thông suốt.

Thái hậu tuy rằng thở dài Bùi Thiên Huyền bất hiếu, nhưng nghe chuyện hai người từ đầu tới đuôi, thái hậu mắt chỉ đỏ lên tiến tới nâng Minh Mị vừa mới thanh tỉnh dậy một mặt luôn mãi nhắc nhở, “Con ta còn tuổi nhỏ không hiểu chuyện, thân thể cũng nhược, vẫn là ta cùng hoàng huynh hấn chiều chuộng, hiện tại, cũng chỉ có thể nhờ người...”

Thái hậu nói, tâm bệnh cần tâm được chữa, Minh Mị lại là tâm được của Bùi Thiên Huyền, nếu như thái hậu muốn bảo trụ nhi tử của mình, Bùi Thánh Ngữ muốn lưu lại đệ đệ, như vậy nhất định phải học cách chấp nhận Minh Mị.

Minh Mị bị thái hậu một phen cảm động tâm can, tại trước mặt thái hậu liền dập đầu mấy cái, đây là chuyện hấn cả đời cũng chưa từng làm qua.

Bùi Thánh Ngữ từ khi hạ quyết tâm lưu lại tính mạng người này, thì cũng không còn nghi ngại Minh Mị, chỉ là hấn không được độ lượng như thái hậu, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó thoát, hấn lập tức đem chức thống lĩnh thị vệ trong cung vô cùng quan trọng giao cho thiên hạ đệ nhất sát thủ, trong mắt tràn đầy ý đồ bóc lột.(Ngữ ca a, em sợ anh quá, hèn chi em Vũ chạy là phải.=!)

Minh Mị nhàn nhạt cười tiếp nhận thánh chỉ, thích thượng Huyền thân vương, cũng chỉ có thể kết thúc cuộc đời sát thủ, từ nay về sau sống cuộc đời mới.

“Huyền nhĩ!”

“Huyền nhĩ!”

Mất thấy Bùi Thiên Huyền lại một lần nữa ho khan, hai người nam tử cùng lúc khấn trương chạy vội tới 2 bên trái phải của y, đều là muốn đem Bùi Thiên Huyền ôm vào trong ngực.

Bàn tay chồng lên, hai người sưng sốt, nhìn nhau, Bùi Thánh Ngữ chỉ có thể xấu hổ nở nụ cười, thu hồi cánh tay.(Ngữ ca à chồng người ta ghen đấy^^, kiếm vợ anh về mà ôm)

“Hoàng đệ ta chỉ có thể nhờ người Minh hộ vệ...” Khóe miệng có điểm co giật, Đông Ly vương trong lòng tràn đầy khó chịu, nhưng hấn cũng biết có Minh Mị rồi, thì người làm ca ca như hấn sẽ bị đẩy xuống vị trí thứ 2, mặc dù có khó chịu, nhưng cũng đành phải chấp nhận a.

Đứng lên, Đông Ly vương ra khỏi phòng đệ đệ, khép cửa phòng, than thở 1 hơi thật dài.

Lúc này, chợt nghe thấy trong phòng, lại truyền ra tiếng bình, choang, lách cách loạn xạ của đồ đạc bị đánh vỡ, còn có tiếng Minh Mị đau khổ cầu xin, “Huyền nhĩ, là ta sai rồi... Là ta xin lỗi người... Là ta...”

“Ha ha ha...” Nghe những lời này Đông Ly vương tâm tình tốt lên nhiều, đệ đệ này của hắn, đúng là đã nuông chiều quá rồi, sau này, vị tân thống lĩnh nhiệm thị vệ có thể nào sẽ bị...

Bùi Thánh Ngữ cười to hai tiếng, lộ vẻ mặt tươi cười, phũ phàng ngang ngang mà đi.

Chú giải:

(1) được quán thang oản: bình được+bát thuốc

(2)Thê mỹ: đẹp nhưng thê lương

(3)phiến tử: lừa đảo đó

CHÍNH VĂN HOÀN

26. Chương 26

“Hoàng huynh! Hoàng huynh!” Huyền thân vương Bùi Thiên Huyền chạy ào vào tẩm cung của Đông Ly vương, Đông Ly vương hốt hoảng vội vàng chỉnh lý quần áo, buông người dưới thân ra, đứng thẳng người lên.

Liễu Thu Vũ thở phào nhẹ nhõm, kéo lại y phục của mình, mặt đỏ bừng.

Bùi Thiên Huyền nhìn cũng không nhìn hai người đang quần bách kia, trực tiếp đem bọn họ coi là không khí, Bùi Thánh Ngữ cũng rất là hối hận rằng hắn đã cho Bùi Thiên Huyền quyền xuất nhập tự do.

“Huyền nhi!” Lúc này, ngoài cửa lại tiến vào một người, một đường kéo Bùi Thiên Huyền lại, nhưng khi hắn ngẩng đầu thấy Đông Ly vương cùng Liễu thái tử, cũng không khỏi đỏ mặt, chỉ có thể quỳ xuống thỉnh tội, “Bệ hạ...”

“Bệ hạ, hạ, hạ quan tạm thời xin cáo lui...” Liễu Thu Vũ chỉnh lý xong y phục đang mất trật tự của mình, vội vàng hướng Đông Ly vương cúi đầu, tâm còn đang đập loạn, vừa này thực sự là rất nguy hiểm!

Đông Ly vương vẻ mặt lo lắng, vất vả lắm mới bắt được Liễu Thu Vũ, thiếu chút nữa là có thể đem tiểu tử kia ăn sống nuốt tươi đến tận tận, thế nhưng hết lần này tới lần khác đều là bị người phá hỏng!

“Người đứng lại đó cho ta!” Đông Ly vương lạnh lùng ra lệnh một tiếng, làm cho Liễu Thu Vũ đang muốn đứng lên rồi đi sợ đến nỗi cả người run lên, liền quỳ xuống, cúi đầu, không dám hé răng.

Bùi Thánh Ngữ nhìn về phía đệ đệ hắn, Bùi Thiên Huyền thoát nhìn tựa hồ rất mất hứng?

“Nói đi, làm sao vậy?” Đông Ly vương đối với đệ đệ này thật không có cách, mặc dù là y phá hủy chuyện tốt của hắn, nhưng hắn cũng chỉ có thể bỏ qua.

“Hoàng huynh, Tây Khuyết tướng quân kia vì sao vẫn còn ở Đông Ly chúng ta?” Bùi Thiên Huyền cau mày, rất là cảm tức mà hỏi.

“Việc này còn phải nói sao, không tìm được Tây Khuyết công chúa, hắn tự nhiên sẽ không đi.” Bùi Thánh Ngữ thở dài, không nghĩ tới đệ đệ cư nhiên là vì chuyện này mà đến, kỳ thực vị Cửu Viên tướng quân kia đúng là có chút cổ quái, không mang theo người nào mà đến Đông Ly, lại muốn đích thân đi mọi nơi tìm kiếm công chúa của bọn họ, lại còn có ý tìm không được sẽ không quay về.

“Hoàng huynh, đừng cho hắn tìm được công chúa, nhanh lên một chút đuổi hắn về đi!” Bùi Thiên Huyền từng chữ nói ra, biểu tình rất nghiêm túc, khiến Đông Ly vương cũng cảm thấy bất ngờ.

Từ lúc Bùi Thiên Huyền dưỡng thân thể hồi phục trở lại triều đình, y giống như là trong một đêm bỗng nhiên trưởng thành, không bao giờ ...đến bên cạnh hắn làm nũng đùa giỡn nữa, trước mặt thái hậu cũng biểu hiện như đã lớn.

Bởi vậy, thái hậu cùng Đông Ly vương lại cảm thấy có điểm tịch mịch, giống như thấy chim non giang cánh rời tổ, cao bay xa chạy vậy.

“Huyền nhi, người luôn mồm không muốn Tây Khuyết tướng quân tìm được công chúa, chẳng lẽ có ẩn tình gì? Có phải người nhớ thương khuôn mặt đẹp của công chúa điện hạ hay không? Có muốn trẫm cho người một cơ hội nữa, để người cưới công chủ hay không?” Bùi Thánh Ngữ cười nói, trong mắt đều là vẻ đắc ý, dự định nhìn hai người trước mặt kịch liệt phản ứng.

Thế nhưng không ngờ, Minh Mị nghe cũng không có ghen, trái lại mỉm cười nhìn về phía Bùi Thánh Ngữ, làm Bùi Thánh Ngữ có chút kinh ngạc.

Bất quá, càng làm cho hắn kinh ngạc chính là, Bùi Thiên Huyền cũng không có giống dĩ vãng lập tức cùng hắn khóc lớn mà nháo lên, hoặc là xấu hổ đỏ mặt cùng hắn biện giải.

Vị đệ đệ thiên chân khả ái này của hắn, chỉ là ngẩng đầu lên, hướng phía Bùi Thánh Ngữ lộ ra dáng tươi cười tà ác châm chọc, chậm rãi trả lời: “Hoàng huynh, đang nói cái gì vậy? Tây Khuyết công chúa không phải là hoàng huynh muốn cưới về sao? Thần đệ làm sao dám đoạt người yêu của người khác? Khuyên quốc khuyên thành như thế, đương nhiên là muốn dâng cho hoàng huynh a...”

Bùi Thánh Ngữ sửng sốt, Liễu Thu Vũ run rẩy thân mình, ở một bên dập đầu, nói: “Bệ hạ, vi thần cảm thấy không khỏe, mong bệ hạ phê chuẩn cho vi thần hồi phủ nghỉ ngơi...”

“Ai? Người... Các người...” Bùi Thánh Ngữ trong lúc nhất thời không biết nói gì mới tốt, Liễu Thu Vũ cũng bất chấp tất cả, tam quy cửu khấu(1) rồi khỏi cửa phòng, Đông Ly vương tức giận đang muốn phát hỏa.

Thấy Bùi Thánh Ngữ sắc mặt càng ngày càng xấu, Bùi Thiên Huyền nuốt nước bọt, “Vây, thỉnh hoàng huynh suy nghĩ, nếu như để Tây Khuyết tướng quân tìm được công chúa, chỉ sợ hoàng huynh không muốn cũng phải gánh chịu trách nhiệm, cho nên, hoàng huynh nhất định phải có dự định, thần đệ không ở đây quấy hoàng huynh nữa, thần đệ xin cáo lui...”

Vừa nói, Bùi Thiên Huyền cũng làm đủ lễ nghi, lui ra ngoài, lưu lại Đông Ly vương cùng Minh Mị mắt to tròn mắt nhỏ.

“Huyền nhi gần đây, có phải đã thay đổi hay không?” Bùi Thánh Ngữ mặt bình tĩnh, nhìn bóng lưng Bùi Thiên Huyền mà hỏi.

Minh Mị mỉm cười, trả lời: “Bệ hạ lo lắng quá thôi, Huyền thân vương bất quá là có lớn lên 1 chút mà thôi...”

“Ai... Trẫm tuyệt không muốn hắn lớn, thấy thế nào cũng đều nghĩ hắn càng ngày càng có khí thế của Lạc tể tướng...” Đông Ly vương lên tiếng thở dài, trong lòng đầy đồng tình nhìn Minh Mị, “Nếu thực sự trở thành Lạc tể tướng, khổ nhất vẫn chỉ có người a! Trẫm cũng là muốn tốt cho người, người xem Cung nguyên soái a, đến bây giờ không phải cũng không thể trở mình được sao?”

Minh Mị nghe vậy tuyệt không thêm để ý, cũng không cùng Đông Ly vương gây xích mích, bất quá cũng rất đồng tình với Cung Mặc Dao, thảo nào có đôi khi cùng luận bàn võ nghệ với Cung Mặc Dao biểu hiện của hắn lại không được tự nhiên, nguyên lai là bởi vì bọn họ ở trong phủ thân thiết, vị trí động tác có điểm cổ quái...

“Vi thần tạm thời xin cáo lui...” Minh Mị thầm vui mừng, lại sợ Đông Ly vương nhìn ra bản thân hắn có vẻ hả hê, chỉ có thể tạm thời rời khỏi, theo đuôi Huyền thân vương tiếp tục ở trong hoàng cung đi lại.

Bùi Thiên Huyền vội vã vội tới ngự thư phòng, “Ba!” Một tiếng đẩy cửa phòng ra, “Phong Dương ca...”

Chợt nghe tiếng rầm rầm vang lên, trong phòng nổi lên một tầng bụi, Bùi Thiên Huyền giơ tay lên quạt, phủ đi bụi trước mặt, mới nhìn rõ tình thế trước mặt.

“Ân?” Bùi Thiên Huyền nghi hoặc nhìn về phía hai người trong phòng, Cung Mặc Dao nằm trên mặt đất, tứ chi mở ra, mà Lạc Phong Dương lại đang nằm trên người hắn, lúc này mới đứng lên nhìn về phía y.

Nguyên lai hoàng huynh nói hai người bọn họ có chuyện tình cảm là thật... Bùi Thiên Huyền lau mồ hôi lạnh, trong lòng đối Lạc Phong Dương càng thêm sùng bái, không biết bao giờ y cũng có thể giống như Lạc Phong Dương đây, dùng võ nghệ cao siêu đem vợ đặt dưới thân.(mơ tiếp đi em^^)

“Huyền thân vương?” Lạc Phong Dương ở trước mặt Bùi Thiên Huyền phát tay, Bùi Thiên Huyền lúc này mới định thần lại, “A! Phong Dương ca! Được rồi!”

Tiến đến bên tai Lạc Phong Dương, Bùi Thiên Huyền thấp giọng hỏi: “Được hoàn trước đây huynh cho ta có còn hay không?”

Lạc Phong Dương bắt đầu dĩ than thở buông tay, “Từ khi Thanh gặp chuyện không may, cũng không còn người có thể chế ra loại được này nữa...”

“Vậy người là thế nào đem... Cái kia...” Bùi Thiên Huyền chỉ vào Cung Mặc Dao trên mặt đất, Cung Mặc Dao đỡ ót, đau đầu không ngớt, chấn động vừa nãy làm hấn đến cái ót cũng nổi lên một cục u.

“Ha ha... Việc này là cần người phải tự mình đeo gọt, phải có thủ đoạn mới được...” Lạc Phong Dương cười, cũng không dám cùng Bùi Thiên Huyền nói thêm cái gì, lại càng không dám đem kinh nghiệm thủ đoạn của mình ra chia sẻ, bởi vì y đã thấy Minh Mị xuất hiện ở tại cửa, nếu là để ân công hiểu lầm cho rằng y làm hư Bùi Thiên Huyền, y dù có mấy cái mạng cũng không đủ cho ân công giết a...

“Ân, thủ đoạn, phương pháp...” Bùi Thiên Huyền kỹ lưỡng tự hỏi, ngẩng đầu thấy Lạc Phong Dương nhìn chằm chằm ra cửa, liền biết tên kia đã theo kịp.

Hắn luôn luôn theo y, hắn rõ ràng là thống lĩnh thị vệ của hoàng huynh a? Thế nhưng lại giống như là đang giám thị nhất cử nhất động của y, lẽ nào Bùi Thiên Huyền y nhân phẩm lại kém như vậy sao, sẽ ở sau lưng hắn làm cái gì tà ác a?

“Ân, hảo, bản vương đã minh bạch, bản vương hồi phủ đây, không quấy rối Phong Dương ca cùng Cung nguyên soái nữa, hai vị thỉnh tiếp tục...” Bùi Thiên Huyền một mặt cười, một mặt chui ra khỏi phòng, khiến cho trong phòng mọi người đều quần bách.

Minh Mị bắt đầu dĩ thở dài, sau đó nhìn sách vở trong phòng rơi lả tả, liền hỏi: “Cần hỗ trợ không?”

Lạc Phong Dương từ trên mặt đất nhặt lên một quyển sách, cười trả lời: “Ân công, người nên chiếu cố Huyền thân vương nhiều hơn, ở đây để chúng ta thu thập là được rồi.”

Lạc Phong Dương đang đứng trên ghế chỉnh lý thư quyển, thế nhưng không nghĩ tới bị Huyền thân vương lỗ mãng xông vào như thế cho nên hoảng sợ, vì vậy đứng không vững liền ngã xuống, Cung Mặc Dao bên cạnh liền bước lên, giành làm đệm lót, cho nên mới có một màn kia cho Bùi Thiên Huyền nhìn.

Minh Mị gạt đầu, xoay người rời đi, trong phòng song song truyền đến tiếng thở dài của hai người.

Thở dài xong, bọn họ ngẩng đầu, nhìn nhau cười, Lạc Phong Dương tiếp tục thu thập thư quyển, mà Cung Mặc Dao giống như 1 con mèo nhỏ bị bỏ rơi đặt tay lên vai đối phương, có chút ủy khuất nói rằng: “Người xem, phỏng chừng đến Huyền thân vương cũng biết hai chúng ta... Sư huynh, người không thể nhường ta một lần sao?”

Lạc Phong Dương nghiêng mặt, trên mặt lộ dáng tươi cười, thoáng nhìn người kia, hôn lên môi Cung Mặc Dao, Cung Mặc Dao lập tức mặt đỏ bừng, cũng không nói gì nữa.

“Ngoan...”

Bùi Thiên Huyền ở trong hoàng cung đi lại một ngày, cuối cùng ở chỗ thái hậu ăn không ít điểm tâm, mới chịu xuất cung về vương phủ của mình.

Cơm nước xong, Bùi Thiên Huyền an vị lặc lự trên ghế bành, một mặt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, một mặt nghĩ về tâm sự của mình.

Không biết Vu Hương Hương cái tên kia hiện giờ thế nào? Có bị Tây Khuyết tướng quân bắt được hay không, nếu như bắt được, có thể nào bị người phát hiện hấn là nam tử hay không? Bị người phát hiện hấn là nam tử rồi, hấn sẽ có số phận gì?

Tuy rằng ở chung không lâu, thế nhưng tốt xấu gì cũng coi như là cùng hoạn nạn qua, hiện tại nhớ lại ngày đó ở sông, Vu Hương Hương về mặt cùng đáng đáp ưu thương, Bùi Thiên Huyền tâm vẫn không yên ổn, nói gì vẫn muốn chiếu cố Vu Hương Hương.

Miên man suy nghĩ, Bùi Thiên Huyền nghiêng người.

Ngày hôm nay thái hậu lại khen y, nói y càng ngày càng trưởng thành... Bất quá, thấy sắc mặt bất đắc dĩ của thái hậu, khen nhưng lại thành giống như nói y không nên trở thành người lớn. Không phải là bọn họ suốt ngày lải nhải muốn y lớn lên sao? Hiện tại cả đám người lại lộ ra dáng dấp hối hận, nói cái gì bản thân thích thấy y làm nũng...

Nghĩ tới đây, Bùi Thiên Huyền vui vẻ cười rộ lên, nhưng thỉnh thoảng nghe thanh âm phía sau truyền đến, “Người một người ở đây cười cái gì a?”

“A?” Bùi Thiên Huyền xoay người, liền thấy khuôn mặt vô cùng tuần tú của Minh Mị phóng đại trước mắt, trên miệng liền truyền đến cảm giác ấm áp.

“Minh Mị...” Bùi Thiên Huyền gắt gao ôm lấy cổ Minh Mị, sau đó cong cái miệng nhỏ nhắn, đỏ mặt nói, “Ngày hôm nay bản vương ở trong hoàng cung vòng vo một ngày, người đều đi theo ta...”

“Ta đương nhiên muốn theo người, nếu người xảy ra chuyện gì, ta làm thế nào ăn nói với thái hậu và bề hạ?” Minh Mị cười cười, ôm lấy thắt lưng đối phương, trong lòng thầm nghĩ, nếu là không theo sát, làm thế nào biết người lại có cái chủ ý quỷ dị gì hay không?

Hắn cũng không muốn lại thử vị đắng lần nữa, cho nên nhất định phải dồn càng nhiều tinh lực để chặt chẽ quan tâm nhất cử nhất động của Bùi Thiên Huyền, vì vậy đến cả Lạc Phong Dương cũng bị hắn mặt không hề biến sắc mà uy hiếp.

“Minh Mị, chúng ta làm 1 cái thương lượng nga.” Bùi Thiên Huyền rất chủ động hôn lên trán Minh Mị, “Mỗi lần đều là ta nằm dưới, hảo buồn chán a, không bằng để ta ở trên, một lần thôi, có được hay không?”

Ngữ khí làm nũng, phối hợp với khuôn mặt khả ái cùng bản tính trẻ con, Minh Mị nuốt nước miếng, suýt nữa mở miệng đáp ứng.

Thái hậu cùng Đông Ly vương bọn họ nhất định không biết, Huyền thân vương hiện tại công lực làm nũng cần quấy nhiễu chỉ có tăng chứ không giảm, bất quá đối tượng lại chuyển thành mỗi mình Minh Mị, đơn giản là bởi vì Minh Mị nói, hắn thích y làm nũng...

Cũng may Minh Mị đã quen với tính cách người nọ, cho nên còn có thể bảo vệ chút lý trí cuối cùng, có thể không chút suy suyển, mà vẫn không lập tức đem y đẩy ngã rồi ăn tươi.

“Người làm cái gì a? Ta cũng không phải tiểu hài tử, không cần người hôn trán...” Một mặt cười, Minh Mị một bên học theo ngữ khí cùng mồm mép của Bùi Thiên Huyền trong quá khứ, cong miệng lên nói rằng.

Bùi Thiên Huyền mặt đỏ lên, cái miệng nhỏ nhắn hạ xuống, dán lên môi Minh Mị, mới vừa có ý muốn tham nhập vào trong miệng Minh Mị, nhưng lập tức bị Minh Mị dùng cái lưỡi nóng rát quấn lấy mà đẩy đưa.

“Ngô... Đây...” Bùi Thiên Huyền cả người nóng lên, mặt giống như cháy lên đỏ bừng, nói cũng không rõ ràng.

“Ha hã, nếu Huyền nhi ngày hôm nay chủ động như thế, vậy cho người ở trên một hồi cũng được...” Minh Mị vừa nói xong, đã đem Bùi Thiên Huyền ôm lên người mình, kế tiếp là cởi y phục của đối phương.

Bùi Thiên Huyền thấy Minh Mị động thủ cởi y phục của mình, y làm sao có thể từ bỏ ý đồ, cũng cởi vạt áo Minh Mị ra, hai người dường như thi đua xem ai nhanh hơn đem đối phương mà lột sạch, sau đó, liền quấn lấy nhau, trong phòng nhất thời xuân sắc vô biên.

Chỉ là, không bao lâu, trong phòng truyền đến tiếng khóc thét của Huyền thân vương, “Không phải rõ ràng nói cho ta ở trên sao? Vì sao chính ta lại bị... A! Không... A... Chờ... Chờ... Đứng... Ô ô... Hảo... Đứng... Cứ như vậy...”

TOÀN VĂN HOÀN

Chú giải:

(1) tam quy cửu khẩu: 3 quỳ 9 lạy, phong tục ngày xưa khi gặp vua ý mề^^

Em Huyền đúng là khẩu thị tâm phi nga, bảo đừng rùi lại không^^, hắc hắc, Ngừ ca sẽ chịu khổ dài dài nga, ai bảo anh kêu thằng em mình nó lớn lên để làm gì^^, Dương ca với anh Dao thì chắc chắn có lật ngược tình thế rồi đâu^^, nhìn anh Dao thế mà lại chịu phận nằm dưới, haiz....! thiệt cảm thán nga.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-cong-vo-luoc-chi-nhi-nhan-duyen-thu>